NANMEEBOOKS

รางวัลชนะเลิศ
แว่นแก้ว
นวนิยายสำหรับเยาวชน
ครั้งที่ ๑๒

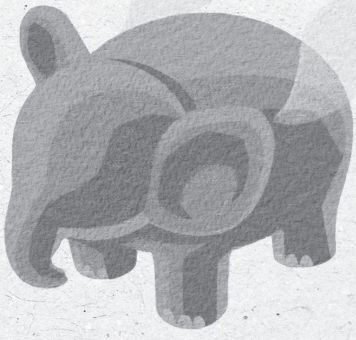
ช้างนิน

ท่องโลกใบใหญ่
ไปกับ
ช้างพลายตัวจิ๋ว

อรเกษม รอดสุทธิ เขียน **รศ. ดร.ตรีศิลป์ บุญขจร** คำนิยม
จิตพาชื่น มุสิกานนท์ ภาพปก วิภาวี จันทรวงศ์ ภาพประกอบ

ช้าง บิน

อรเกษม รอดสุทธิ เขียน **รศ. ดร.ตรีศิลป์ บุญขจร** คำนิยม
จิตพาชื่น มุสิกานนท์ ภาพปก วิภาวี จันทรวงศ์ ภาพประกอบ

NANMEEBOOKS

ช้างบิน

อรเกษม รอดสุทธิ เขียน
รศ. ดร.ตรีศิลป์ บุญขจร คำนิยม
จิตพาชื่น มุสิกานนท์ ภาพปก
วิภาวี จันทรวงศ์ ภาพประกอบ
อดิศร ไพรวัฒนานุพันธ์ บรรณาธิการ

พิมพ์ครั้งที่ 1 กันยายน 2559

ราคา 165 บาท

© ลิขสิทธิ์ 2559: อรเกษม รอดสุทธิ
สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ
อรเกษม รอดสุทธิ.
ช้างบิน. -- กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์, 2559.
168 หน้า.
1. วรรณกรรมสำหรับเด็ก. I. วิภาวี จันทรวงศ์, ผู้วาดภาพประกอบ. II. ชื่อเรื่อง.
895.91301
ISBN 978-616-04-3389-6

กรรมการผู้จัดการ คิม จงสถิตย์วัฒนา • ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ ราตรี สังสกฤษ • ผู้จัดการสำนักพิมพ์ สุชาดา งามวัฒนจินดา • หัวหน้าบรรณาธิการ อาจารีย์ สุทธิโรจน์ • บรรณาธิการเล่ม ณฐินี น้อยสุวรรณ์ • หัวหน้าพิสูจน์อักษร ดวงพร วิญญูธรรมรัตน์ • พิสูจน์อักษร ภัทรทิวา บุษยะ • ผู้จัดการกองศิลปกรรม กฤษดา เส่งสงค์ • ผู้ช่วยผู้จัดการกองศิลปกรรม สุนันท์ เพชรวาว • ออกแบบปก พิมพ์พิศา คุรุธรรมณัฐ • กราฟิก ปัทมา แดงวิจิตร • หัวหน้าประสานงานการผลิต จรัสศรี พรหมเทพ • ประสานงานการผลิต ฉัตรทิพย์ กลิสิทธิ์

เพลตที่ NR ฟิล์ม โทร. 0-2215-9306 พิมพ์ที่ พิมพ์ดี โทร. 0-2401-9401

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

NANMEEBOOKS

บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110
โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919
e-mail: editorial@nanmeebooks.com • www.nanmeebooks.com • www.facebook.com/nanmeebooksfan

กระดาษที่ใช้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ช่วยในการถนอมสายตา เนื่องจากสะท้อนแสงเพียงเล็กน้อย
และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำมันถั่วเหลือง จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนเล่มใหม่ให้ โดยไม่มีเงื่อนไขใด ๆ ทั้งสิ้น
โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่บริษัท หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. 0-2662-3000 กด 1

คำนิยม

ช้างบิน: โลกแห่งจินตนาการและความสัมพันธ์ ระหว่างเด็กกับสัตว์และธรรมชาติ

วรรณกรรมเยาวชนเรื่องช้างบินเป็นเรื่องราวในโลกจินตนาการของเจ้าช้างปั้นดินเผาตัวน้อย ๆ ที่หญิงชราผู้ว้าเหว่คนหนึ่งปั้นขึ้น การเดินทางอย่างระหกระเหินของเจ้าช้างน้อยนามพลายดินทำให้มันได้รับรู้ถึงเรื่องราวของทั้งเด็กหญิงและเด็กชายที่มีวิถีชีวิตที่แตกต่าง ชีวิตที่มีทั้งสุขและทุกข์ ทั้งเด็กที่มีปมด้อยจากความบกพร่องทางร่างกายแต่กลับมีพรสวรรค์ด้านการวาดภาพ เด็กชนบทที่ต้องต่อสู้กับโรคภัย และเด็กลูกนายพรานที่ต้องพบกับความโหดร้ายที่มนุษย์ทำกับสัตว์ป่า เป็นต้น

แนวคิดสำคัญของเรื่องนำเสนอเรื่องราวความสัมพันธ์ของมนุษย์กับสัตว์ มุ่งให้เด็กเข้าใจว่าสัตว์ก็มีความรู้สึกและต่างต้องการอิสรภาพในการดำรงชีวิตตามธรรมชาติ การสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ไม่เบียดเบียนทำร้ายสัตว์ไม่เพียงแต่ช่วยปลูกฝังทัศนคติที่ดีเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสัตว์และโลกธรรมชาติ แต่ยังช่วยเสริมสร้างความละเอียดอ่อนในจิตใจให้เด็กมีเมตตาและเอื้ออาทรต่อเพื่อนร่วมโลกต่างสายพันธุ์อีกด้วย

การใช้บทกวีลีลาเรียบง่ายแทรกระหว่างการเล่าเรื่องการผจญภัยอันระหก-ระเหินของเจ้าพลายน้อย ทำให้วรรณกรรมเยาวชนเรื่องนี้ยังเหมาะสำหรับการอ่านออกเสียงเพื่อให้เด็กคุ้นเคยกับความไพเราะของภาษาที่คล้องจองและลีลาที่มีจังหวะอีกด้วย

รศ. ดร.ตรีศิลป์ บุญขจร
นายกสมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์

คำนำสำนักพิมพ์

เธอรู้ไหม ไม่ว่าของสิ่งใดก็วิเศษได้นะ ถ้ามันเชื่อว่าตัวเองวิเศษ แม้จะเป็นตุ๊กตาช้างปั้นดินเผาก็ตาม นี่คือเรื่องราวการผจญภัยของพลายดิน ตุ๊กตาช้างปั้นดินเผาที่น่าจะธรรมดาแต่ไม่ธรรมดา ใครล่ะจะเชื่อว่าตุ๊กตาที่ควรทำได้เพียงอยู่นิ่งๆ กลับได้ท่องไปตามที่ต่างๆ ซ้ำยังมีความใฝ่ฝันอยู่ในใจไม่เสื่อมคลายว่าอยากจะได้โผบินสักครั้ง พลายดินได้พบปะผู้คนมากมาย ได้รู้จักกับสัตว์นานาชนิด เป็นการเดินทางที่ตุ๊กตาช้างจะจดจำไปตลอด และบางที เธอเองก็อาจจะจดจำไว้ในใจเช่นกัน

มาเถอะ อย่ามัวรีรออยู่เลย นานมีบุ๊คส์เชื่อว่าพลายดินพร้อมจะผจญภัยไปกับเธอในหน้าถัดไปแล้ว

และไม่ต้องกังวล ระหว่างทางอาจมีเรื่องราวต่างๆ เกิดขึ้น ทั้งเรื่องดีเรื่องร้าย ขอให้เธอรู้ไว้ว่านั่นเป็นส่วนหนึ่งของการผจญภัย เธอไม่อาจเลือกให้มีเพียงเรื่องดีๆ ได้หรอก แต่ไม่เป็นไรนะ เรื่องร้ายๆ จะทำให้เธอมีความสุขและเห็นความสำคัญของเรื่องดีๆ ที่ผ่านเข้ามาได้ชัดเจนขึ้น

และไม่ว่าอย่างไร ขอให้เชื่อไว้ว่าเธอวิเศษ เพราะตุ๊กตาช้างปั้นดินเผาที่สุดแสนธรรมดาตัวหนึ่งยังวิเศษได้เลย

แล้วเธอจะได้เห็น

นานมีบุ๊คส์

บทเริ่มต้น

ของขวัญจากสวรรค์

.....

"อ๋อ มันเริ่มจากวันที่พลายดินตกจากท้องฟ้าลงมาอยู่ในอุ้งมือเด็กหญิงคนหนึ่ง!"

เด็กหญิงวัยรุ่นเอ่ยด้วยเสียงกระซิบ บอกเด็กๆ ที่มาร่วมฉลองวันเกิดน้องชายของเธอที่บ้านสวนซึ่งอยู่ชานเมืองใหญ่ เวลานั้นเป็นฤดูร้อนกลางเดือนเมษายน เด็กๆ เข้ามาล้อมวงฟังเธออย่างฉงน เบื้องหน้าพวกเขาคือพลายดิน ตุ๊กตาดินเผารูปช้างตัวเล็กๆ ที่ปั้นอย่างประณีต สีขาวขุ่นผิวแวววาว ขนาดไม่ถึงครึ่งของกำปั้นเด็กๆ

พลายดินมีใบหน้างดงามเป็นมิตร ดวงตากลมที่สลักลงในเนื้อดินดูราวกับมีชีวิตจริง ปากแย้มยิ้มเห็นงาคู่จิ๋วขนาบข้างงวงสั้นๆ ใบหูใหญ่ลู่ราวกับจะพัดโบก ขาทั้งสี่ยืนตรง ดูเป็นช้างที่แสนสุภาพและอารมณ์ดี

"วันนั้นเป็นวันเกิดของเด็กหญิงคนนั้น" เธอเล่าต่ออย่างตั้งใจ "พ่อพาเธอไปเยี่ยมบ้านพักคนชรา ขณะที่เด็กหญิงเดินกลับไปขึ้นรถ มีเสียงเจี๊ยวจ๊าวของนกกระจอกฝูงใหญ่ พวกมันเขย่ากิ่งไม้สั่นไหว แล้วเจ้าช้างดินเผาตัวนี้ก็ร่วงลงมาจากท้องฟ้า ตกลงในอุ้งมือเธอพอดี!"

"โอ้โฮ!" เด็กๆ ร้องด้วยความอัศจรรย์ใจ

"เมื่อเด็กหญิงก้มมองเจ้าช้างน้อย เธอนึกรักหน้าตาและความกระจ้อยร่อยของมันทันที บางสิ่งทำให้เธอเชื่อว่านี่คือของขวัญจากสวรรค์แน่ๆ"

"แล้วมันเป็นของขวัญจากสวรรค์จริงหรือจ๊ะ" เด็กคนหนึ่งถาม

"ก็ใช่น่ะสิ!" เด็กหญิงวัยรุ่นตอบจริงจัง เด็กคนอื่นๆ ต่างถามย้ำด้วยความแปลกใจ

"รู้ได้อย่างไรน่ะหรือ ก็เพราะต่อมาตุ๊กตาตัวนี้ต้องพรากจากเด็กหญิงไปนาน แต่ด้วย*แรงอธิษฐาน* ในที่สุดมันก็กลับมาหาเธอได้เองอย่างน่าประหลาด มันหายไปไหนมาตั้งนานน่ะหรือ ไม่มีใครรู้หรอก!"

พลายดินมองสองพี่น้องและเพื่อนๆ รอยยิ้มของมันดูจะยิ่งสดใส ตุ๊กตาอยากรู้ว่าเด็กๆ เหล่านี้จะทำหน้าอย่างไร หากได้ยินเรื่องปีกแห่งฝันและการเดินทางอันยาวนานของมัน

แน่นอนว่าพลายดินยังจำเด็กทุกคนที่พบพานและเหตุการณ์ที่ผ่านมาไม่เคยลืม ทุกวันคืนมันเฝ้าทบทวนเรื่องต่างๆ และหวนคิดถึงเด็กๆ เหล่านั้น

วันที่ตกลงมาอยู่ในอุ้งมือเด็กผู้หญิง...

คือจุดเริ่มต้นของการเดินทาง!

วันที่ช้างน้อยตกลงมา

.....

บ้านใหม่ของแม่เฒ่าคือห้องพักชั้นสองของอาคาร มีระเบียงส่วนตัวเล็กๆ รับเงาจากต้นไม้สูง มีพาร์ตเมนต์เช่นนี้อีกหลายหลัง แต่ละหลังเคียงข้างต้นปีบสูงที่เต็มไปด้วยดอกสีขาว บางหลังก็อยู่ใกล้ต้นมะขามสูงใหญ่แต่ใบเล็กจิ๋ว พื้นดินใต้ลำต้นมีฝักมะขามแห้งร่วงเกลื่อนกลาด ไกลออกไปเป็นทิวเขาทอดยาว ทิวเขาสีเขียวสลับสีน้ำตาลตัดกับสีฟ้าของท้องฟ้าใส

ตั้งแต่ย้ายเข้ามาอยู่ที่นี่ ตุ๊กตาดินเผารูปช้างตัวจิ๋วๆ ของนางได้แต่ยืนนิ่งอยู่บนพนักแขนของเก้าอี้โยกบนระเบียง มันยืนอยู่ตรงนั้นตลอดทุกวันจนชินกับภาพผู้เฒ่าเดินไปมาข้างนอก บางคนเดินด้วยไม้เท้า บางคนต้องนั่งรถเข็น บางทีก็มีเด็กๆ กับพ่อแม่เข้ามาเยี่ยมพ่อเฒ่าแม่เฒ่าเหล่านั้น ชีวิตที่นี่บางวันเต็มไปด้วยผู้คน แต่บางวันก็สงบเงียบ

แต่ไม่ว่าวันไหน แม่เฒ่าเจ้าของห้องก็จะนั่งโดดเดี่ยวบนเก้าอี้โยกริมระเบียง เหม่อมองเบื้องหน้าเหมือนเฝ้ารอใครตลอดเวลา

"เชื่อเถอะ นางอยู่ได้ไม่นานหรอก" แม่นกกระจอกอ้วนๆ เพื่อนตัวหนึ่งของตุ๊กตาที่ชอบมาเกาะคาคบไม้ใกล้ระเบียงเอ่ย

"ใช่ ฉันก็เห็นมามาก คนแก่ท่าทางแบบนี้น่ะ" อีกตัวพยักหน้าสนับสนุน

"นางขาดแรงบันดาลใจและความสดใส สงสัยจริงว่าลูกหลานไปอยู่ที่ไหน" ตัวที่อาวุโสที่สุดเอ่ย

"เจ้าต้องเตรียมใจหน่อยนะตุ๊กตาดิน จากนี้ไปเจ้าจะทำอย่างไร ไปที่ไหนหากไม่มีใครอยากเก็บเจ้าไว้แล้ว" เพื่อนๆ นกพากันร้องบอก

"ฉันอยากกางปีกบินท่องโลกกว้าง หากฉันมีปีกน่ะนะ"

ตุ๊กตาตอบเงียบๆ ในใจ แม่เฒ่าเพิ่งย้ายออกมาจากบ้านหลังเล็กๆ ที่พ่อเฒ่าแม่เฒ่าอยู่ร่วมกันมานาน สองสามีภรรยาเฒ่าคู่นี้ชอบออกมานั่งเก้าอี้โยกชื่นชมธรรมชาติในสวน ส่วนตัวมันที่ยืนประดับอยู่บนกระถางก็เพลิดเพลินฟังฝูงนกเล่าเรื่องต่างๆ ของโลกภายนอก แต่แล้ววันหนึ่งทุกอย่างก็เปลี่ยนไป เมื่อบ้านเหลือเพียงแม่เฒ่า

พ่อเฒ่าของเจ้าจากไปสวรรค์แล้วละ เหล่าเพื่อนนกที่นั่นบอกตุ๊กตา นั่นคือเหตุที่แม่เฒ่าย้ายมาอาศัยอย่างโดดเดี่ยวในบ้านพักนี้

"...ถ้าฉันมีปีกสักคู่แล้วละก็" ตุ๊กตานึกกับตัวเอง

"หา...กางปีกท่องโลกแบบพวกเราน่ะหรือ" ฝูงนกสัมผัสความคิดตุ๊กตาได้จึงร้องทวนอย่างกังขา

"โอ...แต่ช้างไม่มีปีกหรอกนะ" พวกมันพากันเตือนอย่างขบขัน

"แต่ฉันฝันจะบินได้สักครั้ง ฝันเห็นโลกสวยงามจากบนท้องฟ้า" ตุ๊กตาไม่ยอมแพ้

"ฟังข้านะ เมื่อเจ้าลอยขึ้นไปก็มีแต่ร่วงลงมาแตกเป็นผุยผง!" แม่นกตัวหนึ่งร้องขู่

"ใช่ๆ!" หมู่นกช่วยกันสนับสนุนแล้วร้องเพลงประสานเสียงเตือนตุ๊กตา

"ใครหนอสร้าง ช้างตัวนิด ช่างคิดฝัน
ไยลืมปั้น ปีกสวย ให้ด้วยหนา
นึกบินเดี่ยว เที่ยวล่อง ท้องนภา
ชั่วพริบตา ร่วงกระแทก แตกกระจาย!"

ตุ๊กตาฟังแล้วได้แต่ยิ้มตอบ จะให้ตุ๊กตาดินเผาเปลี่ยนสีหน้าเป็นแบบไหนได้อีกล่ะ

"ถึงอย่างไรฉันก็ยังอยากบินสักครั้ง" มันยืนยันอย่างไม่เกรงอันตราย

"แล้วเจ้าจะทำอย่างไร ฝันถึงจะเป็นจริง" ฝูงนกพากันร้องจิ๊บๆ ถามกลับอย่างสงสัย

แต่ไม่นานคำตอบก็มาถึง

เช้าวันหนึ่ง ตุ๊กตาดินเผาไม่เห็นแม่เฒ่าออกมานั่งที่เก่า คอยแล้วคอยเล่าก็ไม่ออกมาจากข้างในห้องพัก ตุ๊กตาได้ยินเสียงสนทนาของคนแปลกหน้าที่เข้ามาจับกลุ่มคุยกันเบาๆ มันจึงรู้ว่าหญิงชราผู้สร้างมันขึ้นมาได้จากไปสวรรค์เสียแล้ว

ไปสวรรค์เช่นเดียวกับพ่อเฒ่าของนาง มันได้แต่ยืนครุ่นคิดอย่างเศร้าซึมอยู่บนที่เท้าแขนเก้าอี้ตัวเดิม ความเศร้าซ่อนอยู่เบื้องหลังรอยยิ้มที่สลักถาวรบนใบหน้า หลายวันผ่านไปก็มีคนเข้ามากวาดล้างเตรียมห้องสำหรับพ่อเฒ่าแม่เฒ่าคนใหม่

ระหว่างที่คนงานวุ่นวายเก็บกวาด หมู่นกต่างเฝ้ามองความเปลี่ยนแปลงอยู่บนกิ่งไม้ใหญ่

"ไม่มีนางแล้วฉันควรทำอย่างไร นางคือผู้ปั้นฉันขึ้นมาจากดิน" ตุ๊กตาถามเงียบๆ ในใจอย่างโศกเศร้า

"เจ้าอยากทำอะไรเล่า" นกที่รอบรู้ตัวหนึ่งย้อนถาม

"ฉันอยากบิน" ตุ๊กตาผู้ไม่เคยทิ้งความปรารถนาตอบในใจเช่นเคย

"บินอีกแล้วหรือ อา..." ฝูงนกพึมพำถึงความเพ้อฝันของตุ๊กตาดินเผา แล้วพวกมันก็พากันร้องเพลงประสานเสียงเตือนอีกครั้งอย่างหวังดี

"เป็นช้างดิน อยากบินได้ ดั่งใจเพ้อ
ฝันละเมอ มีปีกน้อย คล้อยเวหา
นั่นหน้าต่าง ช้างกระจ้อย จงลอยมา
จะกี่คราก็ร่วงดับ กลับเป็นดิน!"

สิ้นเสียงเพลงประสาน ใบหน้าที่ถูกสลักเสลาอย่างงดงามของพลายดินที่ไม่ยอมละทิ้งความฝันก็ได้แต่แย้มยิ้มตอบเช่นเดิม

"ไม่เป็นไร อย่างไรฉันก็อยากบินขึ้นไปเห็นโลกสวยงามอย่างที่พวกเธอเห็น อยากสัมผัสปุยเมฆและสายลมบนท้องฟ้า ใครช่วยพาฉันออกไปจากที่นี่ด้วยเถอะ"

สิ้นเสียงคำร้องขอ นกกระจอกทั้งฝูงก็กรูกันเข้ามาเกาะพนักพิงเก้าอี้โยก น้ำหนักของทั้งฝูงพาให้เก้าอี้โยกโยกไปข้างหลัง เมื่อพวกมันบินผละออกมาทันใด เก้าอี้โยกก็แกว่งกลับมาข้างหน้าอย่างรวดเร็ว เหวี่ยงตุ๊กตาบนที่เท้าแขนลอยฉิว ข้ามราวระเบียงออกไปตกลงในดงใบไม้หนาๆ บนต้นไม้ใหญ่

ก่อนที่ตุ๊กตาจะทันตั้งตัว ฝูงนกก็ส่งเสียงอึกทึกแล้วช่วยกันเขย่าคบไม้ ให้สั่นไหวจนมันร่วงผล็อยตกลงไปอีก

ช่างโชคดีอย่างเหลือเชื่อเมื่อมันตกใส่อุ้งมือเด็กผู้หญิงคนหนึ่งพอดิบพอดี!

สู่โลกกว้าง

.....

ตุ๊กตาไม่มีวันลืม...วันที่มันร่วงละลิ่วตกลงมาอยู่ในอุ้งมือเด็กผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งเอาแต่จ้องมันอย่างตกตะลึง

"ฉันคือตุ๊กตาดินเผา ปั้นโดยแม่เฒ่าที่จากไปแล้ว เธอจะพาฉันท่องโลกกว้างได้ไหม" ใบหน้ายิ้มละไมของตุ๊กตาดูจะทักเธอเช่นนั้น เด็กหญิงเบิ่งตากลมมองสิ่งที่ร่วงลงมาอยู่ในอุ้งมือ จนพ่อที่อุ้มน้องชายตัวเล็กๆ หลับซบบ่าอยู่ด้วยหันมาถาม

"ทำอะไรอยู่น่ะลูก" เขามองสิ่งเล็กๆ ที่อยู่ในอุ้งมือเด็กหญิง

"หนูได้ยินเสียงนกร้องเจี๊ยวจ๊าวบนนั้นจ้ะพ่อ" เธอตอบพลางชี้ขึ้นไปบนยอดไม้ "พอหนูเงยหน้าขึ้นไปดู นึกว่าลูกนกหล่นลงมา เลยรีบรับไว้ แต่กลายเป็นเจ้าช้างตัวจิ๋วนี่แทน"

ขณะนั้นฝูงนกรีบแฝงตัวใต้ใบไม้ พวกมันแอบซ่อนอย่างเงียบเชียบ เฝ้ามองลงมาอย่างสนใจ ลมพัดกิ่งไหวเอน ใบไม้หนาๆ แยกจากกันด้วยแรงลมจนมองเห็นท้องฟ้าใส พ่อเงยหน้ามองขึ้นไป แล้วมองกลับมาที่ตุ๊กตา

"ใครคงขว้างขึ้นไปค้างไว้แล้วลมพัดตกลงมา" เขาบอกลูกสาว

"มันอาจจะตกลงมาจากท้องฟ้าก็ได้นะจ๊ะพ่อ ถ้าใช่ละก็ นี่ต้องเป็นของขวัญวันเกิดชิ้นพิเศษของหนูแน่ๆ *ของขวัญจากแม่บนสวรรค์*" ประโยคหลังของเด็กหญิง

เปลี่ยนเป็นเสียงกระซิบ เธอรีบเก็บไว้ในอุ้งมือแน่น ตุ๊กตาที่ถูกรวบได้แต่หวังว่ามันจะได้เห็นโลกอีกครั้ง

เมื่อสามพ่อลูกขึ้นมาอยู่บนรถ เด็กชายยังคงหลับสนิท เด็กหญิงซึ่งนั่งเบาะหลังถือตุ๊กตาอย่างทะนุถนอม เธอหลงรักมันตั้งแต่แรกเห็นและกระซิบกับมันอย่างตื่นเต้น เหมือนเวลาที่เธอคุยเล่นกับตุ๊กตาอื่น ๆ

"ดีใจจังที่วันเกิดปีนี้เรามาที่นี่ ทุกปีพ่อกับแม่จะพาพวกฉันไปเที่ยว*บ้านช้าง* มันเป็นที่ที่มีช้างบาดเจ็บมาอยู่ มีคนใจดีดูแลจนกว่าพวกมันจะแข็งแรงกลับเข้าป่าได้ แล้วก็มีช้างแก่ ๆ ที่ถูกใช้งานมาตลอดชีวิตพักอาศัยจนกว่าจะตายจากไป ก็คงคล้ายบ้านพักที่นี่มั้ง ฉันว่านะ"

ตุ๊กตาดินเผาฟังทุกคำอย่างตั้งใจ นอกจากอยากเหินบินขึ้นฟ้ามองโลกแสนสวยจากบนนั้น มันยังอยากเห็นช้างจริง ๆ สักครั้ง ช้างตัวใหญ่ปานขุนเขา แต่เคลื่อนไหวนุ่มนวล รักสงบ กินพืชผักผลไม้ มันได้ยินเรื่องของช้างตัวโตมากมายจากเหล่านกกระจอก

"แม่ของฉันทำงานช่วยเหลือช้างป่ามาตลอดชีวิต ถึงแม่จะต้องตายเพราะงานที่แม่ทำ จนต้องไปอยู่บนสวรรค์แล้วก็เถอะ" น้ำเสียงเธอสลด

ขณะที่ช้างน้อยตกใจกับเรื่องของเธอ เพราะเข้าใจดีว่าความตายและสวรรค์หมายถึงการพรากจากครั้งใหญ่ เด็กหญิงก็สำรวจตุ๊กตาอย่างรักใคร่พลางนึกถึงเพลงโปรดของแม่

ช้างป่าตัวโตใหญ่ เด่นกว่าใครในพนา
*กินยอดไม้ผักหญ้า แสนสง่าท่า***เคลื่อนไหว**
ช้างพังกล่อมลูกน้อย ช้างพลายคอยปกป้องภัย
ใครเห็นอย่ากวนใจ เดี๋ยวพลายใหญ่ไล่ซมซาน

เด็กหญิงร้องเพลงเบา ๆ แล้วก้มลงจุมพิตตุ๊กตา "ถึงแม่จะขึ้นสวรรค์ไปแล้ว แต่ฉันก็ยังรักช้าง!"

สัญญาจากช้างน้อย

.....

"โอ เธอคือเด็กหญิงผู้รักช้าง!"

ตุ๊กตาดีใจ พลันรู้สึกอบอุ่นปลอดภัย นึกรักน้ำเสียงใสๆ ที่ร้องเพลงกับแววตาเปี่ยมด้วยไมตรี

"แม่รู้ดีว่าวันหนึ่งฉันจะทำงานอย่างแม่ ถึงได้ส่งเธอมาเป็นกำลังใจให้ฉันแน่ๆ" เด็กหญิงพูดอย่างเชื่อมั่นขณะที่ยังคงพิจารณาตุ๊กตาดินเผาอย่างถ้วนถี่ สีหน้าของเธอราวกับพยายามรำลึกความทรงจำบางอย่าง และแล้วก็อุทานออกมาอย่างตื่นเต้น

"เหมือนจริงๆ! เธอทำให้ฉันนึกถึงพลายดิน ลูกช้างที่แม่พยายามช่วยชีวิตในวันสุดท้าย ใครๆ ก็รู้จักมันจากข่าว คนที่ปั้นเธอคงเคยเห็นและประทับใจเจ้าเด็กน้อยผู้รอดชีวิตนั่นแน่ๆ"

"ฉันก็อยากเห็นสักครั้ง ลูกช้างที่แม่ของเธอสละชีวิตช่วยมัน" ตุ๊กตาคิดสงสัยเหลือเกินว่าเกิดอะไรขึ้นกับแม่และเจ้าลูกช้างผู้รอดชีวิตตัวนั้น ก่อนที่เด็กหญิงจะใส่มันไว้ในกระเป๋าเสื้อ โดยให้ใบหน้าของตุ๊กตาโผล่ออกมาชมโลก เธอก็เอ่ยประโยคที่ตุ๊กตาไม่มีวันลืม

"ฉันจะเอาเธอกลับไปวางข้างรูปแม่ริมหน้าต่าง ตื่นเช้ามาจะได้เห็นเธอกับแม่

ส่งยิ้มให้กำลังใจไปตลอดจนฉันโตเป็นผู้ใหญ่เลย พลายดิน"

พลายดิน!

ตุ๊กตาชอบชื่อใหม่ที่เธอเรียก สัญญาเงียบ ๆ ว่าจะอยู่เคียงข้างเป็นกำลังใจให้เธอทำตามฝัน แม้จะต้องผิดหวังที่ฝันของตัวเองคงจบเท่านี้ การผจญโลกกว้างช่างสั้นนัก มันแค่ตกจากระเบียง ไม่ได้บินขึ้นไปเห็นโลกจากบนฟ้า และคงไม่มีวันเห็นช้างจริง ๆ แล้ว

พ่อขับรถมาได้พักใหญ่ จนกระทั่งเข้ามาจอดในสถานที่แปลกตา มีผู้คนมากมาย ทุกคนลงรถ เดินขึ้นสู่เจดีย์องค์ใหญ่ พลายดินที่โผล่หน้าจากกระเป๋าเสื้อจำได้ดี เจดีย์ใหญ่โตมโหฬารจนมองเห็นได้แต่ไกล ขณะที่ทั้งสามก้าวขึ้นบันไดไปหลายขั้น พลายดินพยายามจดจำภาพองค์เจดีย์รูประฆังคว่ำ ฐานกว้างใหญ่รายล้อมด้วยวิหารสี่ทิศ ฝูงนกกระจอกบินโบกอยู่รอบ ๆ อย่างร่าเริง

"หนูขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยคุ้มครองทุก ๆ คนที่ปกป้องสัตว์อยู่ในป่า อย่าให้ใครต้องโชคร้ายอย่างแม่" เด็กหญิงหันไปบอกพ่อหลังจากไหว้พระขอพร

"ผมก็คิดถึงแม่" เด็กชายอ้อน "ผมยังจำแม่ได้นะ"

พ่อยิ้มขณะโอบเด็ก ๆ ทั้งสองเข้ามากอดในอ้อมแขน

"แม่ต้องมีความสุขอยู่บนสวรรค์ ถ้าลูก ๆ เป็นเด็กดีและเข้มแข็ง"

"หนูไม่ร้องไห้แล้วจ้ะ พ่อจ๋า" เด็กหญิงรีบบอก เธอหยุดนิดหนึ่งแล้วพูดต่ออย่างจริงจัง "...จริง ๆ นะจ๊ะ เวลาหนูคิดว่าตัวเองโชคร้าย หนูจะนึกถึงพลายดินที่แม่ช่วยไว้ เจ้าลูกช้างนั่นโชคร้ายกว่าอีก เพราะครอบครัวของมันล้มหมด มีมันเป็นเด็กน้อยผู้รอดชีวิตตัวเดียว"

ขณะนั้นเย็นมากแล้ว แสงแดดเริ่มอ่อนลง นกกระจอกที่อยู่รอบ ๆ ฐานเจดีย์ทยอยบินกลับรัง พลายดินยังอยู่ในกระเป๋าเสื้อเด็กหญิง เมื่อทั้งสามก้าวลงบันได น้องชายตัวเล็ก ๆ ขอถือพลายดินบ้าง เขารับมันมาเก็บไว้ในอุ้งมือเล็ก ๆ ตุ๊กตาที่ยังคงแย้มยิ้มจ้องตอบดวงตาสุกใสซุกซนของเขา

"ฉันคือพลายดินที่สัญญาจะคอยเป็นกำลังใจให้พี่สาวของเธอเติบโตอย่างเข้มแข็ง" ตุ๊กตาดูจะเอ่ยเช่นนั้น

"มันน่ารักใช่ไหมล่ะ" เด็กหญิงถามน้อง "หน้าตาอย่างกับเจ้าเด็กน้อยที่แม่

ช่วยไว้ แม่คงส่งมาให้เรา" เธอบอกอย่างภูมิใจ น้องชายหัวเราะ ชูมันขึ้นแกว่งไปมาก่อนจะเก็บใส่กระเป๋ากางเกง พลายดินกลิ้งขลุกขลักทะลุร่วงลงพื้นทันที เพราะมีช่องโหว่ใหญ่อยู่ก้นกระเป๋า

พลายดินร่วงลงพื้นปูนแข็งๆ ไม่พอ ยังบังเอิญถูกขาของเด็กชายเตะจากพื้นบันไดกระเด็นหายไปจากสายตา เด็กหญิงร้องตกใจขณะวิ่งตามตุ๊กตาลงไป แต่ไม่ว่าจะช่วยกันหาเท่าไรก็ไม่มีใครเห็นมันอีกเลย

จนเกือบค่ำ ทั้งสามเดินกลับไปขึ้นรถ เด็กหญิงเดินตามหลังช้าๆ อย่างเศร้าสร้อย ตลอดทางเธอได้แต่คิดคำนึงถึงมัน

"ช้างล้มหก ตกสวรรค์ ฉันรับได้
หวังเก็บไว้ เติมแรงใจ ไล่ตามฝัน
โอ้น้องชาย ทำร่วงหาย สลายพลัน
ช้างน้อยนั่น อยู่หนไหน ไม่รู้เลย..."

เด็กชายมือฉลาด

บ้านใหม่

.....

ก่อนที่เด็กหญิงและคนอื่น ๆ จะวิ่งลงบันไดมาทันตุ๊กตา พลายดินก็กลิ้งขลุกขลักลงมาอย่างรวดเร็ว โดนขามากมายเตะไปทางนั้นทางนี้จนลื่นไถลไปชนกำแพง มันได้แต่นอนตะแคง จ้องระฆังที่แขวนเรียงราย แต่เพียงเดี๋ยวเดียวเท่านั้น ก่อนที่ผู้คนซึ่งเดินผ่านไปมาจะทันสังเกตเห็นตุ๊กตา ก็มีมือแปลกประหลาดหยิบมันขึ้นมาเสียก่อน

"นายมาอยู่นี่ได้อย่างไร" เด็กชายแปลกหน้ากระซิบถามเบา ๆ ราวกับตุ๊กตาจะตอบเขาได้ ตัวเขาสูงพอ ๆ กับเด็กหญิงผู้รักช้าง สวมเสื้อแขนยาวทั้งที่อากาศอบอ้าว

"หน้าตานายดูคุ้น ๆ แปลก ๆ แต่ฉันว่าฉันไม่เคยเห็นตุ๊กตาแบบนี้มาก่อน"

แล้วเขาก็ยัดเจ้าตุ๊กตาใส่กระเป๋ากางเกงแคบ ๆ มืด ๆ ซึ่งโชคดีที่ไม่มีช่องโหว่ตุ๊กตาผิดหวัง เพราะช่วงเวลาของมันกับเด็กหญิงผู้รักช้างช่างสั้นนัก แม้การแยกจากเปิดโอกาสให้มันได้ผจญโลกกว้างไล่ตามฝันอีกครั้ง แต่พลายดินรู้สึกผิดมากกว่าดีใจ เนื่องจากไม่มีโอกาสได้ทำตามสัญญาที่จะเป็นกำลังใจให้เธอ

แต่ถึงอย่างนั้น ใบหน้ายิ้มละไมของตุ๊กตายังคงไม่เปลี่ยนแปลง แม้เริ่มสงสัยและกังวลว่าเมื่อไรจะได้เห็นโลกกว้างอีกครั้ง

การเดินทางครั้งใหม่กระเด้งกระดอน แต่อย่างน้อยข้างในกระเป๋าก็นุ่มนิ่ม ผ่านไปครู่ใหญ่ เด็กชายวิ่งมาถึงบ้าน เขาทักทายแม่กับน้องสาวตัวเล็กๆ แล้วกระโจนขึ้นบันไดหลายขั้น พลายดินรู้สึกว่าตัวมันถูกพาขึ้นไปสูง สูงขึ้น และสูงขึ้น จนมาถึงห้องนอนของเขา แล้วพลายดินก็ถูกล้วงออกจากกระเป๋ามาวางบนโต๊ะข้างหน้าต่าง ซึ่งผนังทั้งสี่ด้านเต็มไปด้วยภาพวาดของสัตว์ต่างๆ ทั้งภาพร่างดินสอและภาพระบายสีสดใส

"ขอต้อนรับสู่ดินแดนเจ้าเสือน้อย!"

เด็กชายประกาศอย่างร่าเริง ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมาก จนพลายดินไม่ทันสงสัยกับสิ่งประหลาดในตัวเด็กชาย

"เอาเถอะ เขาก็แค่เด็กผู้ชายที่ไม่เหมือนใคร" พลายดินบอกตัวเอง

ก่อนที่พลายดินจะมีเวลาสงสัยมากไปกว่านี้ เขาก็จับมันหมุนให้มองรอบทิศห้องนอนเล็กๆ นี้คงสูงจากพื้นดินมาก มีหน้าต่างหลายบาน มองออกไปเห็นท้องฟ้า เห็นหลังคาตึกเก่าๆ ไกลออกไปยังคงเห็นยอดเจดีย์ยักษ์ นั่นทำให้ยิ่งคิดถึงเด็กหญิงที่เพิ่งจากกันและสัญญาที่ยังไม่ทันได้เริ่ม สงสัยเหลือเกินว่าเธอกำลังตามหามันอยู่หรือเปล่า

"เยี่ยมไหม ทั้งหมดนี่เขาเรียกว่าเสือ! ดูสิ พวกมันสง่างามแค่ไหน ดูสิๆ"

น้ำเสียงคึกคักของเด็กชาย ทำให้เจ้าตุ๊กตานึกได้ว่าเขากำลังอวดรูปวาดที่ติดเต็มผนัง เป็นภาพสัตว์สี่เท้ารูปร่างแข็งแรงสง่างาม หางยาว อ้าปากเห็นเขี้ยวใหญ่ ใบหน้าดุร้าย ลวดลายตามลำตัวแตกต่างกัน บางตัวเป็นลายทางสีดำสลับสีน้ำตาล บางตัวมีสีส้มแต้มจุดสีดำ บางตัวก็สีดำสนิท

"นอกจากรูปพวกนี้ฉันยังมีเพื่อนเป็นเสือจริงๆ ด้วยนะ วันหลังจะแนะนำให้รู้จัก" เขาหยุดพูดแล้วมองพลายดินอย่างพิจารณา

"ถ้าพวกที่โรงเรียนเห็นฉันพูดกับตุ๊กตุ่นแบบนี้ คงหัวเราะเยาะว่าฉันเล่นเป็นเด็กผู้หญิงแน่ๆ แต่แปลกจังนะ ฉันรู้สึกว่านายไม่ใช่ตุ๊กตุ่นตุ๊กตาธรรมดาๆ ดูเหมือนนายจะเข้าใจที่ฉันพูด พักนี้เจ้าเสือน้อยเพื่อนฉันก็เอาแต่นอนซึมเสียด้วย" น้ำเสียงของเขาเริ่มกังวล "บางทีของเล่นพิเศษอย่างนายอาจช่วยมันได้ ฉันจะเรียกนายว่า*ดัมโบ*แล้วกัน มันเป็นชื่อช้างในการ์ตูนที่ฉันชอบ"

"ดัมโบหรือ อยากรู้จังว่าช้างนั่นจะอยากบินได้อย่างฉันไหม"

พลายดินสงสัยและยอมรับชื่อใหม่เงียบๆ เด็กชายนำเชือกสีขาวเส้นหนาๆ มาผูกรอบตัวตุ๊กตา ส่วนปลายอีกด้านเขาผูกติดกับกระเป๋าสะพายหลัง พลายดินจึงแขวนค้างอยู่ข้างกระเป๋านั่นเอง

"ตั้งแต่พรุ่งนี้เราไปโรงเรียนด้วยกันนะ ดูซิว่าใครๆ จะยิ่งมองฉันเป็นตัวประหลาดกว่าเดิมไหม"

"ตัวประหลาด โรงเรียน มันคืออะไรกัน..."

พลายดินนึกฉงนตลอดเวลาที่ถูกทิ้งให้แขวนติดนิ่งๆ กับกระเป๋าบนโต๊ะจนกระทั่งค่ำ เด็กชายเข้ามาปลดมันออกและพาไปนอนด้วย เขาวางพลายดินไว้ข้างหมอน ไฟห้องนอนดับมืดแล้ว แต่เพดานห้องปรากฏแสงสะท้อนสีขาวแวววาวราวกับพวกเขาออกมานอนดูดาวบนท้องฟ้า

นั่นทำให้ตุ๊กตาคิดถึงสวนเล็กๆ ของแม่เฒ่าที่มันยืนเฝ้ามองท้องฟ้าและดวงดาวอยู่แสนนาน

"ดาวบนเพดานสวยไหม พ่อกับแม่ช่วยกันติดไว้นานแล้ว"

เด็กชายบอกราวกับรู้ความรู้สึกของตุ๊กตา "มันคือสติ๊กเกอร์สะท้อนแสงน่ะ กลางวันจะสะสมแสงสว่างไว้ในตัว พอกลางคืนแสงที่เก็บไว้ก็ค่อยๆ สะท้อนออกมา แสงจะไม่อยู่ตลอดไปหรอก พอแสงหมดเราก็มองไม่เห็น ไม่รู้เหมือนกันว่าแสงจะหมดเมื่อไรเพราะฉันหลับก่อนทุกที พอตอนเช้ามันก็เริ่มเก็บแสงสว่างใหม่อีก แล้วก็สะท้อนออกมาแบบนี้ทุกคืน"

แต่พลายดินรู้ว่าแสงดาวดับเมื่อไร เพราะขณะที่เด็กชายหลับ มันก็ยังลืมตาตุ๊กตาดินเผาย่อมไม่เคยเหนื่อยล้าหลับใหล เบื้องล่างมีเสียงยวดยานแล่นผ่านบนถนนหน้าบ้าน แต่ไม่นานก็เงียบไป เหลือเพียงเสียงหายใจของเด็กชายดังเบาๆ อยู่ข้างหู แต่พลายดินกลับคิดถึงเธอ...

เด็กหญิงผู้รักช้างและคำสัญญาที่ให้ก่อนจากกัน

ช้างน้อยไปโรงเรียน

.....

"เปิดเทอมตั้งหลายสัปดาห์แล้ว ไม่เห็นเล่าเรื่องที่โรงเรียนใหม่ให้ฟังบ้างเลย"

แม่ของเด็กชายเอ่ยทักในเช้าวันต่อมา ขณะที่เขากินข้าวต้มเป็นอาหารเช้า เธอมองหน้าพลายดินที่ยืนยิ้มข้างจาน แล้วอดยิ้มตามไม่ได้

"อืม ลูกเอาเชือกมาผูกคล้องตุ๊กตาแบบนี้" แม่ทำท่าคิด "แม่เห็นแล้วนึกถึงเจ้าลูกช้างป่าที่มีคนช่วยชีวิตไว้เมื่อไม่กี่ปีก่อนเลย เขาคล้องเชือกแล้วลากมันออกมาจากแอ่งโคลนใต้ผาน้ำตก เนื้อตัวเลอะโคลนเต็มไปหมด ใครๆ เลยเรียกมันว่าพลายดิน ลูกช้างตัวนี้กลายเป็นข่าวดังทั่วโลกเลยนะ ช้างทั้งโขลงล้มหมด เหลือมันรอดอยู่ตัวเดียว"

เด็กชายพยักหน้า ท่าทางไม่สบายใจนัก "ผมจำข่าวนั้นได้ อ้อ...โรงเรียนใหม่ก็ดีครับแม่"

"ไม่มีใครมาแกล้งล้อเลียนลูกใช่ไหม" แม่กลับไปสนใจเรื่องเดิม

"ไม่มีใครกล้าหรอกครับ" เขาตอบ

"ถ้าเห็นทุกวันจนชิน พวกเขาก็ไม่รู้สึกอะไรหรอก เหมือนเพื่อนๆ โรงเรียนเก่าที่รู้จักกันมาตั้งแต่อนุบาลนั่นแหละ จริงไหมจ๊ะ" แม่ทำเสียงร่าเริง

"ครับ" เขาตอบสั้นๆ สีหน้าไม่สดใสนัก เมื่อแม่เดินออกไปพ้นห้องแล้ว เด็กชายนั่งเขี่ยข้าวต้มในชามอย่างเบื่อหน่าย พลางก้มลงกระซิบบ่นกับพลายดิน

"ทำไมเราไม่เปิดเทอมแรกตอนฤดูหนาวนะ ฉันชอบฤดูหนาวที่สุด ทำไมน่ะหรือ เพราะใครๆ ก็สวมเสื้อแขนยาวแบบนี้ไปโรงเรียนทั้งนั้น แต่ว่านี่ยังอีกตั้งหลายเดือนกว่าจะหนาว"

เด็กชายพูดอย่างไม่มีความสุข พลายดินมองเสื้อแขนยาวตัวบางๆ ที่เขาสวมทับชุดนักเรียน เขาสวมมันไว้ตลอด แม้บางเวลาอากาศจะร้อนอบอ้าว เสื้อยาวจนปิดมือทั้งสองมิด เด็กชายคว้ากระเป๋าซึ่งมีตุ๊กตาแขวนติดไว้ขึ้นมาสะพายหลัง

"ไปโรงเรียนด้วยกันแบบนี้ นายต้องช่วยเป็นช้างนำโชคให้ฉันนะดัมโบ" เขาร้องขอด้วยน้ำเสียงคาดหวัง

ช้างนำโชคหรือ...อา!

ตุ๊กตาดูภูมิใจกับภารกิจใหม่นี้ไม่น้อย *"ฉันจะตั้งใจเป็นช้างนำโชคให้เขา ว่าแต่...ฉันต้องทำอย่างไรหรือ"* พลายดินนึกสงสัย ขณะที่ตัวแกว่งไกวอยู่ข้างกระเป๋าสะพาย มองทางเท้าเบื้องหลังที่เด็กชายย่ำผ่าน ผู้คนเดินสวนกันไปมาอย่างเร่งรีบ เด็กๆ วิ่งบ้างเดินบ้าง บ้างก็ตะโกนหยอกกันอย่างร่าเริง เมื่อนกกระจอกที่เกาะบนสายไฟฟ้าเห็นตุ๊กตา ต่างพากันร้องทักทาย

พลายดินรู้สึกสนุกและอบอุ่นราวกับพบนกกระจอกเพื่อนเก่าฝูงเดิม จนอดไม่ได้ที่จะร้องเพลงแห่งความฝันอย่างสุขใจ

"รอสักวัน ฉันจะบิน อย่างเพื่อนนก
ดั่งวิหค พกปีกกล้า พาให้ฝัน
ชมโลกสวย ด้วยสองตา ท้าตะวัน
ทุกข์โศกพลัน ล่วงลับไร้ ไกลลับตา"

หมู่นกซึ่งสัมผัสความในใจของมันได้ต่างพากันขบขัน เพราะช้างย่อมไม่มีปีกให้บิน พลายดินมองเด็กๆ ที่เดินกันเป็นกลุ่มน้อยกลุ่มใหญ่ มีแต่เด็กชายที่มันอยู่ด้วยเท่านั้นที่เดินลำพัง มือทั้งสองล้วงกระเป๋ากางเกง ก้มหน้ามองพื้นราวกับตั้งใจนับอิฐทุกๆ ก้อน

"ที่แท้โรงเรียนก็คือที่ที่เด็กๆ มาอยู่ร่วมกันเพื่อเรียนรู้นั่นเอง"

พลายดินเข้าใจในไม่ช้า เด็กทุกคนต้องสวมเครื่องแบบเหมือนกัน และรวมกลุ่มกันอย่างสนุกสนาน มีเพียงเด็กชายคนใหม่นี้ที่ใส่เสื้อแขนยาวทับเครื่องแบบไว้ช่วงเวลาพักสั้นๆ และเวลาพักอาหารกลางวันเด็กชายมักอยู่เงียบๆ ลำพัง บางครั้งก็เดินเตร็ดเตร่ไร้จุดหมายไปรอบโรงเรียน บางทีก็มานั่งเฉยๆ เหม่อมองคนอื่นที่เล่นกันเสียงดัง

"เขาเพิ่งมาโรงเรียนนี้ไม่นาน และกำลังเรียนรู้สถานที่ใหม่" เจ้าพลายเอ่ยในใจกับนกกระจอกตัวหนึ่งที่ผละจากฝูงโผลงมาเกาะขอบหน้าต่างข้างที่นั่งของเด็กชาย

"ก็คงเหมือนฉันที่ต้องเรียนรู้ทุกครั้งที่ย้ายบ้าน หวังว่าเขาจะเข้ากับเด็กอื่นได้เร็วๆ นี้"

นกน้อยได้ยินก็บินกลับไปเกาะบนยอดไม้ ซุบซิบกับเพื่อนนกตัวอื่น ก่อนที่พวกมันจะหันมาร้องประสานเสียงดังจิ๊บๆ อย่างสนุกสนาน

"ดูสินั่น ช้างดิน บินไม่ได้
ต้องแกว่งไกว ห้อยคว้าง ข้างกระเป๋า
เด็กประหลาด ขาดมิตร จิตซึมเซา
คิดว่าช่วย คลายเหงา เอามาครอง"

ตุ๊กตาฟังเพลงล้อของพวกมันแล้ว ก็ได้แต่แย้มยิ้มแม้ไม่เข้าใจนัก จนกระทั่งเลิกเรียน เด็กชายนั่งรอให้คนอื่นทยอยออกจากห้อง แล้วจึงเดินเลี่ยงมาที่หลังโรงเรียน ซึ่งเป็นทางแคบระหว่างตึกยาวกับรั้วสูง ตัวตึกมีหน้าต่างไม้เรียงรายทุกชั้นตลอดแนว บริเวณนี้เงียบเพราะเด็กๆ มักเล่นหรือรอผู้ปกครองอยู่ที่สนามข้างหน้า

เขาเดินมาที่หน้าต่างห้องเรียนห้องหนึ่ง แล้วอาศัยบานหน้าต่างที่เผยอออกปิดบังร่างเล็กๆ ของเขาไว้ขณะแอบมองเข้าไป แต่เขายืนมองอะไร พลายดินไม่อาจเห็นได้เพราะกระเป๋าสะพายที่ตัวมันแขวนห้อยอยู่ถูกวางทิ้งไว้บนเก้าอี้ใต้หน้าต่างนั่นเอง พลายดินรู้สึกว่าสิ่งที่เด็กชายกำลังแอบมองคงต้องเป็นความลับที่ให้ใครเห็นไม่ได้

ครูใหญ่ทีเดียว เด็กชายค่อยๆ ถอยออกมาจากภารกิจลับ ก้มลงคว้ากระเป๋าขึ้นสะพายหลัง แต่เมื่อเงยหน้าขึ้นก็อุทานด้วยความตกใจ เพราะเด็กหญิงคนหนึ่ง

ผมหยักศกสั้น ผิวคล้ำ ใบหน้าเคร่งขรึมกำลังยืนกอดอกจ้องเขา เธอมาตั้งแต่เมื่อไรไม่มีใครรู้ พลายดินรู้สึกได้ว่าเด็กชายตกใจจนหัวใจเต้นโครมคราม

"เธอชื่อ*ต้นกล้า* อยู่ห้องปอสามทับสอง ฉันจำเธอได้นะ มายืนทำอะไรตรงนี้ล่ะ"

ต้นกล้ารีบเอามือทั้งสองล้วงกระเป๋ากางเกง แล้วถามกลับด้วยน้ำเสียงตื่นๆ

"แล้วเธอล่ะ ทำไมไม่อยู่ในห้องนั้น" เขาหมายถึงห้องที่มายืนแอบมอง

เด็กหญิงตอบอย่างท้าทาย "ก็ไม่มีใครห้ามฉันออกมานี่ แต่เธอมาแอบดูพวกเราใช่ไหมล่ะ เธอมายืนมองตรงหน้าต่างนี่ทุกเย็นเลย ฉันรู้หรอกน่า"

พลายดินรู้สึกว่าเขายิ่งประหม่า แม้สีหน้าจะบึ้งตึงเพื่อแสดงให้เธอรู้ว่าเขาไม่กลัว

"ยืนเอามือล้วงกระเป๋าคุยกันน่ะไม่สุภาพนะ" เด็กหญิงต่อว่าและมองเสื้อของเขา "แล้วจะบอกให้ ร้อนขนาดนี้เธอไม่เห็นต้องใส่เสื้อกันหนาวมาโรงเรียนเลย ตลกจะตาย"

"อย่ามายุ่งเรื่องของฉันน่า!"

เด็กชายตะโกนใส่แล้ววิ่งหนีทันที พลายดินรู้ว่าเขาโกรธเธอจริงๆ ราวกับคำพูดของเด็กหญิงทำร้ายจิตใจของเขา เจ้าตุ๊กตาได้แต่ร้องถามในใจว่าเพราะเหตุใด

"เด็กชายหงอย คอยแอบ แนบหน้าชิด
หรือหลงผิด คิดคว้าไขว่ สิ่งใดหนา
เด็กหญิงน้อย ไม่ค่อยนึก ทึกทักมา
หารู้ว่า รอยแผลใจ ได้เผยตัว"

เพื่อนใหม่ในกรง

.....

"ยายเด็กจอมจุ้น ไม่รู้อะไรแล้วมาทำพูดมาก"

ต้นกล้าบ่นงึมงำขณะเดินล้วงกระเป๋าออกจากโรงเรียนตามลำพัง เขาไม่ได้กลับบ้าน แต่เดินเรื่อยๆ มาตามถนน พลายดินเห็นยอดเจดีย์ยักษ์ที่ดูอยู่ไม่ไกลนัก มันเริ่มชินกับภาพของยอดเจดีย์ที่มองเห็นจากทุกที่ ไม่ว่าอยู่ตรงไหนในเมืองนี้

"ถ้าได้ขึ้นไปมองโลกจากบนนั้นคงวิเศษเกือบเท่าๆ มองจากบนฟ้า" ตุ๊กตานึกอย่างครึ้มใจ

เด็กชายเดินเข้าประตูรั้วสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเปิดไว้ ภายในมีต้นไม้ให้ร่มเงาทางเดินที่ทอดยาว มีทั้งต้นไม้ใหญ่และพุ่มดอกไม้ แสงแดดยามบ่ายส่องลอดคบไม้เป็นประกายสีส้ม ระยิบระยับไปกับเงาใบไม้ที่ส่ายตามลม พลายดินพลอยชมอย่างเพลิดเพลิน

"นั่นน่ะศาลา*หลอกหลอน!*"

ต้นกล้าชี้ไปที่อาคารเปิดโล่งชั้นเดียวเล็กๆ มีทางขึ้นเป็นบันไดอิฐ มีตู้โชว์กระจกวางเรียงชิดผนังด้านใน พลายดินไม่ทันเห็นว่าในตู้เหล่านั้นมีอะไร แต่รู้สึกว่าเด็กชายจะรีบเดินให้ผ่านไปไวๆ เขายังร้องเพลงเบาๆ บ่งบอกความรู้สึกที่มีต่อเจ้าศาลาประหลาดนั้นด้วย

ศาลาน่าสยอง ใครจะลองขึ้นไปดู
เอาสิจะได้รู้ ไม่ได้ขู่ให้ตกใจ
โดนผีตามหลอนหลอก บอกไว้ก่อนเผื่อจับไข้
จะมัวช้าอยู่ไย เดินเข้าไปใครไม่กลัว

เพลงนี้สร้างความฉงนแก่ตุ๊กตาไม่น้อย เมื่อเด็กชายหยุดร้องก็หันมาบอกมันอย่างร่าเริง

"เดี๋ยวฉันจะแนะนำเพื่อนซี้ให้รู้จักนะดัมโบ นายต้องชอบแน่"

"เพื่อนซี้...เขาคงหมายถึงเพื่อนจริงๆ ใช่ไหม" พลายดินสงสัย เพราะทั้งวันไม่เห็นเด็กชายจะมีเพื่อนคนไหน บรรยากาศข้างในค่อยๆ เปลี่ยนไป มีสระเล็กๆ ติดน้ำพุตรงกลาง สายน้ำที่พุ่งขึ้นมาส่งเสียงดังซ่าๆ ฟังสดชื่น ข้างหนึ่งของทางเดินเป็นต้นไม้ อีกข้างมีกรงใหญ่เรียงราย ภายในกรงมีสัตว์ยืนบ้างนอนบ้าง ห้อยโหนบ้างอยู่ข้างในกรง

"พวกนี้คือลิง ไม่ค่อยอยู่นิ่งๆ กันหรอก ฉันเลยไม่ได้มาหาพวกมันบ่อยนัก อีกอย่างนะ มันอยู่กันหลายตัวคงไม่เหงานัก" เขาอธิบาย จากนั้นพาตุ๊กตาเดินวนเข้าไปเยี่ยมสัตว์ต่างๆ พลายดินประทับใจสัตว์ตัวใหญ่ขนดำปุกปุยตัวหนึ่งที่นอนหลับตามลำพังข้างสระน้ำขุ่นๆ ในบ้านของมัน

"หมี แต่นี่ไม่ใช่ตัวโปรดฉันหรอก จำได้ไหมฉันบอกว่ามีเพื่อนเป็นเสือจริงๆ มันอยู่นี่ไง" ต้นกล้าผละออกมาที่กรงหนึ่งซึ่งไม่ใหญ่นัก แล้วทรุดนั่งพิงต้นไม้ใหญ่สายตาจับจ้องเจ้าของกรง

ทีแรกพลายดินที่ห้อยอยู่ข้างกระเป๋าสะพายหลังมองไม่เห็นว่ามีใครอยู่ข้างในนั้น จนเมื่อเขาถอดกระเป๋ามาวางข้างบนตักและเจ้าตุ๊กตาชินกับความสลัวข้างใน มันก็เห็นเพื่อนตัวโปรดของเด็กชาย

มันใหญ่กว่าแมว แต่เล็กกว่าหมีมาก หน้าตาเหมือนภาพวาดที่เด็กชายเคยอวด ขนสั้นหยาบของมันสีเทาอมน้ำตาล มีจุดสีน้ำตาลเข้มแกมดำเรียงเป็นแนวขนานไปกับลำตัว พาดข้ามหัวจากหน้าผากถึงคอ หูสั้นกลม และหางก็อวบสั้น รูปร่างผ่ายผอมกระดูกโปนของมันฟ้องว่าควรจะอ้วนท้วนล่ำสันกว่านี้

"ว่าไง" เด็กชายทักเพื่อนในกรงแล้วหยิบดินสอกับสมุดวาดภาพออกมา

"เสือปลา" เขาอ่านป้ายที่แขวนหน้ากรงให้ฟัง แล้วก้มลงบอกตุ๊กตา "นี่ละเพื่อนตัวโปรดของฉัน มันเหมือนเสือตัวเล็กๆ ใช่ไหม คงเป็นญาติห่างๆ กับเสือตัวโต ฉันเลยเรียกมันว่า*เจ้าเสือน้อย*"

เขาถอนหายใจแล้วหันไปจ้องเจ้าของกรง "มันต้องอยู่ตัวเดียวเสมอเลย ก็เหมือนฉันนั่นแหละ คงเหงามากแน่ๆ เฮ้ นี่คือเพื่อนใหม่ของเรานะเจ้าเสือน้อย ชื่อเจ้าดัมโบ"

เด็กชายพูดกับเสือปลา ขณะวางกระเป๋าที่มีตุ๊กตาห้อยอยู่ลงบนพื้นดินชิดกับกรง ให้ทั้งคู่เห็นกันชัดๆ

"อยู่ในกรงตลอดอย่างนี้ นายคงไม่เคยเห็นช้างสิท่า ดัมโบน่ะยังเป็นลูกช้างอยู่เลย ช้างตัวจริงตัวใหญ่มากนะ ใหญ่กว่ากรงนายตั้งเยอะ" เด็กชายอธิบายราวกับเจ้าเสือปลาจะเข้าใจ

"สวัสดี ฉันคือพลายดิน ตุ๊กตาที่ปั้นโดยแม่เฒ่าคนหนึ่ง"

ตุ๊กตาส่งใจแนะนำตัวอย่างตื่นเต้น แต่สิ่งที่ได้รับกลับเป็นสายตาเฉยชา แม้ประกายวูบในดวงตาสีเขียวของเจ้าเสือปลาจะแสดงให้เห็นว่าสัมผัสได้ถึงความคิดที่ตุ๊กตาทักมา และแปลกใจที่ตุ๊กตาดินเผาตัวนี้ส่งความคิดถึงมันได้

"ตัวฉันทำจากดินซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของผืนโลก ดินที่เกิดจากการสะสมของตะกอนซากสิ่งมีชีวิตที่ทับถมมานานนับล้านปี บางทีการเป็นส่วนหนึ่งของผืนโลกคงทำให้ฉันพิเศษกว่าตุ๊กตาอื่น"

คำอธิบายของพลายดินดูจะกระตุ้นบางอย่างในความทรงจำเสือปลา แววตาละห้อยสีเขียวกับสีหน้าอิดโรยทำให้สัตว์ต่างๆ ในนี้ดูอ่อนล้า ทั้งที่อยู่ในกรงเฉยๆ หรือพวกมันจะแก่ชราเหมือนแม่เฒ่าที่วันๆ เอาแต่เก็บตัวเองในห้องพัก นั่งเหม่ออยู่บนเก้าอี้โยกริมระเบียง ที่นี่คงเหมือนสถานที่ที่ตุ๊กตาจากมา

"เจ้าเสือน้อยทำให้ฉันคิดถึงแม่เฒ่าที่เปล่าเปลี่ยวในบ้านพักคนชรา"

ตุ๊กตาเศร้า ในขณะที่เด็กชายกลับดื่มด่ำกับโลกส่วนตัว ก้มหน้าวุ่นวายอยู่กับดินสอและสมุดวาดภาพตรงหน้า ขีดเขียนบางอย่างอย่างตั้งใจด้วยใบหน้าเปี่ยมสุข ไม่นานก็ยิ้มแฉ่ง ชูผลงานขึ้นอวด ยามนี้แขนเสื้อของเขาถลกขึ้นมาเหนือ

ข้อศอก เป็นครั้งแรกที่พลายดินเห็นมือทั้งสองข้างนั้นโดยไม่มีแขนเสื้อปิดบัง

อา...ดูมือนั่นสิ! มือของเขา...

เจ้าตุ๊กตามองอย่างสงสัย เพราะนิ้วทั้งห้าของเด็กชายไม่เหยียดยาวเหมือนคนอื่น นิ้วชี้ นิ้วกลาง นิ้วนางของเขางอผิดรูปและเชื่อมติดกัน มีเพียงนิ้วก้อยและหัวแม่มือที่แยกออกมาปกติ มือทั้งสองข้างเป็นเหมือนกัน

"เกือบเสร็จแล้ว รอเดี๋ยวเถอะ"

เขายิ้มขณะกลับไปก้มหน้าก้มตาขีดเขียนต่อ เจ้าพลายมองมือขวาที่จับดินสอด้วยท่าน่าพิศวง เด็กชายวางดินสอบนด้านหลังนิ้วตรงกลางทั้งสาม ประคองไว้ระหว่างง่ามนิ้วก้อยกับหัวแม่มือซึ่งคอยบังคับให้ดินสอเคลื่อนไหว

"เป็นไงล่ะ!" เขาชูภาพผลงานที่สมบูรณ์ขึ้นอวดอย่างภูมิใจ พลายดินมองเสือปลาที่สง่างามบนหน้ากระดาษ มีรูปพลายดินยืนยิ้มอยู่ข้างๆ เด็กชายไม่พลาดแม้รายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ของตุ๊กตา

"โอ ที่แท้บรรดาภาพวาดแสนสวยในบ้านก็เป็นผลงานของเขาทั้งหมด!"

พลายดินรู้สึกทึ่ง ดูเหมือนเด็กชายจะสัมผัสความตื่นตะลึงของเจ้าตุ๊กตาได้ ใบหน้าเขาสลดขณะวางภาพวาดลง

"แน่ละ นายก็คิดว่าฉันมีมือประหลาดด้วยใช่ไหม" เขาถามอย่างขุ่นเคือง

"ใครว่า เธอมีมือที่ฉลาดมากต่างหาก" พลายดินดูจะตอบเช่นนั้น

"ไม่มีมือเด็กคนไหนจะน่าเกลียดเท่ามือฉันหรอก" เขาพูดอย่างน้อยใจ

"แต่มือของเธอวาดสิ่งที่สวยงามเหลือเกิน" เจ้าพลายดินนึกชื่นชม

"แปลกแฮะ ยิ่งคุยกันฉันยิ่งรู้สึกว่านายเข้าใจฉันอย่างนั้นแหละ อย่างกับนายปลอบใจฉันด้วยซ้ำ พ่อคงพูดถูกว่าถ้าฉันเก็บตัวมากเกินไป จะทำให้ยิ่งห่างจากคนอื่นๆ แล้ววันหนึ่งฉันจะอยู่แต่ในโลกส่วนตัว คุยกับเพื่อนที่สมมติขึ้นมาเอง แบบที่ฉันกำลังคุยกับนายนี่ละมั้ง"

เด็กชายพูดกับพลายดิน ขณะเก็บอุปกรณ์วาดภาพใส่กระเป๋า "แต่นายเป็นของจริงนี่นะ ไม่ใช่สิ่งสมมติ" เขาหยิบตุ๊กตาขึ้นมาประจันหน้าเสือปลาในกรง

"นายด้วยนะเจ้าเสือน้อย! นายก็เป็นเพื่อนฉัน เราทั้งสามเป็นเพื่อนกันคอยดูเถอะ โตขึ้นฉันจะสร้างโลกใหม่ขึ้นมา โลกที่มีแต่สัตว์ป่า ฉันจะวาดสัตว์ทุกตัว

ให้งามสง่าและเขียนเรื่องราวให้พวกมันฉลาดกว่ามนุษย์ด้วยซ้ำ แล้ววันหนึ่งผลงานของฉันจะทำให้ใครๆ เลิกรังแกพวกมัน" ต้นกล้าประกาศ น้ำเสียงเอาจริงเอาจังเต็มไปด้วยความมุ่งมั่น

"ไว้พวกนายคอยดูผลงานโลกใหม่ของฉันเถอะ" เขาท้า พลายดินสงสัยว่าจะมีตุ๊กตาดินเผาในโลกของเขาไหม ตุ๊กตาช้างที่กางปีกโผบิน โลกที่ความฝันเป็นจริงได้

"โลกของฉันก็มีช้างนะดัมโบ พวกมันจะไม่โชคร้ายอย่างโขลงช้างที่แม่พูดถึงหรอก ฉันไม่อยากนึกถึงพวกมันเลย" เด็กชายหน้าสลด กระซิบอย่างระมัดระวัง

"ที่เยี่ยมยอดก็คือ สัตว์ป่าในโลกของฉันจะไม่ถูกขังแบบนี้หรอก พวกมันจะวิ่งไปไหน จะเล่นกับใครก็ได้อย่างเสรี!"

"เสรีหมายถึงอิสระใช่ไหม ไม่ต้องอยู่เฉยๆ โดดเดี่ยวเช่นนี้"

พลายดินนึกตาม ขณะมองหน้าเสือปลาที่มองกลับมาอย่างเหนื่อยล้า แต่แล้วแววตาของมันก็ส่องประกายวูบขึ้นอีกครั้ง ก่อนที่เสียงแหบๆ จะดังขึ้นจากในกรง เป็นเสียงขาดๆ หายๆ เบาจนไม่มีใครได้ยิน นอกจากพลายดิน

"ข้าคือแมวในกรง
พลัดหลงมาจากป่า
เจ้าอาจเรียก 'เสือปลา'
ฟังดูน่าเกรงขาม
ยามนี้เพิ่งรู้ว่า
ช้างดินชอบสนทนา"

ตุ๊กตาได้ยินจนจบก็รีบตอบรับทันที *"เธอพูดกับฉันหรือเจ้าเสือน้อย ฉันคือตุ๊กตาดินเผา ตัวฉันปั้นจากดินที่เป็นส่วนหนึ่งของผืนโลก"*

มันย้ำแล้วร้องเพลงอย่างภูมิใจ

"...ผืนดินผู้โอบอ้อม
รายล้อมทุกชีวิต
สี่เท้าเจ้าเหยียบติด
ชุบดวงจิตชื่นบาน

แยกห่างจากผืนดิน

ความสุขคงสลายสิ้น"

"ดิน...ดิน...ดิน...โอ เจ้าบอกว่าดินใช่ไหม"

เสือปลาส่งเสียงแหบพร่าถามขัดขึ้นมา "ข้าไม่ได้สัมผัสผืนดินมานานเหลือเกิน บอกข้าซิ พื้นดินตรงนั้นนิ่มไหม อุ่นหรือเย็น" เสียงของมันเต็มไปด้วยความอยากรู้

เจ้าพลายตอบอย่างเสียใจ *"ฉันไม่รู้หรอก ตุ๊กตาดินเผาไม่เคยรู้สึกอุ่นหรือเย็น"*

"กลิ่นล่ะ" เสือปลาถามต่อด้วยความหวัง "เจ้าได้กลิ่นอะไร น้ำค้าง ใบไม้เน่า ซากแมลง อา..." เสือปลาคราง ชูคอขึ้นสูดกลิ่นอากาศอย่างรังเกียจ "พื้นในนี้น่าขยะแขยงนัก!"

พลายดินมองพื้นซีเมนต์แห้งผากในกรง มีฝูงแมลงวันบินล้อมชามใส่น้ำใบใหญ่ บ้างก็ตอมปลาตายที่ทิ้งไว้เป็นอาหาร บ้างก็พยายามแสดงความเป็นมิตรบินวนรอบๆ ใบหน้าเจ้าของกรง

"งวงฉันสูดกลิ่นไม่ได้ เธอคงรู้ว่าฉันไม่ใช่ช้างจริง" ตุ๊กตายอมรับ

"เฮอะ อย่างนั้นก็ไปให้พ้น! รีบไปเสียก่อนที่ข้าจะฉีกเจ้าเป็นชิ้นๆ" เสือในกรงขู่ขู่ เป็นเวลาเดียวกับที่เด็กชายเก็บของทุกอย่างลงกระเป๋าเสร็จเรียบร้อย

"โอ ถ้าฉันเป็นช้างจริง ช้างตัวโตใหญ่ เธอจะเป็นมิตรกับฉันไหม"

พลายดินร้องถามขณะที่แกว่งอยู่ข้างหลัง มองเสือปลาที่นอนนิ่งจ้องตามจนทั้งคู่เลี้ยวลับหายไป

เกิดมาไม่เหมือนใคร

.....

"ที่โรงเรียนเป็นอย่างไรบ้างจ๊ะ ลูกเล่นสนุกกับเพื่อนๆ หรือเปล่า" แม่ที่กำลังกล่อมน้องสาวตัวเล็กถามอย่างอารมณ์ดี เมื่อเด็กชายกลับมาถึงบ้าน

"วันนี้เจ้าเสือน้อยดูดีขึ้นครับ สงสัยเป็นเพราะเจ้าดัมโบ ช้างนำโชคนี่แน่ๆ" เขาตอบ แม้แต่ตุ๊กตาดินเผาก็ฟังออกว่าเด็กชายตอบคนละเรื่อง เพราะใจเขายังจดจ่ออยู่กับเพื่อนในกรงขัง

"ไปวาดรูปในสวนสัตว์อีกแล้วหรือ แม่นึกว่าวันนี้ลูกจะนั่งวาดรูปกับเพื่อนๆ ที่โรงเรียนเสียอีก" แม่แปลกใจ เด็กชายรีบหยิบผลงานในสมุดวาดภาพขึ้นมาอวดเธอ พลายดินเห็นภาพสวยงามเหล่านั้นแล้ว จึงไม่แปลกใจที่แม่อมยิ้มปลื้มปีติ

"ถ้าครูได้เห็นงานพวกนี้ เขาต้องอยากให้ลูกเข้าชมรมศิลปะแน่ ทำไมไม่ให้แม่พาไปหาครูที่ชมรมล่ะ ถ้าลูกไม่กล้าไปคนเดียวละก็"

แต่เด็กชายรีบส่ายหน้าแล้วเดินหนีขึ้นห้องทันที พลายดินสังเกตว่าเขาเงียบไปตลอดเย็นวันนั้น สีหน้าดูครุ่นคิดหนัก จนกระทั่งค่ำ เขาเข้ามานอนคุยกับตุ๊กตาอย่างกังวล

"ฉันไม่มีวันให้แม่ไปพบครูชมรมศิลปะหรอก ถ้าครูเห็นมือฉันแล้วส่ายหน้า แม่ก็จะเสียใจแล้วไปฟ้องพ่อ แน่นอนว่าพ่อก็จะโมโหใหญ่เหมือนทุกทีที่ใครล้อเลียน

หรือกีดกันฉัน แค่เพราะฉันไม่เหมือนคนอื่น"

เด็กชายเม้มปากแน่น น้ำใสๆ ที่เอ่อขึ้นมาทำให้ดวงตาทั้งสองส่องประกายในความมืด

"แล้วเวลาพ่อโกรธ เขาจะสวมเครื่องแบบนายตำรวจ เดินจูงมือฉันเข้าห้องครูใหญ่ต่อหน้าคนทั้งโรงเรียน ใครๆ ยิ่งไม่อยากยุ่งกับฉันใหญ่เลย แค่นี้พวกเขาก็มองฉันเป็นตัวประหลาดแล้ว ปล่อยเขามองจนเบื่อไปเถอะ นานเข้าก็เลิกสนใจอย่างที่แม่พูดนั่นแหละ อีกอย่างนะ..."

พลายดินฟังอย่างตั้งใจ ถึงจะไม่รู้ปัญหาของเขานัก พ่อของเด็กชายมักกลับบ้านดึกเพราะต้องทำงานจนค่ำ แล้วยังออกจากบ้านแต่เช้าตรู่อีก ตุ๊กตาจึงนึกภาพพ่อของเขาไม่ออก

"ฉันก็แค่อยากนั่งวาดรูปกับเพื่อนๆ ที่ชอบวาดรูปเหมือนกันเท่านั้นเอง พวกที่ชมรมศิลปะได้วาดบนกระดาษแผ่นเบ้อเริ่มนะ ไม่ใช่แค่ในสมุดวาดเขียนเล็กๆ แบบที่ฉันใช้ ครูยอมให้พวกเขาใช้กระดาษกับสีได้ไม่จำกัด มีงานสนุกๆ ให้ช่วยกันทำเยอะแยะ อย่างวาดรูปแสดงในนิทรรศการ หรือช่วยกันจัดบอร์ดใหญ่ของโรงเรียน...น่าอิจฉาจัง"

"ก็ทำไมไม่ไปวาดกับเขาล่ะ" เจ้าพลายสงสัย

"แต่ฉันไม่กล้าไปหรอก" เด็กชายพูดราวกับอ่านใจตุ๊กตาได้ "ใครจะอยากให้เด็กมือประหลาดเข้าชมรม"

"มือของเธอฉลาดที่สุด จำไว้สิ!" พลายดินเถียง

"ทำไมฉันไม่เกิดมาเหมือนเด็กอื่นๆ นะ นายรู้ไหม" เด็กชายถามเศร้าๆ

"ฉันไม่รู้หรอก คงเป็นเหตุผลเดียวกับที่เด็กอื่นๆ ไม่ได้เกิดมาวาดรูปสวยเหมือนเธอ" พลายดินคิด เป็นเหตุผลเดียวที่ตุ๊กตานึกออก

"แล้วยายเด็กผู้หญิงเมื่อเย็นที่มาว่าฉันใส่เสื้อยี่เง่านะ จุ้นจ้านจริงๆ ไม่เห็นมีใครสนใจพูดถึงเสื้อฉันมาก่อนเลย ครูใหญ่ก็อนุญาตแล้ว วันที่พ่อพาฉันไปโรงเรียนครั้งแรก ไม่รู้เสื้อฉันทำใครเดือดร้อนอะไรนักหนา เรื่องที่ฉันไปยืนมองอยู่ตรงหน้าต่างก็ด้วย โธ่ แน่จริงทำไมไม่ไปฟ้องครูล่ะ" ต้นกล้าทำเสียงดูถูก

"...แต่คอยดูเถอะ พรุ่งนี้ฉันจะไม่ให้เขามาว่าฉันได้อีก"

เด็กชายเอ่ยอย่างมีเลศนัย ก่อนจะหลับผล็อยไป ทิ้งเจ้าตุ๊กตายืนข้างหมอน ครุ่นคิดบทเพลงสำหรับวันพรุ่งนี้อย่างครื้มใจ

เด็กหญิงไยชอบจุ้น *ทำให้ฉุนกวนใจหนัก*
จู่ๆ เข้ามาทัก *ไม่รู้จักยังวุ่นวาย*
อยากรู้ทำเซ่นไร *จะให้เธอหยุดปากร้าย*
ต้องคอยดูตอนบ่าย *ลุ้นเด็กชายหลังเลิกเรียน*

ยามเมื่อเสือร้องไห้

.....

"ดัมโบ! นายนี่เป็นช้างนำโชค คอยส่งกำลังใจให้ฉันจริงๆ"

ต้นกล้าหันไปบอกพลายดินที่แขวนไว้ข้างกระเป๋าอย่างอารมณ์ดี ขณะที่ทั้งคู่ไปโรงเรียน เห็นได้ชัดว่าวันนี้เขาดูแช่มชื่นกว่าวันก่อน ทั้งที่ก่อนนอนเขาดูร้อนใจแท้ๆ

"แม่ร้องเตือนเมื่อเช้าด้วย แต่ฉันรีบวิ่งออกมาก่อน ดูซิ วันนี้ยายจอมจุ้นนั่นจะมาหาเรื่องฉันอีกไหม"

"โอ ภารกิจช้างนำโชคของฉันสำเร็จหรือ ทั้งที่ฉันไม่ได้ทำอะไรนี่นะ"

พลายดินถามตัวเองอย่างแปลกใจ ขณะมองเด็กๆ ที่เดินอย่างเร่งรีบ ไม่มีใครสนใจสิ่งที่ขาดหายไปของเด็กชายสักคน แม้กระทั่งที่โรงเรียน หากไม่นับเรื่องเด็กในห้องมองเขาอย่างแปลกใจเพียงแวบเดียวแล้วละก็ ทุกอย่างก็เหมือนเดิมเลย ไม่มีใครสนใจเขา เด็กชายยังเอาแต่ก้มหน้า มือล้วงกระเป๋า ไม่สบตาใครเหมือนที่ผ่านมา

ตลอดชั่วโมง เขายังคงนั่งนิ่งที่โต๊ะ ไม่ค่อยสนใจยกมือตอบคำถามของครูนัก เวลาพักก็ออกมาเตร็ดเตร่ลำพังเช่นเคย หลังเลิกเรียนก็ยังไปแอบมองที่ช่องหน้าต่าง และเมื่อถอยออกมาก็ต้องสะดุ้งเพราะเด็กหญิงคนเดิมโผล่มายืนโดยที่เขาไม่รู้ตัว

อีกแล้ว แต่ก่อนที่เธอจะต่อว่า ต้นกล้าชิงบอกอย่างไม่ใส่ใจนัก

"ฉันไปก็ได้ ถ้าเธอเดือดร้อนนักละก็"

เด็กหญิงกลับยิ้มขำท่าทางของเขา "ถ้าอยากรู้ว่าพวกเราทำอะไรก็เข้าประตูไปดูสิ พ่อฉันเป็นครูนะ ถ้าเธอยังมาทำลับ ๆ ล่อ ๆ ตรงหน้าต่างอีก ฉันจะฟ้องพ่อ"

เธอขู่ด้วยน้ำเสียงที่เป็นมิตรอย่างเหลือเชื่อ!

"กลัวแทบตายเลยละ" เด็กชายแลบลิ้นใส่แล้วเดินหนี เด็กหญิงไม่ได้ตามแต่กลับตะโกนไล่หลัง

"เห็นไหม วันนี้เธอไม่เห็นต้องใส่เสื้อกันหนาวตลก ๆ นั่นเลย!"

ต้นกล้าเดินยิ้มออกมานอกโรงเรียน พลายดินรู้สึกได้ว่าเขามีความสุขกว่าเย็นวานนี้ นี่เป็นครั้งแรกที่เขาไม่สวมเสื้อแขนยาวปิดบังมือที่แสนฉลาด ยิ่งกว่านั้นตอนนี้เขาไม่ได้ล้วงกระเป๋าเสียด้วย

แต่ความสุขของเด็กชายไม่ได้แผ่กระจายถึงเพื่อนในกรงขัง วันนี้เสือปลาที่นอนนิ่งยิ่งซูบเซียวกว่าเมื่อวาน ต้นกล้าทำหน้ามุ่ยใส่ปลาตายที่เริ่มส่งกลิ่นเน่า เจ้าของกรงคงไม่ได้แตะต้องมันหลายวันแล้ว ไม่แปลกที่มันซูบผอมลงทุกวัน

"นายไม่หิวหรือ เจ้าเสือน้อย" เด็กชายทักแล้วหันไปจ้องปลา "แหวะ ถ้าฉันเป็นเสือก็กินไม่ลงเหมือนกัน"

แล้วเขาก็เข้าสู่โลกแห่งจินตนาการ ภาพวาดของเขาต่างจากในกรงแทบสิ้นเชิง เขาไม่ได้วาดให้เพื่อนขนปุยนอนนิ่ง แต่แต่งเติมเสริมลงไปตามแต่ใจต้องการ

"เป็นไงบ้าง" เด็กชายชูอวดผลงานที่ยังไม่เรียบร้อยดีให้เพื่อนทั้งสองดู

พลายดินมองภาพวาดเจ้าเสือน้อยหมอบใต้ท้องฟ้าซึ่งเต็มไปด้วยดวงดาว แม้จริง ๆ แล้วเบื้องบนของเสือปลาที่นอนซึมจะไม่ใช่ท้องฟ้า หากเป็นหลังคากระเบื้องทึบหนา แต่ตุ๊กตาก็ชอบสิ่งที่เห็นในกระดาษมากกว่า มันเองก็ชอบมองท้องฟ้าก้อนเมฆและหมู่ดาว หากต้องอยู่แค่ภายใต้หลังคามิดชิด ตุ๊กตาคงไม่เคยคิดเรื่องปีกแห่งฝันอันงดงามแน่ ๆ

"เขา...ทำให้ข้านึกถึงวันวาน"

เสียงแหบพร่าลอยมาจากผู้ที่อยู่ในกรง พลายดินมองเสือปลาที่นอนนิ่งดวงตาเหม่อไปยังภาพวาด เสียงร้องครางของมันเบาจนแทบไม่ได้ยิน

"มันผ่านมานานจนไม่รู้ว่าเมื่อไร ตอนนั้นแหงนเมื่อใดก็เห็นท้องฟ้า มันยังกว้างใหญ่งดงามเช่นเดิมไหม"

พลายดินรีบตอบโดยไม่ลืมบอกความฝันของมันด้วย

"ใช่ ท้องฟ้ายังสีฟ้าใส วันหนึ่งนะเจ้าเสือน้อย วันหนึ่งฉันจะบินขึ้นไปบนนั้น"

"แล้วดวงดาวเล่า" เสือปลาร้องถามต่ออย่างอาลัย ไม่ยินดีกับฝันบรรเจิดของตุ๊กตา "พวกมันยังส่องแสงบนฟ้าไหม"

"ไม่ใช่ตอนนี้! เธอต้องรอให้ค่ำเสียก่อน" พลายดินนึกขำคำถามแปลกๆ ของเจ้าเสือปลา

"ฟ้าควรจะมืดมิดเมื่อดวงอาทิตย์ลับ" เสือปลาเอ่ยขณะจ้องเสาสูงติดหลอดไฟซึ่งตั้งอยู่ข้างกรง "ดาวบางดวงส่องแสงแรงระยับ บางดวงเพียงริบหรี่ แต่บัดนี้พวกมันซ่อนเร้นหมด"

เสือปลานอนรำพันข้างในกรง กรงที่มีหลังคากระเบื้องทึบคุมมิด และยังยื่นออกมาเป็นชายคายาวกันแดดกันฝนให้ผู้คนที่เข้ามาเยี่ยมชม

"ฉันก็ชอบท้องฟ้ายามค่ำ แม่เฒ่าที่ปั้นฉันมักออกมานั่งชมพระจันทร์บนเก้าอี้โยก" พลายดินเอ่ยถึงหญิงชราผู้สร้างอย่างคิดถึง

"พระจันทร์ อา ข้าไม่เห็นมันนานแล้ว พระจันทร์หายไปไหน เจ้ารู้ไหม" เสือในกรงถามหา

"ฉันไม่รู้หรอก"

พลายดินไม่เข้าใจคำถามประหลาดของเพื่อนในกรง เพราะไม่ว่าพระจันทร์หรือดวงดาวต่างไม่เคยหายไปไหน ยามค่ำเจ้าตุ๊กตาเห็นได้ทุกคืนจากสวนเล็กๆ ของบ้านเก่า จากระเบียงบ้านพักผู้เฒ่า และจากหน้าต่างห้องนอนสูงของต้นกล้า นึกแล้วจึงร้องเพลงให้เพื่อนในกรงฟัง

"พระจันทร์และหมู่ดาว สุกสกาวทั่วทุกที่
ให้ผู้อยู่เสรี ได้สุขียามชื่นชม
อาทิตย์และหมู่เมฆ ล้วนปั้นเสกแสนสุขสม
ชีวาน่ารื่นรมย์ หากนิยมชมนภา"

ตุ๊กตาไม่ทันรู้หรอกว่าเสือปลาคิดอย่างไรกับบทเพลงของมัน จึงถามต่ออย่างแปลกใจที่ไม่เห็นเพื่อนใหม่แตะต้องอาหาร

"เฮอะ แมวอย่างข้าล่าอาหารเองได้ มนุษย์โง่จะไปรู้อะไร" เสือปลาตอบอย่างรังเกียจ

"ใช่ เพื่อนนกกระจอกเคยบอกฉันบ่อยๆ ว่าแมวเป็นสัตว์ดุร้าย อุ้งเท้าแมวตะปบว่องไว ทั้งนกในอากาศ ทั้งปลาในแม่น้ำ"

"แม่น้ำ...แม่น้ำ...แม่น้ำ..."

เสือปลาส่งเสียงแหบพร่าซ้ำๆ ราวกับพยายามฟื้นความทรงจำที่ผ่านมานานเหลือเกิน มันหลับตานิ่ง ลิ้นเล็กๆ ตวัดออกมาเลียริมฝีปาก รำลึกรสชาติของปลาสดจากธารน้ำ

"แม่น้ำยังไหลสู่ที่ต่ำใช่ไหม ต้องใช่ มันเป็นเช่นนั้นเสมอ"

เจ้าเสือน้อยในกรงสูดลมเข้าลึกๆ รำพันให้ตุ๊กตาพยายามนึกภาพแม่น้ำลำธารที่ตัวมันเองยังไม่เคยเห็น

"ข้าไม่มีวันลืม สายน้ำสีเงินยวงยามต้องแสงแดดระยิบระยับ ไหลกระหน่ำจากยอดขุนเขา แตกแยกจากกันเป็นหลายสาย ไหลรุนแรงเชี่ยวกราก อันตรายนัก"

หางหนาๆ ของมันขยับไปมาอย่างตื่นเต้น ดวงตาทั้งคู่ที่ยังหลับสั่นไหว

"ข้ารักสายน้ำไม่ว่าหยุดนิ่งหรือเคลื่อนไหว อุ้งเล็บของข้าไม่เคยพลาดเหยื่อ เสือปลาว่ายน้ำเก่งที่สุด เก่งยิ่งกว่าเสือใดๆ พวกข้าไม่ชอบอยู่ห่างสายน้ำ เจ้าคงไม่รู้จักความสดชื่นยามแหวกว่ายดำดิ่งลงใต้ธารหรอก" มันทำเสียงดูแคลน

พลายดินปฏิเสธไม่ได้ ใบหน้าแย้มยิ้มถามกลับอย่างพาซื่อ *"เธอคงคิดถึงมันสินะ"*

"คิดถึงหรือ เฮอะ! ข้ายอมแลกทุกอย่างเพื่อให้ได้กลับบ้านอีกครั้ง บ้านที่ไม่เคยไร้เสียงธารน้ำไหล รายล้อมด้วยแมกไม้ทึบหนา บ้านที่ได้เหยียบย่ำผืนดินอันอ่อนนุ่ม รับสายลมเย็นและฝนชุ่มฉ่ำ บ้านที่พระอาทิตย์ พระจันทร์ ดวงดาว และหมู่เมฆไม่เคยหลบเร้น ข้าปรารถนาทุกค่ำคืน ให้ลืมตาตื่นเห็นตัวข้าว่ายแหวกในธาร ใต้แสงอาทิตย์อบอุ่น หรือจะใต้แสงจันทร์เย็นเยือก โอ ไม่ว่าแลกด้วยสิ่งใด ข้ายอมทั้งนั้น!"

มันยังคงหลับตา พยายามหนีความจริงตรงหน้า ราวกับหวังว่าเมื่อลืมตาขึ้นจะได้เห็นตัวเองกลับไปอยู่ป่าใหญ่บ้านเกิดอีกครั้ง

"บอกข้าสิตุ๊กตา ตอนนี้ข้าอยู่ที่ไหน"

ตาที่หลับพริ้มของเจ้าเสือน้อยกระตุกไหวราวกับกำลังฝันร้าย แต่พลายดินยังแย้มยิ้มเช่นเคย เด็กชายหยิบมันขึ้นมาและเอ่ยลาเพื่อนในกรงขัง

"ว่าไง ข้าอยู่ที่ไหน" เสือปลายังถามต่อด้วยความหวัง หางสะบัดไปมาอย่างรอไม่ไหว "ข้าว่าข้าได้ยินเสียงสายน้ำ โอ สายน้ำ! เสียงดังชัดเจนเหลือเกิน เจ้าล่ะได้ยินไหม"

"ฉันเกรงว่า..." ตุ๊กตาตอบอย่างจริงใจขณะที่สายตาประจันหน้ากับน้ำพุกลางสระซึ่งส่งเสียงซ่าๆ ไม่หยุด *"ทั้งเธอและฉันยังอยู่กันที่เดิม"*

จนทั้งคู่เดินห่างจากบริเวณสวนสัตว์ไปไกล แต่พลายดินยังได้ยินเสียงร้องไห้ที่ไม่ได้ออกจากปากแต่มาจากหัวใจนักโทษในกรงขัง

"ข้าคือแมวในป่ากล้าดั่งเสือ
ข้าไม่เบื่อสายน้ำลำธารไหล
ข้าไม่คิดฝากชีวิตติดกรงใด
ข้าฝันใฝ่ได้คืนกลับไพรพนา"

ศาลาหลอกหลอน

.....

เมื่อต้นกล้าเดินมาใกล้ถึงทางออก เขาหยุดและหันไปมองศาลา *หลอกหลอน* ที่เคยแนะนำพลายดินตั้งแต่วันแรก บริเวณนั้นเงียบเชียบ เขาพึมพำเบาๆ กับตุ๊กตา

"วันหนึ่งฉันอาจกล้าขึ้นไปบนนั้นนะดัมโบ ข้างบนมีอะไรอยู่บ้าง ฉันก็อยากรู้เหมือนกัน ตอนนี้รอไปก่อน ฉันยังไม่พร้อม แม่เคยเกือบพาฉันขึ้นไปแล้ว โชคดีที่ฉันถามก่อนว่าศาลานี้มีไว้ทำไม"

"มีอะไรอยู่ที่นั่นนะ ฉันสัมผัสได้ถึงบางสิ่งที่แปลกประหลาด"

พลายดินนึกอย่างฉงน รอบศาลาไม่มีใครสักคน ไม่มีแม้แต่นกกระจอกที่มักเกาะเกี่ยวบินวนอยู่แทบทุกที่

"พ่อบอกว่าศาลานี้คือที่ที่ฉันควรเข้าไปเรียนรู้โครงสร้างสัตว์ต่างๆ พ่อฉันวาดรูปเก่งนะ เขาชอบศิลปะมาก ถึงจะมาเป็นตำรวจตามใจปู่ก็เถอะ" เด็กชายเล่าอย่างภูมิใจ "เขาแนะนำว่าหากจะวาดรูปสัตว์ป่าในธรรมชาติให้สวยงาม ต้องเข้าใจโครงสร้างในตัวพวกมัน แล้วภาพเราจะสวย เพราะธรรมชาติสร้างทุกอย่างออกมาสวยงามในแบบของมัน"

เขาหันมามองพลายดินที่แกว่งไกวอยู่ข้างกระเป๋าแล้วอมยิ้ม

"นายเองก็สวยนะ สวยในแบบของนายนั่นแหละ"

เมื่อกลับถึงบ้าน ต้นกล้ารีบอวดภาพวาดใหม่ของวันนี้กับแม่และน้องตัวเล็กๆ ทั้งคู่ต่างนั่งอมยิ้มเช่นเคยเมื่อเห็นผลงานชิ้นใหม่ น้องสาวถึงกับหัวเราะและทำท่าทาง แบบเจ้าเสือปลาในกระดาษ

"โอ้โฮ ในสวนสัตว์มีพระอาทิตย์ดวงเบ้อเริ่มขนาดนี้เชียวหรือนี่ แหม แม่ไปทีไร ยืนหลบในร่มทุกที แล้วนี่ทะเลสาบใช่ไหม แม่ว่าแม่เห็นแต่สระเล็กๆ ข้างในนั้นนะ" เธอพลิกดูรูปอื่นๆ แล้วหัวเราะ

"เจ้าเสือน้อยของลูกโรแมนติกเหลือเกิน ตกค่ำก็ออกมานอนกลางป่าดูดาวกับพระจันทร์เสียด้วย"

"มันดูดีกว่าวาดให้นอนในกรงทึบๆ ครับ แม่ว่าพวกเสือในป่าชอบทะเลไหม" เด็กชายถาม

"แม่ว่าเสือคงไม่ชอบน้ำพอๆ กับแมวน่ะลูก" แม่ตอบง่ายๆ

แต่เด็กชายรู้มากกว่านั้น เพราะตกค่ำเขาเล่าให้พลายดินฟังว่าเคยอ่านคำบรรยายหน้ากรงเสือปลาตอนไปเที่ยวเขาดิน เขียนไว้ชัดเจนว่าเสือปลาชอบน้ำและมักหากินตามป่าละเมาะหรือป่าชายเลน พวกมันจับปลาเก่ง แล้วยังว่ายน้ำดำน้ำเก่งด้วย เพราะมีพังผืดยึดระหว่างนิ้วตีนหน้า เสือปลามีขนสองชั้นซึ่งพิเศษกว่าเสือหรือแมวป่าชนิดอื่น ขนชั้นในสั้นเกรียนและหนาแน่นจนน้ำซึมผ่านไม่ได้ ขนชั้นนอกยาวและเป็นมันวาวจึงแห้งเร็ว ร่างกายจึงอบอุ่นแม้ชอบลงไปอยู่ในน้ำ

เด็กชายเล่าจบก็ถามพลายดิน "นายเป็นช้างพิเศษนำโชค นายจะรู้ไหมว่าทำไมเจ้าเสือน้อยถึงต้องมาอยู่ในกรงแห้งแล้งแบบนี้"

"ฉันเองก็สงสัย" ตุ๊กตาพูดกับตัวเอง

เรื่องของเสือปลา

.....

ไม่กี่วันต่อมาหลังจากที่เลิกสวมเสื้อแขนยาวไปโรงเรียน ต้นกล้าก็เปลี่ยนไป ตอนเช้าเขาเริ่มเดินตามเด็กอื่นๆ ให้ทัน เด็กเหล่านั้นจ้องมือของเขา แต่ไม่นานก็เลิกสนใจ หันไปพูดคุยหยอกล้อกันเอง

"มันเขินๆ นะ แต่ก็ดีกว่าใส่เสื้อกันหนาวทั้งที่แดดออกแบบนี้"

ใบหน้าแจ่มใสของเด็กชายทำให้ตุ๊กตาพลอยเป็นสุขไปด้วย หมู่นกที่เกาะตามสายไฟและกิ่งไม้ร้องจิ๊บๆ ชี้ชวนกันดูเด็กชายที่ไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว

พักเที่ยง ต้นกล้าออกไปเตร็ดเตร่ข้างสนามกีฬา แต่ไม่ไร้จุดหมายเช่นเคย เขาจะคอยหาโอกาสเตะลูกบอลพลาสติกคืนเพื่อนๆ ที่ทำลูกออกนอกสนาม

"ไม่นานพวกเขาจะเรียกเธอเข้าไปเล่น เชื่อสิ เริ่มจากวันที่คนไม่ครบ"

เจ้าตุ๊กตาให้กำลังใจ หลังเลิกเรียนเขายังไปแอบมองที่ช่องหน้าต่าง ซึ่งเดี๋ยวนี้ไม่มีใครย่องมาจับผิดข้างหลังแล้ว แต่มันรู้สึกได้ว่าเขาผิดหวังนิดหน่อยที่ไม่ได้ทะเลาะกับใคร บางทีการโต้ตอบกับใครสักคนคงช่วยให้เขากระตือรือร้นที่จะออกจากโลกส่วนตัวบ้าง

"ฉันสงสัยว่าเขามีความสุขกับการแอบมองแค่ไหน" พลายดินถามตัวเอง

เด็กชายคงต้องแอบมองตรงช่องหน้าต่างตลอดไป ถ้าไม่ใช่เพราะวันหนึ่ง

บนบานหน้าต่างปรากฏข้อความลึกลับที่เขียนบนเศษกระดาษชิ้นเล็กๆ แปะไว้ เขาหยิบกระดาษออกมาอ่านในที่ลับตา

คนเอ๋ยคนเก่ง
ชอบเขย่งแอบดู
นึกว่าครูคงไม่เห็น
ทำเป็นเล่นนะ รออยู่!
รอเมื่อไรคนเก่ง
จะเลิกเขย่ง เดินเข้าประตู

เด็กชายอ่านจบแล้วนิ่งอึ้งไปพักใหญ่ ใบหน้าแดงซ่าน เดี๋ยวก็บึ้ง เดี๋ยวก็ลังเล เดี๋ยวก็กลับมาบึ้งอีก ดูเหมือนตัดสินใจไม่ถูกว่าควรโกรธหรือละอาย สุดท้ายเขาถอนหายใจ

"ฮึ มาจากยายขี้ฟ้องจอมจุ้นแน่ๆ นึกว่าฉันไม่กล้าเข้าไปจริงๆ ละสิ"

"ถ้าอย่างนั้นจะรออะไรล่ะ" ตุ๊กตาสงสัย ดูเหมือนเด็กชายจะรับรู้ความคิดของมัน เขาเดินมาที่หน้าต่างบานเดิม มองผ่านเข้าไป เห็นประตูที่เปิดอ้า

"ตอนนี้ฉันยังไม่พร้อม เพื่อนยาก" เขาหันมาบอกมัน "วันหนึ่งน่า วันหนึ่ง" เด็กชายเดินพึมพำออกจากโรงเรียน

ที่ฟุตพาทเล็กๆ ริมถนน ฝูงนกกระจอกที่เกาะสายไฟฟ้าร้องทักตลอดทาง

"พักนี้เด็กชายของเจ้าแปลกไปนะ ตุ๊กตา"

"ใช่ เขากล้าเล่นกับเพื่อนๆ กล้าคุยกับเพื่อนผู้หญิง" พลายดินตอบอย่างภูมิใจ

"แล้วเมื่อไรจะบินเสียทีล่ะ เจ้าของเล่น" นกตัวหนึ่งตะโกนถาม

"วันหนึ่งน่า วันหนึ่ง" ตุ๊กตาตอบอย่างอารมณ์ดี

เมื่อทั้งคู่ไปถึงสวนสัตว์ พบเสือปลานอนนิ่ง ดวงตาสีเขียวเหม่อไร้ชีวิตยิ่งกว่าวันแรกที่เห็น

"เจ้าเสือน้อยทำให้ฉันคิดถึงแม่เฒ่า" ตุ๊กตานึกแล้วร้องเพลงรำลึกถึงนางหญิงชราในความทรงจำผู้นั้น

"โอแม่เฒ่า เฝ้าสร้าง ช้างช่างฝัน
ได้บากบั่น ผจญภัย ใจหรรษา
ยามนี้จิต เฝ้าคิดถึง คะนึงตรา
หวังเพียงว่า นางสิ้นทุกข์ สุขปรีดิ์เปรม"

แล้วก็เล่าเรื่องของหญิงชราผู้ปั้นมันมากับมือ การถือกำเนิดจากเตาที่เผาด้วยความร้อนสูงจนแข็งแรง กับช่วงเวลายาวนานที่ยืนประดับอยู่ในสวนเคียงข้างพ่อเฒ่าแม่เฒ่าที่ชอบออกมานั่งเก้าอี้โยก ชื่นชมธรรมชาติและสนทนาเรื่องเก่าๆ ที่ผ่านมา อีกทั้งเพื่อนๆ นกกระจอกมากมาย ทั้งในบ้านหลังเล็กและสถานที่พักของคนชรา

"มันคล้ายที่นี่ ผู้คนในนั้นดูอ่อนล้า แต่ก็เป็นที่ที่ปลอดภัย แม่เฒ่าจึงย้ายไปอาศัยอยู่ ที่นี่ก็คงปลอดภัยสำหรับเธอ เพื่อนนกบอกฉันถึงอันตรายมากมายในโลกภายนอก" ตุ๊กตาสรุปเอาเอง

แต่เสือปลากลับแค่นเสียงเย้ยหยัน "อันตราย เฮอะ! พวกข้าเกิดมาเป็นผู้ล่ามนุษย์แหละล้วนอันตรายที่สุด!"

พลายดินไม่เห็นด้วยนัก *"แต่มนุษย์ปกป้อง ให้อาหาร ให้ที่หลบภัยแก่เธอ"*

"เจ้ามันของเล่นไม่มีหัวใจ จึงคิดได้แค่นั้น"

"ใช่" พลายดินยอมรับ *"บางทีเธออาจบอกฉันสักนิดว่าทำไมถึงมาอยู่ในนี้ ลำพัง เพื่อนพ้องเธออยู่ที่ไหน เหตุใดเธอต้องมาอยู่ในที่ที่ไม่มีแม่น้ำ"*

เสือปลาจึงเล่าเรื่องของตัวเอง

"เจ้าไม่รู้จักป่าเลยสิท่า นานเหลือเกินแล้วก่อนที่ข้าจะถูกมนุษย์จับใส่กรงเล็กๆ โยกย้ายจากที่หนึ่งสู่อีกที่หนึ่งไม่จบสิ้น ข้าเกิดในป่ากว้าง มีต้นไม้ ภูเขา แม่น้ำ เมื่อตัดสินใจแยกจากแม่และน้องฝาแฝด ข้าก็หากินตามชายเลน ฤดูหนึ่งที่อาหารขาดแคลน ลำน้ำแห้ง ข้าทนหิวไม่ไหวแอบเข้าไปในไร่ที่มนุษย์เลี้ยงสัตว์ไว้เป็นอาหาร พรานคนหนึ่งจึงลอบยิงข้า" มันเหลือบมองรอยแผลที่สีข้าง

"ข้าไม่เคยลืมพรานคนนั้น ชายผู้มีภาพวาดสีดำเต็มแขนขา ชายผู้ขังข้าไว้ในห้องไม้ไผ่!"

แม้ตุ๊กตาจะนึกภาพชายที่เนื้อตัวเต็มไปด้วยภาพวาดและห้องไม้ไผ่ไม่ออก

แต่ก็รู้สึกได้ถึงความเคียดแค้นในแววตาของเสือปลา

"ข้าเจ็บปวดมากกว่ากลัว เด็กชายเล็กๆ คนหนึ่งแอบเข้ามายืนมองข้าในห้องไม้ไผ่ พยายามเรียกข้าด้วยน้ำเสียงที่เขาคิดว่าเป็นมิตร" มันทำเสียงดูแคลน แต่พลายดินกลับดีใจที่ได้ยินเช่นนั้น

"โอ มิตรภาพไม่ว่าที่ไหนล้วนทำให้หัวใจอบอุ่น"

"มิตรภาพหรือ! รู้ไว้เถอะ ข้ากระโจนไล่เขาด้วยเขี้ยวเล็บที่ยังแกร่ง พวกข้าเสือปลาไม่มีวันเชื่องกับมนุษย์ ไม่มีวัน!" แววตาสีเขียวส่งประกายก้าวร้าวชิงชังก่อนจะกลับมาอ่อนล้าเช่นเดิม

"ข้าทรมานทุกครั้งเมื่อนึกถึงที่ที่จากมา แม้จะเป็นสิ่งเดียวที่ทำให้มีความสุขด้วยเช่นกัน ฟังนะ เจ้าของเล่น ร่างกายข้าคงอยู่ได้อีกไม่นาน ข้ากำลังรอเวลานั้น"

"เวลาไหน" พลายดินสงสัย

"เจ้าเห็นศาลานั่นไหม จิตวิญญาณพวกเราจะมีอิสรเสรี เมื่อร่างของเราได้สถิตที่นั่น"

เสือปลามองไปทาง*ศาลาหลอกหลอน* ที่เด็กชายหวังว่าจะไม่ต้องขึ้นไป พลายดินสงสัยว่าแล้วใครกันจะช่วยพาเสือปลาไปที่นั่น

"ถ้าเจ้าเป็นของพิเศษจากผืนโลกจริง จงช่วยให้ร่างข้าได้ไปอยู่ในนั้นเร็วๆ!" มันสั่งภารกิจใหม่ แต่ยังไม่ทันที่พลายดินจะเข้าใจ เด็กชายก็วาดภาพเสร็จพอดี เขาคว้ากระเป๋าขึ้นสะพายหลังแล้วเอ่ยลาเพื่อนในกรง ก่อนจะเดินจากไป

"พรุ่งนี้พวกเจ้าจะมาอีกใช่ไหม" เสือปลาส่งเสียงแหบๆ ร้องถาม ดวงตาสีเขียวโศกจับจ้องเบื้องหลังเด็กชาย มีพลายดินแย้มยิ้มมองมันอยู่ข้างกระเป๋า

พรุ่งนี้จะมาอีกใช่ไหม

คำถามสุดท้ายนี้ยังคงติดตรึงใจพลายดินอยู่เสมอมา

นิทานก่อนนอน เรื่องเจ้าเสือน้อย

.....

"เจ้าเสือน้อยไม่กินอะไรเลยครับ ปลาถูกทิ้งไว้จนเหม็น มันคงจะไม่สบายมาก ทำไมเขาไม่เอาไปหาหมอล่ะ" ต้นกล้ารีบบอกเมื่อถึงบ้าน

"เขาคงมีหมอดูแลมันอยู่ ลูกก็ลองบอกเจ้าหน้าที่ในนั้นสิ" แม่แนะนำ

"กว่าจะไปถึงก็เลิกงานกันแล้ว ผมไม่เคยเจอเจ้าหน้าที่เลย รู้แต่ว่าตอนเย็นจะมียามมาปิดประตูรั้ว"

เด็กชายตอบอย่างกังวล แต่แม่ไม่ใส่ใจเพื่อนของเขามากนัก เธอเดินมานั่งข้างๆ ดวงตาเป็นประกายด้วยเรื่องที่น่าสนใจกว่า

"ลูกยังไปวาดรูปในสวนสัตว์ทุกเย็นก็แสดงว่าไม่คิดจะเข้าชมรมที่โรงเรียนใช่ไหม แม่มีข่าวดีมาบอก พ่อเขาไปดูโรงเรียนสอนพิเศษให้แล้ว ที่นั่นมีอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญศิลปะสำหรับเด็ก ลูกจะได้เรียนวาดภาพกับมืออาชีพจริงๆ ดีไหมจ๊ะ"

"หรือครับ" เด็กชายตอบอย่างไม่ค่อยแน่ใจนัก

พอตกค่ำ เขาเข้ามาบ่นกับพลายดินที่วางไว้ข้างหมอนอย่างร้อนใจ

"ตอนนี้เพื่อนที่โรงเรียนเลิกจ้องมือฉันแล้ว แต่พ่อกับแม่กำลังจะพาฉันไปหาคนแปลกหน้า ให้พวกเขามาจ้องฉันเป็นตัวประหลาดอีก คำว่า*ผู้เชี่ยวชาญ*นั่นฟังแล้วน่ากลัวจัง พวกเขาคงเอาแต่จ้องมือฉันแล้วก็ถามนั่นถามนี่ เผลอๆ คง

ถ่ายรูปฉันเอาไปออกข่าวทีวีว่ามีเด็กประหลาดวาดรูปได้ด้วย!" เด็กชายประชด

"ฉันแค่อยากนั่งวาดรูปสนุกๆ เท่านั้นเอง ไม่เห็นต้องมีผู้เชี่ยวชาญมาวุ่นวาย ฉันอยากสร้างโลกสวยๆ ขึ้นมา โลกของสัตว์ป่าที่สง่างาม แล้วก็ใส่เรื่องสนุกแบบการ์ตูนไง นายอยากฟังไหมล่ะ"

เด็กชายรีบลุกไปหยิบรูปวาดปึกหนึ่งขึ้นมานั่งบนเตียง เขาเรียงลำดับรูปเหล่านั้นครู่หนึ่งก่อนจะเริ่มเรื่อง รูปแรกมีลูกเสือหลายตัวอยู่กับพ่อและแม่

"นี่เป็นครอบครัวเสือปลา ลูกๆ ของมันกำลังซนทุกตัว แต่เจ้าตัวเล็กที่สุดชื่อ*เจ้าเสือน้อย* ฉลาดและกล้าหาญกว่าใคร มันชอบหนีออกจากถ้ำมาว่ายน้ำ นอนอาบแดด ตกค่ำก็นอนมองพระจันทร์ ฝันว่าวันหนึ่งจะบินขึ้นไปล่ากระต่ายบนนั้น"

บิน! พลายดินดูจะยิ่งแย้มยิ้มเมื่อได้ยินความฝันที่ไม่ต่างจากความฝันของมัน

"คืนหนึ่งท้องฟ้าสว่างด้วยแสงดาว เจ้าเสือน้อยเห็นดาวตกพาดผ่านแล้วดับหายไปที่ปลายฟ้า มันลุกขึ้นวิ่งไปหา วิ่งตัดท้องทุ่งและป่าใหญ่ แต่ก็ไม่พบดาวที่ตกเสียที รุ่งเช้ามันหมดแรง ท้องฟ้าไม่เหลือดาวแล้ว และมันก็ไม่รู้ว่าตัวเองอยู่ที่ไหน"

เขาชูภาพลูกเสือที่กำลังเดินหาถ้ำของมันอย่างหิวโหยเหน็ดเหนื่อย

"มันไปเจอพรานในป่า นายพรานเป็นคนไม่ดี เขาหลอกว่าจะพาไปหาพ่อแม่ ลูกเสือก็หลงเชื่อ"

เจ้าพลายฟังเรื่องของเสือน้อยจนจบ มันถูกคนลักพาตัวจากป่าไปขังอยู่ในเมือง จากเมืองหนึ่งสู่เมืองหนึ่ง แล้วก็ถูกส่งลงเรือไปขึ้นเกาะ ก่อนหนีออกมาได้เพราะเรือล่ม ขณะว่ายน้ำหนีก็มีคนช่วยพาขึ้นเรือชูชีพ

"สุดท้ายมันก็อาศัยอย่างปลอดภัยในสวนสัตว์ ใช่...สวนสัตว์ในเมืองของเรานี่เอง" ต้นกล้าสรุป

พลายดินฟังแล้วนึกถึงเจ้าเสือน้อยเพื่อนหงอยๆ ในกรง เรื่องจริงมันถูกลอบยิงโดยพรานผู้มีภาพวาดสีดำเต็มแขนขา และจับมันขังไว้ในห้องไม้ไผ่ ก่อนจะถูกโยกย้ายหลายที่เนิ่นนาน

"ฉันชอบเรื่องของเขานะ แม้ว่าอยากให้มีความสุขกว่าเรื่องจริง ฉันอยากให้เจ้าเสือน้อยได้กลับป่า"

พลายดินบอกตัวเอง พลางนึกถึงภารกิจที่เสือน้อยตัวจริงขอให้พลายดินช่วยให้ร่างตัวเองได้สถิตในศาลาหลอกหลอนไว ๆ

"ก็ฉันไม่รู้นี่ว่าออกจากสวนสัตว์แล้วพวกมันจะไปไหน" เด็กชายแก้ตัวราวกับล่วงรู้ความคิดตุ๊กตา "พวกสัตว์ในนั้นจะไม่ได้กลับป่าหรอกดัมโบ เจ้าเสือน้อยเพื่อนเราก็ด้วย" เด็กชายบอกเศร้า ๆ ลังเลราวกับไม่อยากให้ตุ๊กตารับรู้เรื่องจริง

"บอกให้ก็ได้ เพราะสัตว์ป่าที่มีคนคอยให้อาหารนาน ๆ จะเสียสัญชาตญาณของสัตว์ป่าจนกลับไปใช้ชีวิตในป่าหรือล่าเหยื่อเองไม่ได้ แม่บอกฉันแบบนี้ตั้งแต่วันแรกที่พาฉันไปเที่ยวสวนสัตว์ ตอนนั้นฉันสงสัยว่าทำไมพวกมันถึงไม่อยู่ในป่า"

"น่าเสียดาย" ตุ๊กตาอดนึกไม่ได้ *"ของเล่นที่ไม่มีหัวใจยังฝันจะเผชิญโลกกว้าง แต่ผู้ที่มีทั้งหัวใจและความรู้สึกกลับต้องติดอยู่อย่างนั้น"*

เด็กชายอธิบายต่อ "สวนสัตว์ในเมืองของเรานะดัมโบ ต้องดูแลพวกสัตว์ป่าที่ถูกคนเลี้ยงขังแล้วก็ทอดทิ้ง บางตัวแก่ บางตัวป่วย แทบทุกตัวอยู่อย่างโดดเดี่ยว ไม่มีเพื่อน พวกนี้ไม่มีบ้านที่ไหนอีกแล้วและต้องอยู่ในนั้นไปจนตาย"

ตลอดคืน ระหว่างที่พลายดินนึกถึงเจ้าเสือน้อยและสัตว์อื่น ๆ ที่ต้องติดอยู่ในกรงตลอดชีวิต ต้นกล้าก็ครุ่นคิดเรื่องผู้เชี่ยวชาญที่จะต้องเผชิญหน้า ก่อนผล็อยหลับไปเขากระซิบกับตุ๊กตา

"พรุ่งนี้แหละเพื่อนยาก ฉันพร้อมแล้ว"

พร้อม!

.....

"ฉันรู้ว่าวันนี้ต้องทำอะไร เรามีภารกิจใหญ่ต้องทำ!"

เด็กชายเงยหน้าขึ้นประกาศที่โต๊ะอาหารเช้า หลังจากอ่านข้อความลึกลับในกระดาษที่นำมาจากหน้าต่างตั้งแต่เมื่อวาน เขาอ่านทวนซ้ำอยู่หลายรอบ

"ฉันพร้อมแล้ว นายคงไม่เชื่อละสิ คอยดูก็แล้วกัน" ต้นกล้าท้าตุ๊กตาอย่างอารมณ์ดี

วันนี้เขาคึกคักตลอดวัน ทั้งในห้องเรียนและสนามเด็กเล่น พลายดินรู้สึกถึงความตื่นเต้นกระสับกระส่าย รอไม่ไหวที่จะได้ออกจากห้องไวๆ ช่วงพัก เขาถึงกับวิ่งพล่านไล่เก็บลูกบอลรอบสนาม พอเลิกเรียนก็กลายเป็นคนแรกที่กระโจนออกจากห้อง แต่ไม่ได้ไปที่หน้าต่างลับข้างนอกห้องเรียน ตรงกันข้าม เขากลับเดินไปที่ประตูห้องนั้น แขนทั้งสองอุ้มกระดาษปึกใหญ่จนไม่เห็นมือแสนฉลาดทั้งคู่

เด็กชายหยุดยืนที่หน้าห้อง นักเรียนหญิงชายกลุ่มเล็กๆ เริ่มมานั่งบนเก้าอี้ยาวรอบโต๊ะไม้สี่เหลี่ยมผืนผ้าตัวใหญ่ พลายดินจำเด็กหญิงตัวเล็กผิวคล้ำได้ ดวงตาคมคายของเธอมองมาอย่างประหลาดใจ

"เธอมีธุระอะไร"

ครูวัยกลางคนมีหนวดเคราครึ้มผู้นั่งท่ามกลางเด็กๆ เอ่ยถาม แววตาและ

น้ำเสียงเขาอ่อนโยนผิดกับใบหน้าดุๆ ที่ล้อมด้วยหนวดเครา ต้นกล้าหน้าแดง ก้มมองปึกกระดาษบนมือ เอ่ยเบาๆ อย่างไม่แน่ใจ

"ผม...มาขอสมัครเข้าชมรมศิลปะครับ"

"ชอบวาดรูปด้วยหรือเรานะ" ครูถามยิ้มๆ

เขาพยักหน้ารับ ส่งกระดาษทั้งหมดให้ครู เผยให้เห็นมือที่ไม่เหมือนเด็กคนไหน ครูรับกระดาษมาถือทั้งปึกโดยที่สีหน้าและแววตาไม่เปลี่ยนแปลง แต่พลายดินรู้สึกทันทีว่าเด็กชายตัวแข็ง หัวใจเต้นโครมคราม เกร็งจนไม่กล้าเอามือซ่อนในกระเป๋ากางเกง

"อืม...เธอวาดทั้งหมดนี่เลยหรือ" ครูถามหลังจากพลิกทุกภาพดูเร็วๆ

"ครับ" เด็กชายตอบ แปลกใจที่ครูไม่สนใจมือของเขาแม้แต่น้อย ราวกับมันเป็นเรื่องปกติ

แล้วครูก็ประกาศเสียงดัง "ตอนนี้เพื่อนๆ กำลังฝึกมือเพื่อจะไปแสดงผลงานแล้วก็ร่วมการประกวดเร็วๆ นี้ ขอบอกเลยว่างานนี้สนุกสุดเหวี่ยง! ยินดีต้อนรับสู่ทีมของเรานะ ต่อไปนี้หลังเลิกเรียนเธอต้องเข้ามาฝึกกับพวกเราบ่อยๆ แล้ว"

แค่นี้เองหรือ!

พลายดินและเด็กชายตกใจพอๆ กัน โดยเฉพาะต้นกล้าที่ไม่นึกมาก่อนว่าการเดินเข้าประตูมาดีๆ จะทำให้ครูยอมรับเขาง่ายดายขนาดนี้ ขณะที่ครูเลือกงานบางชิ้นของเขาไปติดบนกระดาน แน่นอนว่าเด็กๆ ที่ไม่เคยรู้จักต้นกล้าต่างมองมือของเขาอย่างแปลกใจและพากันถาม ความมั่นใจที่เกิดจากการต้อนรับอย่างอบอุ่นทำให้เขากล้าอธิบายว่ามันเป็นมาตั้งแต่เกิด

"ฉันชื่อ*เรือใบ* ครูเป็นพ่อฉันเองละ"

เด็กหญิงคนเดิมซึ่งขณะนี้นั่งตรงข้ามเขาบอกอย่างภูมิใจ ครูให้ต้นกล้าบอกเพื่อนๆ ถึงความเป็นมาในภาพทั้งปึกของเขาที่ดูจะเป็นเรื่องเล่าของลูกเสือตัวน้อยๆ เขายังเอ่ยชมว่าเด็กชายมีจินตนาการสร้างเรื่องราวจากภาพวาดได้น่าสนใจ

ดังนั้นเรื่องของเสือปลาผู้กล้าจึงถูกเล่าซ้ำอีกครั้ง พลายดินฟังอย่างแย้มยิ้มเช่นเดิม

"น่าสงสารจัง ฉันรู้แล้วที่แท้มันมาอยู่สวนสัตว์ตรงนี้เองแหละ ฉันอยากไป

เยี่ยมจังเลย" เด็กผู้หญิงตัวเล็กสุดผู้ประทับใจเรื่องของเจ้าเสือน้อยอย่างสุดซึ้งเอ่ยขึ้น เด็กอื่นๆ พลอยอยากไปดูมันบ้าง

"แบบนี้มันก็ไม่ได้ว่ายน้ำ ไม่ได้วิ่งเล่นสนุกสนานในป่า ฉันรู้ว่ามันชอบว่ายน้ำมากขนาดไหน ฉันยังชอบเลย" เรือใบเอ่ยอย่างเห็นใจ ทำให้ต้นกล้าอดทึ่งไม่ได้ เพราะแม้แต่แม่ยังนึกว่าเพื่อนของเขาเกลียดสายน้ำ บางทียายเด็กจอมจุ้นนี่อาจไม่น่ารำคาญอย่างที่คิด

พลายดินเฝ้าดูอย่างสนใจ การเรียนในชมรมสนุกจริงๆ ไม่แปลกที่เด็กชายเอาแต่ยืนมองทุกวัน เวลาแห่งความสุขผ่านไปและจบลงโดยไม่รู้ตัว เด็กๆ ช่วยกันเก็บอุปกรณ์เข้าที่ ทุกคนยกเว้นเรือใบเดินไปลาคุณครู ก่อนจะแยกย้ายกันกลับบ้าน

"สนุกจัง ฉันจะบอกพ่อว่าไม่เอาโรงเรียนติวที่ไหนแล้ว ฉันจะเรียนกับเพื่อนๆ ที่นี่แหละ" ต้นกล้าบอกตุ๊กตาอย่างมีความสุขเมื่อทั้งสองเดินออกจากโรงเรียน

ประตูทางเข้าสวนสัตว์คงเพิ่งปิดไม่นาน เด็กชายเห็นหลังคนงานขี่จักรยานจากไปไวๆ ทั้งคู่นึกเสียดายที่ไม่ได้บอกข่าวดีกับเพื่อนในกรงขัง แต่ต้นกล้าก็บอกพ่อและแม่ระหว่างอาหารเย็น พลายดินเห็นได้ว่าเขามีความสุขเหลือเกิน

"พรุ่งนี้ต้องออกจากชมรมเร็วหน่อย เราต้องบอกข่าวดีแก่เจ้าเสือน้อย หวังว่ามันจะยอมกินอะไรบ้างแล้วนะ"

พรุ่งนี้จะมาอีกใช่ไหม

ตลอดคืนนั้นพลายดินเฝ้ารำลึกถ้อยคำสุดท้ายที่ได้ยินจากเจ้าเสือน้อย กระทั่งแสงสะท้อนบนเพดานห้องนอนค่อยๆ หายไป ดวงอาทิตย์นอกหน้าต่างเริ่มส่องแสงรำไร

วันต่อมาต้นกล้าไม่ได้ออกจากชมรมเร็วขึ้น กลับออกช้ากว่าวันแรกเสียอีก เพราะครูเคราครึ้มพาเด็กๆ ไปนั่งวาดรูปภายในสวนสาธารณะจนเย็น สวนนี้ไม่มีสัตว์ในกรง แต่มีอาคารเก่าสวยงาม มีต้นไม้ดอกไม้และฝูงนกหลากหลายชนิดที่อาศัยอย่างเสรี

"งั้นเราต้องไปหาเจ้าเสือน้อยพรุ่งนี้นะดัมโบ โธ่ ฉันนี่แย่จังที่ทิ้งมันไว้ตัวเดียว"

เด็กชายตำหนิตัวเอง เมื่อทั้งสองผ่านหน้าสวนสัตว์ซึ่งปิดประตูรั้วแล้ว ฝูงนกกระจอกกลับรังไปหมด บรรยากาศเงียบเหงา นกที่หากินกลางคืนยังไม่เริ่ม

ส่งเสียง แม้แต่สัตว์ข้างในก็ไม่มีตัวไหนร้องเรียก

กา กา! กาตัวหนึ่งโฉบผ่านเหนือหัวทั้งคู่เข้าสู่สวนสัตว์ที่เงียบงัน

โลกแสนสุขที่ขอบฟ้า

.....

"ฉันนึกได้แล้วละดัมโบ ว่าหลังจากออกไปจากสวนสัตว์ เจ้าเสือน้อยและสัตว์ต่างๆ จะไปไหนต่อ"

เด็กชายบอกพลายดินเช้าวันรุ่งขึ้นขณะเดินไปโรงเรียน ฝนตกพรำๆ เด็กๆ กำด้ามร่มที่กางใหญ่จนเหมือนดอกไม้บานสะพรั่งเต็มทางเท้าริมถนน นกกระจอกต่างหลบฝนอยู่ใต้ชายคาอาคาร อากาศเย็นสบายจนก่อนหน้านี้แทบไม่อยากตื่น

แต่เมื่อนึกถึงความสนุกในชมรมขึ้นมา ต้นกล้าก็แทบกระโจนออกจากเตียง!

"เมื่อวานครูสอนเรื่องเส้นขอบฟ้า" ต้นกล้าเอ่ยอย่างจริงจัง "มันคือเส้นคั่นระหว่างผืนดินกับท้องฟ้า นี่สำคัญมากนะ เวลาวาดรูปทิวทัศน์ เราต้องมองหาเจ้าเส้นนี้ก่อน เส้นนี้ซ่อนอยู่ทุกที่แหละ เพียงแต่บางทีก็หายากหน่อย"

ต้นกล้าหยุดเดิน แล้วทำท่ามองหาเส้นที่เขาพูดถึง แต่อาคารที่เรียงรายข้างถนนเล็กๆ นั้นบดบังสิ่งที่เขามองหา แม้แต่ยอดเจดีย์ยักษ์ที่สวยงามก็พานทำให้เขาสับสนจนไม่รู้จะเริ่มอย่างไร

"ตอนนี้เรายังมองไม่เห็น" เขาพึมพำกับตัวเอง "แต่ถ้าฉันเอากระดาษกับดินสอมาวาดวิวตรงนี้ ฉันอาจสมมติเส้นขอบฟ้าขึ้นก่อน"

"ช่างลึกลับเสียเหลือเกิน!" พลายดินนึกสนุกไปด้วย

"แต่ที่ลึกลับก็คือ..." เด็กชายเอ่ยราวกับรู้ความคิดตุ๊กตา "เวลานายเห็นเส้นขอบฟ้านะ นายไล่จับให้ตายอย่างไรก็ไม่มีวันไปถึง มันจะถอยห่างออกไปเรื่อยๆ เหมือนเป็นดินแดนมหัศจรรย์ ฉันถึงคิดได้ว่าสัตว์ทุกตัวที่ตายจากไปในสวนสัตว์ วิญญาณของพวกมันจะได้ไปอยู่ในโลกมหัศจรรย์ที่ขอบฟ้า มันจะเป็นโลกแสนสุขของสัตว์ป่า พวกมันจะวิ่งไปไหนก็ได้และอยู่อย่างสุขสงบ"

พลายดินชอบจินตนาการของเขา และหวังว่าเสือปลาและสัตว์อื่นๆ ในสวนสัตว์จะมีความสุขที่นั่น

ฝนโปรยปรายตลอดทั้งวัน ตอนพัก ครูให้เด็กๆ จับกลุ่มอ่านหนังสือในห้องสมุดกันเงียบๆ ต้นกล้านั่งรวมกลุ่มกับเพื่อนๆ อย่างไม่ทุกข์ร้อน แม้ใจเขาจะล่องลอยไปไกล

จนเลิกเรียน ฝนตกหนักขึ้น ชมรมศิลปะจึงหยุดพัก แม่ของต้นกล้าต้องนั่งรถเข้ามารอรับเขา แม้เด็กชายจะรบเร้าขอให้เธอพาไปเยี่ยมเสือปลา แต่วันที่อากาศเป็นเช่นนี้ ประตูใหญ่ของสวนสัตว์ย่อมปิดเร็วกว่าปกติ

เสือปลาสมหวัง

.....

"เธอเคยเห็นเรือใบไหม หมายถึงเรือใบที่เป็นเรือจริง ๆ น่ะ"

เรือใบเอ่ยถามในห้องชมรม ต้นกล้าพยักหน้าแล้ววาดรูปให้เธอดู "ใช่นั่นแหละเรือใบ!" เด็กหญิงหัวเราะ "ฉันมีน้องสาวที่เป็นญาติห่าง ๆ กันอาศัยบนเกาะ น้องชื่อ*แพลงก์ตอน* หมายถึงสิ่งมีชีวิตเล็ก ๆ ที่ล่องลอยอยู่ในท้องทะเล พวกมันสำคัญมากเพราะเป็นอาหารให้สัตว์ต่าง ๆ เธอชอบทะเลไหม"

เขาพยักหน้าอีก เพราะไม่รู้จะพูดอะไรดี

เด็กหญิงยังคงเล่าเจื้อยแจ้วถึงเกาะใหญ่ที่น้องสาวของเธออาศัยอยู่กับลุงและป้า เกาะสวยงามรายล้อมด้วยทะเลใสสีคราม มีโขดหินและปะการังใต้น้ำ ซึ่งเธอชอบดำน้ำลงไปดู

"มันสวยมากนะ เธอไปเห็นแล้วจะชอบ ใคร ๆ ได้ไปเที่ยวก็ติดใจอยากไปอีกทั้งนั้น น้ำทะเลที่นั่นใสแจ๋ว หาดทรายขาวนวล น้ำใสจนมองลงไปเห็นปะการังแล้วก็ปลาสีสดใสว่ายกันเป็นฝูงเลย" เด็กหญิงบรรยายอย่างภาคภูมิใจ

"วันจันทร์หน้าเป็นวันหยุด พรุ่งนี้วันเสาร์พ่อแม่จะพาฉันไปเยี่ยมน้องแพลงก์ตอนที่เกาะนี้แหละ อยากเจอเจ้าเสือน้อยของเธอก่อนจัง ฉันจะได้ไปเล่าให้น้องฟัง น้องฉันไม่เคยออกจากเกาะไปไหนเลย"

"ฝนไม่ตกแล้ว เราไปสวนสัตว์วันนี้กันไหมล่ะ" เด็กคนหนึ่งชวน

"เอาสิ อยู่ไม่ไกลบ้านพวกฉันหรอก วันนี้เราออกจากชมรมเร็วหน่อยก็ได้"

เรือใบและเพื่อนอีกสองสามคนสนับสนุน ดูเหมือนเจ้าเสือน้อยของเขาจะโด่งดังในชมรมนี้เสียแล้ว ต้นกล้าเริ่มรู้สึกประหม่า เพราะนอกจากตุ๊กตาดินเผาเขาเองซักไม่แน่ใจว่าอยากแบ่งปันโลกส่วนตัวและเพื่อนรักในกรงกับใคร

"ไปสิ ทุกคนเป็นมิตรและน่ารักออกอย่างนั้น" พลายดินให้กำลังใจจากข้างหลัง

"เอาสิ" ต้นกล้าพยักหน้าในที่สุด เด็กๆ จึงลาครูกลับเร็วกว่าทุกวัน

วันนี้อากาศแจ่มใส ประตูรั้วสวนสัตว์เปิดอ้า ต้นไม้ภายในให้ร่มเงาทางเดินที่ทอดยาว ทั้งไม้ใหญ่และพุ่มไม้เล็กๆ ไม่เปลี่ยนจากวันแรกที่พลายดินมาถึง แสงแดดยามบ่ายส่องลอดกิ่งก้านเป็นประกายสีส้ม ไหวระยิบระยับไปกับเงาใบไม้ที่ส่ายตามลม พลายดินชมอย่างเพลิดเพลินเช่นทุกครั้ง

หากไม่นับเรื่องเด็กชายไม่ได้เดินลำพังเช่นวันก่อน ก็มีแค่เรื่องเดียวที่ไม่เหมือนเดิม

เรื่องที่กรงของเสือปลากลับว่างเปล่า!

ไม่มีเพื่อนแววตาสีเขียวที่นอนเศร้า ไม่มีอ่างน้ำ ไม่มีซากเน่าของปลา

"เขาคงพามันไปหาหมอ เธอบอกว่ามันไม่สบายนี่นา" เรือใบสันนิษฐาน

"จริงด้วย ฉันได้ยินบ่อยๆ ว่ามีสถานที่พิเศษสำหรับให้สัตว์ป่าที่ไม่สบายพักฟื้น พอพวกมันหายก็จะได้เข้าไปอยู่ในป่าสงวนที่ห้ามคนเข้าไปทำร้ายสัตว์ป่า"

"ไม่ใช่ ต้องตายจากที่นี่ แล้วไปอยู่ในโลกขอบฟ้าสิ" พลายดินแย้งตามจินตนาการของต้นกล้า

"แล้วมันจะออกล่าหาอาหารได้ไหม" ต้นกล้านึกห่วง

"ได้สิ ฉันว่าคนที่รักษาต้องช่วยให้มันจำการใช้ชีวิตในป่าได้อยู่แล้วละ" เรือใบตอบอย่างมั่นใจจนต้นกล้าสับสน แม่เคยบอกว่าสัตว์เหล่านี้ไม่สามารถกลับไปใช้ชีวิตในป่าได้แล้ว แต่เขาคิดอีกทีแม่อาจไม่ได้ถูกไปเสียทุกอย่าง เหมือนเจ้าเสือน้อยที่แม่นึกว่ามันคงเกลียดน้ำ บางทีเรือใบอาจรู้เรื่องนี้ดีกว่าแม่ก็ได้ ในเมื่อเธอยังเข้าใจเลยว่าเพื่อนของเขารักสายน้ำ

เด็กชายโล่งใจทันที พลายดินรู้ว่าเขาดีใจที่เพื่อนได้ออกจากกรงขัง แม้จะผิดหวังที่ไม่ทันมีโอกาสบอกข่าวดีเรื่องชมรมและเพื่อนใหม่ แต่นั่นไม่สำคัญเท่าอิสรภาพของเสือปลา

"งั้นถ้าเจ้าเสือน้อยไม่ได้กลับมาที่นี่อีกก็แสดงว่ามันได้กลับป่า ดีจัง มันจะได้มีอิสระ แล้วก็ว่ายน้ำ" ต้นกล้าแอบกระซิบบอกตุ๊กตาอย่างร่าเริง

เมื่อเด็กๆ หันหลังจะเดินออกประตูใหญ่ ใครคนหนึ่งทักขึ้น "นั่นตึกอะไร มีไว้ทำไมน่ะ"

ทุกคนหันไปมองศาลาหลอกหลอน พลายดินจำได้ว่านั่นคือจุดหมายที่เสือปลาต้องการสถิตเพื่อให้จิตสุขสงบและมีอิสรภาพ

"พ่อฉันบอกว่านั่นคือศาลาที่เขาสตัฟฟ์ร่างสัตว์ไว้ ฉันไม่เคยขึ้นไปดูหรอก มีสัตว์อยู่ในนั้นหลายตัว สำหรับให้คนเข้าไปศึกษาโครงสร้างของสัตว์ต่างๆ" ต้นกล้าอธิบาย

"งั้นเราขึ้นไปดูกันเถอะ ครูเคยบอกว่าถ้าเรารู้จักโครงสร้าง จะช่วยให้วาดรูปพวกมันได้สวยขึ้น" เด็กชายคนหนึ่งชวนอย่างกระตือรือร้น

"สัตว์สตัฟฟ์หรือ ไม่ละ ใครจะไปก็ไป ฉันไม่ขึ้นไปหรอก!" อีกคนรีบบอก

"ฉันก็ไม่ไป ถ้าจะวาดพวกมัน ฉันชอบวาดตอนที่ยังมีชีวิตมากกว่า"

ต้นกล้าถอนใจโล่งอกที่เสียงส่วนใหญ่ไม่อยากขึ้นไปบนนั้น เขารีบเดินนำทุกคนมาที่ประตูใหญ่ วูบนั้นเองพลายดินที่แขวนตรงกระเป๋าทันเห็นบางอย่างบนศาลา ตรงกำแพงซึ่งมีช่องกระจกติดตั้งเรียงราย เก็บร่างสตัฟฟ์ไร้ชีวิตของสัตว์ต่างๆ ที่ยืนนิ่งอยู่ในตู้กระจก

จากที่ไกลๆ พลายดินรู้สึกว่ามีร่างของแมวลายตัวใหญ่รวมอยู่ในนั้น ไม่รู้ว่ามีตั้งแต่เมื่อไร อาจมีอยู่นานแล้ว หรืออาจเพิ่งมีก็ได้

ไม่แน่นะ ตุ๊กตานึก

"นั่นอาจเป็นเพื่อนจากกรงขังที่กำลังยืนผงาดเหมือนครั้งที่อาศัยในป่าใหญ่"

พลายดินบอกตัวเองอย่างนั้น แล้วใบหน้าก็ดูจะยิ่งแย้มยิ้ม มันหวังให้ศาลาเป็นบ้านใหม่ของเสือปลาจริงๆ เพราะนั่นหมายความว่าภารกิจของมันลุล่วงแล้ว จิตวิญญาณเจ้าเสือน้อยได้รับอิสระสมปรารถนา

สิ้นสุดเวลา

.....

"โน่นแน่ะ บ้านฉันอยู่ตรงนั้น" เรือใบชี้ไปที่มุมถนนไกลๆ เมื่อทุกคนเดินออกจากรั้วสวนสัตว์ ความผิดหวังของเด็กๆ ที่ไม่ได้เห็นเจ้าเสือน้อยผู้โด่งดังถูกกลบด้วยคำชวนของเรือใบ

"แวะไปเอาขนมตาลของย่าฉันกันสิ อร่อยที่สุดเลย ย่าฉันทำไว้เยอะแยะ"

เด็กๆ ร้องเฮแล้ววิ่งกรูตามกันไป เรือใบนำทุกคนเข้าทางลัดที่ต้องลอดรั้วลวดหนามซึ่งล้อมที่ดินเปล่าแปลงหนึ่ง ต้นกล้าเผยอลวดหนามที่โหว่เป็นช่องใหญ่ลอดผ่านไปได้อย่างปลอดภัย โดยไม่รู้ว่าลวดหนามเกี่ยวเชือกคล้องพลายดินขาด

ตุ๊กตาจึงตกลงกลิ้งไปบนพื้นหญ้า นอนมองเด็กทั้งห้าวิ่งลุยกอหญ้าแข่งกันไปที่บ้านของเรือใบ

ขณะที่มองตามหลังเด็กๆ พลายดินก็ตระหนักว่าเวลาของมันกับเด็กชายคงสิ้นสุดลงแล้ว เพราะเด็กชายมือฉลาดคงไม่ต้องการช้างนำโชคอีกต่อไป เขาไม่ต้องว้าเหว่นั่งวาดรูปตามลำพัง และเจ้าเสือน้อยก็ได้ออกจากกรงขังสู่อิสรภาพ ไม่ว่าจะได้ไปป่าสงวนตามที่เด็กๆ คาดหวัง หรือจะเป็นโลกแสนสุขที่ขอบฟ้าก็ตาม

"แล้วความฝันกับคำสัญญาของฉันล่ะ"

พลายดินหวนนึกถึงเด็กหญิงผู้รักช้าง ทำอย่างไรจึงจะได้กลับไปทำตามสัญญา

ที่ให้ไว้ แล้วยังความฝันจะได้ท่องโลกกว้าง ได้โผบินมองโลกจากท้องฟ้า ได้เห็นช้างป่าตัวใหญ่ ใครกันจะช่วยให้ฝันของมันเป็นจริง

"สงสัยเหลือเกินว่าฉันต้องติดอยู่ตรงนี้อีกนานแค่ไหน" เจ้าพลายถามตัวเอง

ผ่านไปครู่ใหญ่ ตุ๊กตาดินเผายังนอนนิ่ง ใบหน้ายิ้มละไม แสงอาทิตย์ยามเย็นอาบทั่วร่าง จนใกล้ค่ำจึงมีมือใหญ่ๆ ของชายคนหนึ่งหยิบมันขึ้นมา ตุ๊กตายินดีที่ได้ออกจากตรงนั้นเสียที

เจ้าของมือก้มลงพิจารณาใบหน้าแย้มยิ้มของช้างดิน แล้วอดยิ้มตามไม่ได้

"โอ คุณครูชมรมศิลปะ!"

ตุ๊กตาจำเขาได้ทันที ครูเก็บมันไว้ในกระเป๋าเสื้อขณะเดินกลับบ้าน และก่อนที่เขาจะอวดพลายดินกับใครๆ เมื่อไปถึง เขาก็ยิ้มกว้างเอ่ยทักลูกสาว "งานเลี้ยงเป็นอย่างไรบ้าง"

"งานเลี้ยงที่ไหนกันจ๊ะ หนูแค่แจกขนมตาลของคุณย่าให้เพื่อนๆ เท่านั้นเอง" เด็กหญิงหัวเราะชอบใจ พลายดินจำเสียงของเรือใบได้ดี ที่นี่คือบ้านที่ต้นกล้ากับเพื่อนๆ เพิ่งมาเยี่ยม

"แล้วเพื่อนใหม่เป็นอย่างไรบ้างลูก เขาวาดรูปเก่งมากนะ ว่าไหม"

"ต้นกล้ามาไม่ทันไรก็รีบกลับ เห็นว่าจะต้องไปสวนสัตว์ให้ได้ หนูบอกว่าป่านนี้ภารโรงคงปิดประตูแล้วเขาก็ไม่ฟัง พึมพำแต่ว่าเพื่อนเขาหาย ต้องรีบกลับไปตามหา หนูว่าเขายังเสียใจเรื่องเจ้าเสือน้อยที่โดนเอาตัวไปไว้ที่อื่นจ้ะ เขาก็ดีนะแต่ชอบทำตัวแปลกๆ"

"นั่นละพวกศิลปินในอนาคต แม่รู้ดี" เสียงหญิงสาวดังมาจากห้องข้างในพลายดินยังไม่เห็นหน้าตาเจ้าของเสียง แต่เดาได้ว่าน่าจะเป็นแม่ของเด็กหญิงซึ่งกำลังหัวเราะคิกคักมองครูที่ยืนหลิ่วตาให้เธอ

เมื่อแม่เดินออกมา ครูก็อวดตุ๊กตากับทุกคน

"น่ารักจังจ้ะพ่อ แต่หนูว่ามันคุ้นๆ เหมือนเคยเห็นที่ไหนนะ" เรือใบหยิบตุ๊กตาขึ้นมาดูชัดๆ

"ในร้านขายของที่ระลึกหรือเปล่า แม่เห็นมีพวกตุ๊กตุ่นตุ๊กตาแบบนี้ขายเยอะแยะ คนชอบสะสมกัน โดยเฉพาะงานสวยๆ ประณีตแบบนี้" แม่ของเรือใบเดา

แต่พ่อของเธอรู้ดีกว่านั้น

"พ่อว่าไม่เหมือนที่ขายตามร้านหรอก ดูหน้าตาสิ อย่างกับมีชีวิต พ่อไม่เคยเห็นช้างดินเผาแบบนี้เลย ที่เขาวางขายจะรูปร่างหน้าตาเหมือนกันเป็นพันๆ ตัว เพราะทำมาจากแม่พิมพ์เดียวกัน แต่ตัวนี้ต้องเป็นงานฝีมือที่ปั้นขึ้นมาแค่ตัวเดียว เขาเรียกว่าผลงานชิ้นเอกหรือ*มาสเตอร์พีซ*ไงล่ะ" พ่อสอน

"นึกออกแล้ว!" แม่อุทานหลังจากพิจารณาผลงานชิ้นเอกนี้อีกครั้ง

"หลายปีก่อนมีข่าวช้างล้มเกือบทั้งโขลง ยกเว้นลูกช้างตัวหนึ่งที่รอดมาได้ มันกลายเป็นช้างที่โด่งดัง ได้ออกโทรทัศน์และมีรูปลงนิตยสารมากมาย ใครๆ ก็เรียกมันว่าพลายดิน เพราะวันที่รอดชีวิตเนื้อตัวมันเต็มไปด้วยขี้โคลน คนปั้นคงเอาแบบมาจากช้างตัวนั้น ไม่รู้นะ แม่เห็นตุ๊กตานี่แล้วก็นึกถึงมันเลย"

"หนูก็จำข่าวนั้นได้ น่าสงสารเจ้าลูกช้างกับครอบครัวของมันจัง ป่านนี้จะเป็นอย่างไรบ้างก็ไม่รู้นะจ๊ะ แล้วถ้าตุ๊กตาตกในดงหญ้าแบบนี้ เราจะเอาไปคืนใครได้ล่ะ หนูขอเอาไปให้น้องแพลงก์ตอนนะ น้องไม่เคยออกจากเกาะ ต้องยังไม่เคยเห็นช้างแน่ๆ เลย"

คืนนั้นทั้งครอบครัวช่วยกันเตรียมข้าวของสำหรับไปเที่ยวเกาะในวันหยุดยาว เรือใบขัดล้างพลายดินเสียสะอาด ผูกด้วยเชือกเส้นใหม่ที่เธอคิดว่าสดใสสวยงามกว่าเชือกป่านเส้นเดิมของต้นกล้า เชือกเส้นใหม่ลื่นเป็นมันถักทอสลับกันเป็นสีรุ้ง พลายดินมองเชือกป่านกระดำกระด่างที่เธอดึงทิ้งอย่างอาวรณ์ คิดถึงมือฉลาดที่ไม่เหมือนใคร ภาพวาดอันสวยงาม และเรื่องสนุกที่เด็กชายเล่าให้ฟังข้างหมอน

เด็กหญิงไม่ได้เก็บพลายดินไว้ห้องนอน แต่วางบนชั้นที่เต็มไปด้วยของประดับในห้องรับแขก ท่ามกลางความมืดที่ไร้แสงดาวบนเพดาน ไร้เสียงหายใจยามหลับ ปราศจากสัตว์เล็กๆ วิ่งผ่านเหมือนตอนที่ยืนประดับในสวน มันไม่ได้ยินทั้งเสียงนกกลางคืนหรือแม้แต่เสียงยวดยานแล่นผ่านดังที่เคยได้ยินจากห้องนอนต้นกล้า ตุ๊กตารู้สึกแปลกๆ เป็นครั้งแรก อยากให้กลางคืนผ่านไปไวๆ

มันได้แต่ปลอบใจตัวเองด้วยบทเพลง

"เป็นช้างสร้างจากดิน คือซากหินย่อยสลาย
ใบหน้ายิ้มสุขกาย ไม่อาจซ่อนถอนความจริง
คิดถึงนักวาดภาพ แสนสุภาพไม่เคยทิ้ง
พาช้างยืนแอบอิง พิงช้างหมอนตอนนิทรา"

เด็กหญิงลูกทะเล

ท่องทะเล

.....

เช้ารุ่งขึ้น หลังจากผ่านความวุ่นวายอึกทึกและบรรยากาศแห่งความตื่นเต้นในบ้านของเรือใบ พลายดินต้องเข้าไปเบียดเสียดในกระเป๋าตลอดทางที่ขลุกขลัก กระเด้งกระดอน หัวสั่นหัวคลอน เป็นการเดินทางที่ยุ่งเหยิงและยาวนานกว่าครั้งไหน ๆ ของตุ๊กตาดินเผา

เริ่มจากเรือใบห่อมันด้วยผ้าเช็ดหน้าแล้วยัดใส่กระเป๋าเสื้อผ้า จากนั้นกระเป๋าก็ถูกโยนขึ้นท้ายรถกระบะ ยามต้องเบียดเสียดอยู่ในนั้น พลายดินคิดถึงท้องฟ้าแสงแดด ยอดเจดีย์ยักษ์ ต้นไม้ดอกไม้ในสวนสัตว์ คิดถึงกระทั่งกรงขังบ้านเก่าของเสือปลา

กังวลอยู่ครู่ใหญ่ ในที่สุดรถก็หยุดนิ่ง เครื่องยนต์เงียบสนิท แล้วผ้าเช็ดหน้าก็เปิดออก พลายดินดีใจที่เห็นแสงอาทิตย์และใบหน้าของเด็กหญิงพร้อม ๆ กัน

"อุ๊ย แม่จ๋า มันยังอยู่ดีจ้ะ!"

เรือใบร้องอย่างโล่งใจ เธอรีบกางเชือกออก คล้องตุ๊กตาไว้ที่คอ

"มาอยู่กับฉันปลอดภัยกว่า เดี๋ยวเขาต้องเอากระเป๋าไว้ที่ท้องเรือ เจ้าคงโดนกระแทกแตกพอดี"

แต่พลายดินไม่ได้ฟัง เพราะกำลังตะลึงกับทิวทัศน์เบื้องหน้า นี่คือท้องฟ้า

เดิมใช่ไหม ทำไมใสสะอาดกว้างใหญ่กว่าที่เคยเห็น นกนางนวลสีขาวกางปีกเหินจากชายฝั่งขึ้นสู่ปุยเมฆ สุดสายตามีเส้นคั่นระหว่างท้องฟ้ากับผืนน้ำว่างเปล่า ยาวจนสุดขอบฟ้าไกล

"ทะเล!" ตุ๊กตานึกได้ *"นี่คือทะเลสีครามที่เธอเคยพูดถึง มันกว้างขวางไปถึงไหนกันน่ะ"*

ผืนน้ำสะท้อนแสงแดดระยิบระยับ ลมแรงผลักน้ำเป็นคลื่นสูงแล้วซัดเข้าฝั่งลูกแล้วลูกเล่าไม่เคยหยุดพัก พาให้ตุ๊กตาร้องเพลงอย่างเพลิดเพลิน

"โอ้ทะเล โยกโย้ โต้ลมพัด
คลื่นสะบัด ซัดสู่หาด สาดทรายหนา
มองเห็นนก บินล่อง ส่องหาปลา
อยากรู้ว่า ไกลแค่ไหน ปลายทะเล"

ที่นี่คือท่าเรือซึ่งครอบครัวของเรือใบจอดรถทิ้งไว้แล้วโดยสารเรือใหญ่ต่อ บนหาดใกล้ท่าเรือเต็มไปด้วยแผงปลาตากแห้ง ริมหาดจึงเต็มไปด้วยนก เมื่อทุกคนลงเรือ เสียงเครื่องยนต์กลบเสียงนกและเสียงผู้คนจนต้องตะโกนคุยกัน เรือโดยสารแล่นฉิวฝ่าคลื่นและแรงลมอย่างท้าทาย จุดหมายปลายทางข้างหน้าดูเวิ้งว้างว่างเปล่า แต่เป็นความว่างเปล่าที่สบายใจเหลือเกิน

เรือใบยืนเกาะราวระเบียงรับลม หัวเราะกับฟองคลื่นที่กระเซ็นสาดจนเสื้อเปียก พ่อชี้ให้ดูฝูงปลาที่มาว่ายแข่งกับเรือแล้วก็ดำหายไป พลายดินสงสัยว่ามีอะไรอยู่ใต้น้ำสีครามที่เต้นเร่า ยามแล่นฉิวอยู่บนเรือคงรู้สึกไม่ต่างจากกางปีกบินบนท้องฟ้า ใบหน้าแย้มยิ้มของตุ๊กตาดูจะยิ่งเริงร่า

จนเมื่อนกนางนวลฝูงหนึ่งบินผ่านมา ตุ๊กตาส่งความคิดคำนึงไปหา

"ฉันคือพลายดิน สักวันจะบินขึ้นไปมองโลกจากบนท้องฟ้าเช่นกัน"

เหล่านกเกเรที่สัมผัสความคิดตุ๊กตาได้ ต่างพากันส่งเสียงร้องเพลงตอบมาเยาะเย้ยความฮึกเหิมของตุ๊กตาดินเผา

"มาดูกัน นั่นไง ใครพิลึก
ช่างเขลาถึก นึกทัก เราปักษา
เป็นช้างโคลน อยากเหินเหาะ เกาะนภา

ชาตินี้หนา ฝันไปก่อน เจ้าก้อนดิน!"

ตุ๊กตาย่อมทำได้แค่ยิ้มตอบ แต่นั่นก็สร้างความขุ่นเคืองให้เหล่านกนางนวลบนฟ้าที่เข้าใจว่าพลายดินกำลังยิ้มเยาะ จึงพากันร้องท้าอย่างโกรธเคือง

"เจ้าช้างดิน บินไม่ขึ้น ทำยืนเยาะ

คิดจะเหาะ เสาะท้า เราเจ้าเวหา

ถ้าเก่งนัก จักลอง โดดขึ้นมา

สมน้ำหน้า จมทะเล เฮละโว!"

เมื่อจบบทเพลง ฝูงนกต่างส่งเสียงแหลมโห่ร้องอย่างสะใจ บ้างบินโฉบลงมาอวดปีกกล้าของพวกมันกับตุ๊กตาดินเผา บ้างก็ส่งเสียงร้องแหลมอย่างหยาบคาย

พลายดินไม่นึกเคือง มันดื่มด่ำกับความหรรษา ความงดงาม และความสนุกสนานที่ไม่เคยนึกฝันมาก่อน ความเพลิดเพลินของมันจบลงเมื่อจุดหมายเล็กๆ ปรากฏขึ้นตรงหน้า และค่อยๆ ใหญ่ขึ้นจนกลายเป็นเกาะใหญ่ตั้งตระหง่านกลางทะเล ดูราวกับสัตว์ยักษ์ดึกดำบรรพ์ที่นอนหมอบอย่างเงียบสงบ รู้ตัวอีกทีก็ถึงท่าเรือริมฝั่ง สิ้นสุดการเดินทางที่วิเศษสุดของตุ๊กตาดินเผา

"ที่นี่คงห่างไกลคนละซีกโลกกับที่ที่ฉันจากมา"

วูบนั้นตุ๊กตาพลันคิดถึงเด็กหญิงผู้รักช้าง

เกาะ

.....

เสียงซ่า ๆ ของคลื่นที่ซัดเข้าฝั่งทุกเวลาดั่งเสียงหายใจของแผ่นดินและผืนน้ำ หาดทรายขาวละเอียดสะท้อนแสงแดดโค้งยาวสุดสายตา สีตัดกับน้ำทะเลสีคราม มีต้นมะพร้าวสลับบ้านหลังเล็ก ๆ เรียงรายริมหาด ลึกเข้าไปในแผ่นดินมีทิวเขาทอดยาว

ครอบครัวของเรือใบนั่งรถสองแถวคันเล็กจากท่าเรือ ลัดเลาะไปตามถนนคดเคี้ยวหลังหาด ไม่นานก็มาหยุดด้านหลังบ้านพักสำหรับนักท่องเที่ยวซึ่งหันหน้าเข้าหาด เจ้าของบ้านพักคือลุงกับป้าสะใภ้ของเรือใบ ลุงออกมาต้อนรับ เด็กหญิงกระโดดกอดลุงคนโปรดด้วยความรักและคิดถึง

"แล้วป้ากับน้องแพลงก์เป็นอย่างไรบ้างจ๊ะ"

เรือใบถามอย่างเป็นห่วง เธอเห็นว่าลุงไม่ค่อยสดใสนัก หลังจากคุยกับพ่อแม่ของเธอไม่นาน พลายดินจับความได้ว่า*แพลงก์ตอน* เด็กหญิงเล็ก ๆ นอนป่วยอยู่ข้างในบ้านพัก

"เด็กคนนี้จิตใจเข้มแข็งมาก ดูจากอาการแล้ว น้องไม่น่าจะอยู่กับเรามาได้ถึงวันนี้ด้วยซ้ำ แม้แต่หมอยังนึกไม่ถึงเลย"

"แบบนี้น้องแพลงก์ก็มีโอกาสหายป่วย*มาเป็นเด็กปกติ*ใช่ไหมคะ" เรือใบ

ถามด้วยความหวัง

แต่แม่ของเธอกลับยิ้มเศร้าๆ "หัวใจของแพลงก์ผิดปกติมาตั้งแต่เกิด ร่างกายก็อ่อนแอขาดภูมิคุ้มกัน แม่ไม่แน่ใจนักนะลูกว่าน้องจะมีโอกาสโตเป็นผู้ใหญ่"

ลุงของเด็กหญิงพยักหน้ารับอย่างกังวล "ตั้งแต่วันที่เกิดภัยพิบัติขึ้นที่นี่ แล้วน้องยังอยู่ได้ถึงวันนี้ก็ถือว่าปาฏิหาริย์แล้วละ เราต้องช่วยกันทำให้น้องมีความสุขในเวลาสั้นๆ ที่เหลืออยู่"

ขณะนั้นเพิ่งพ้นเที่ยงมาไม่นาน แต่แพลงก์ตอนยังคงหลับโดยมีป้าดูแลอยู่ใกล้ๆ ลุงจึงพาครอบครัวของเรือใบไปนั่งเรือชมรอบเกาะ เด็กหญิงยังแขวนตุ๊กตาไว้ที่คอ จึงเป็นการพามันเที่ยวไปด้วยในตัว เรือหางยาวพาทั้งสี่เลาะริมเกาะสวยงามไปเรื่อยๆ พลายดินมองหาดต่างทรายขาวนวล นักท่องเที่ยวลงเล่นน้ำและนอนอาบแดดกันอย่างสุขี มีเรือชมรอบเกาะแบบนี้อีกหลายลำ บางหาดก็เงียบสงบผู้คนบางตา แต่บางหาดก็อึกทึกด้วยเสียงเรือยนต์เล็กๆ

จนเมื่อเรือของลุงไปหยุดใกล้แนวโขดหินของหาดที่เงียบสงบ พวกผู้ใหญ่จอดเรือไกลจากชายฝั่งเพื่อดำน้ำและถ่ายภาพทิวทัศน์ หาดบริเวณนี้โอบล้อมด้วยทิวเขา ลมแรงจากข้างนอก โขดหินเกะกะและลมที่พัดเข้าไม่ถึงฝั่งทำให้หาดนี้อบอ้าวและไม่เป็นที่นิยมนัก

ซ่าๆ พลายดินฟังเสียงหายใจของทะเลอย่างไม่รู้เบื่อ จนกระทั่งเรือใบซึ่งสวมชุดว่ายน้ำแล้วกระโดดจากเรือลงทะเลอย่างห้าวหาญ ผืนทะเลแตกกระจายเมื่อกายสัมผัสน้ำ ร่างเธอจมดิ่งลงเบื้องล่าง พลายดินยังไม่ทันจะตื่นตระหนกกับโลกใหม่ใต้ทะเล ใบหน้าเล็กๆ ของเธอก็โผขึ้นเหนือผิวน้ำ แขนทั้งสองแหวกว่ายไปเบื้องหน้าอย่างรวดเร็ว พลายดินรู้สึกถึงพลังที่เปี่ยมล้น เสียงหอบหายใจเมื่ออยู่เหนือน้ำ เสียงพ่นฟองอากาศเมื่ออยู่เบื้องล่าง ดังประสานกับเสียงหัวใจเต้นเป็นจังหวะชัดเจนราวกับเป็นหัวใจของตุ๊กตาเสียเอง

"นี่เอง วิธีว่ายน้ำของมนุษย์!"

พลายดินรับรู้พลังแห่งความสุขสดชื่นของเด็กหญิง ไม่แปลกเลยที่เสือปลาจะโหยหาสายน้ำทุกเวลา เด็กหญิงว่ายเข้าหาโขดหินใหญ่และปีนขึ้นไป โบกมือให้ทุกคนบนเรือ ท่าทางคล่องแคล่วมั่นใจของเธอบอกให้รู้ว่าฝึกว่ายน้ำมาอย่างดี

"ว่ายน้ำสนุกใช่ไหมล่ะ ช้างน้อย" เรือใบจับเจ้าพลายขึ้นประจันหน้า ตุ๊กตามองใบหน้าสีน้ำตาลเข้มที่สะท้อนแดดเป็นประกายสีทอง

"เราจะไม่ไปถึงฝั่งหรอกนะ เจ้าช้างน้อย เราต้องไม่ไปรบกวนเต่าที่ชอบขึ้นมาวางไข่ตรงนั้น หาดนี้ไม่ค่อยรับลมมากเหมือนหาดอื่น แล้วยังมีโขดหินเกะกะด้วย เรือยนต์เลยไม่เข้ามา คนถึงไม่ค่อยมี แต่ฉันว่าก็ดีกับพวกเต่านะ ว่าไหม"

เรือใบหันหน้าออกรับลมทะเล "ที่นี่คือโขดหินโปรดของฉัน ไม่มีใครว่ายมาถึงนี่หรอก เห็นรอยน้ำรอบๆ หินนี้ไหม เวลาน้ำทะเลขึ้นจะสูงจนแทบมิด ส่วนหินก้อนอื่นๆ น่ะจมหายไปเลย"

"น่าสนใจนะ ฉันอยากเห็นน้ำขึ้น มันจะท่วมทั้งเกาะเลยไหม" พลายดินสงสัย เด็กหญิงรีบอธิบายราวกับเข้าใจความรู้สึกของมัน

"น้ำขึ้นสูงวันเดียวก็ลด เทียบกับคลื่นยักษ์นั่นแล้วก็เป็นเรื่องเล็กไปเลย แต่เจ้าคงไม่รู้จักสิท่า" เด็กหญิงจ้องหน้าตุ๊กตา "ถ้าใครมาเห็นฉันพูดอย่างนี้ คงว่าฉันบ้าแน่ๆ แต่เจ้าเป็นผลงานชิ้นเอกที่แปลกที่สุด อย่างกับเจ้าฟังฉันเข้าใจอย่างนั้นแหละ"

"นั่นเป็นเพราะฉันทำจากดินซึ่งสะสมตะกอนซากสิ่งมีชีวิตที่ทับถมยาวนาน บางทีจิตวิญญาณที่เหลือบางส่วนจึงเข้ามาอยู่ในตัวฉันด้วย" พลายดินนึก

"คลื่นยักษ์ที่ฉันพูดถึงน่ะ" เด็กหญิงอธิบายต่อ

"คือคลื่นสึนามิที่มีพลังรุนแรงและเคลื่อนที่ได้ไกลมาก เวลาซัดเข้าฝั่งก็กลายเป็นคลื่นใหญ่สูงหลายสิบเมตรเชียว ลุงบอกว่าอย่างกับกำแพงน้ำทะเลที่โถมเข้าใส่หาด กวาดผู้คนแล้วก็บ้านเตี้ยๆ ตรงชายฝั่งลงทะเลไปเลย ไม่เหมือนคลื่นธรรมดาที่เกิดจากแรงลมหรอก มันเป็นภัยธรรมชาติที่โหดร้าย ปีก่อนที่นี่เคยมีคลื่นยักษ์ น้องแพลงก์กับพ่อแม่และคนอื่นๆ ที่หาดโดนคลื่นกวาดหายลงทะเล"

"แล้วพวกเขากลับขึ้นมาได้อย่างไร" ตุ๊กตาแปลกใจ นึกถึงผืนน้ำที่ไม่รู้ว่ามีอะไรแอบซ่อนอยู่ข้างใต้ ช่างลึกลับจนอยากลงไปสำรวจสักที

"ไม่มีใครกลับมาเลย นอกจากน้องแพลงก์ที่มีคนพบและช่วยอุ้มกลับมาได้ ลุงกับป้าฉันโชคดีหนีทัน พ่อแม่ของน้องเป็นลูกจ้างแล้วก็เป็นญาติห่างๆ ของลุง พวกเขาไม่มีญาติที่ไหนอีก น้องเลยมาอยู่กับลุงป้า น้องอ่อนแอเป็นโรคหัวใจ

ตั้งแต่เกิด และไม่ยอมออกจากเกาะไปไหนเลย น้องบอกว่าน้องเป็น*ลูกแห่งท้องทะเล* และจะขออยู่ที่นี่ตลอดไป" น้ำเสียงเรือใบกังวล

"ลูกแห่งท้องทะเล!"

พลายดินชื่นชมจินตนาการและจิตวิญญาณของเธอ มันอยากพบเด็กหญิงแสนพิเศษคนนี้เหลือเกิน

ภารกิจใหม่ของพลายดิน

.....

เรือใบชี้ไปที่ขอบฟ้าซึ่งมีเส้นขวางกั้น แยกระหว่างผืนน้ำกับฟ้าใส เธอถอนหายใจ แล้วเล่าให้ตุ๊กตาฟังว่าหมอไม่คิดว่าแพลงก์ตอนจะรอดชีวิตตั้งแต่โดนคลื่นซัดจมลงทะเลคราวนั้นแล้ว แต่เธอก็ยังอยู่มาจนเดี๋ยวนี้

"วันนั้นน้องเห็นพ่อแม่ถูกคลื่นซัดหายไปสุดขอบฟ้า ตั้งแต่นั้นมาน้องก็เอาแต่นั่งมองออกไปที่นั่น คิดว่าพ่อกับแม่รอเขาอยู่ตรงนั้น ในโลกซึ่งเรามองไม่เห็นที่เหนือเส้นขอบฟ้า"

"โลกแสนสุขที่ขอบฟ้า!"

ตุ๊กตานึกถึงโลกของต้นกล้าขึ้นมาทันที มันอยู่ที่นั่นเอง! เจ้าเส้นลึกลับที่ต้นกล้าพยายามมองหาในเช้านั้น พลายดินพลันคิดถึงเขาจับใจ

"เจ้าคือของขวัญสำหรับน้องแพลงก์ตอน จงเป็นช้างนำโชคให้น้องด้วยนะ เมื่อจากโลกนี้ไปแล้ว คนดีอย่างน้องและพ่อแม่ต้องได้พบกันอีกในที่ที่ดีกว่านี้ อาจเป็นโลกแสนสุขแห่งขอบฟ้านั่น เมื่อถึงเวลา เจ้าจงพาน้องไปสู่โลกขอบฟ้านะ" เด็กหญิงร้องขอ

"ฉันเห็นเส้นขอบฟ้า แต่จะพาเธอไปที่นั่นได้อย่างไร" พลายดินร้องถามตัวเอง *"ยิ่งเป็นดินแดนมหัศจรรย์ที่ไล่จับเท่าไรก็ไปไม่ถึงด้วยแล้วละก็"* เจ้าตุ๊กตา

นึกต่ออย่างกังวล ขณะเฝ้าคำนึงถึงภาระหน้าที่ใหม่ที่ต้องทำเพื่อเด็กหญิงลูกทะเล มันได้แต่ร้องเพลงย้ำกับตัวเอง

"ที่นี่มีเด็กหญิง ผู้ถูกทิ้งให้มองหา
พ่อแม่ที่ขอบฟ้า ซึ่งจากลาล่วงหน้าไกล
หวังช้างช่วยนำพา เมื่อถึงคราเธอต้องไป
อาจหลงอาจแพ้ภัย หากไม่มีใครช่วยเธอ"

ทะเลมีชีวิต

.....

เรือใบแหวกว่ายในทะเลอยู่พักใหญ่จนแสงแดดอ่อนแรง พระอาทิตย์เริ่มคล้อยต่ำ พ่อแม่ของเธอซึ่งดำน้ำอยู่ใกล้ๆ เรือจึงเรียกให้กลับ เพราะจวนได้เวลาที่ลุงต้องกลับไปช่วยเตรียมอาหารให้แขกที่บ้านพัก

"ว้า ฉันยังไม่ได้ลงไปดูปะการังเลย เราดำน้ำกลับไปก่อนดีกว่า"

สิ้นเสียงเธอ พลายดินที่แขวนติดกับเด็กหญิงก็ดำดิ่งสู่ใต้ทะเล น้ำใสจนเห็นทรายขาว โขดหิน และปลาตัวเล็กตัวน้อย ไม่นานก็เริ่มเห็นกิ่งก้านของปะการังลึกลงไปพลายดินเห็นดอกไม้ทะเลสีสันสดใส ปลาตัวเล็กๆ สีฉูดฉาดไม่แพ้ใคร ทั้งสีเหลือง สีส้ม สีน้ำเงิน พวกมันว่ายหนีเร็วจนมองไม่ทัน เห็นเพียงสีรุ้งที่เคลื่อนหายลับ

เด็กหญิงไม่ได้ดำลึก อยู่เพียงบริเวณตื้นๆ แต่น้ำใสจึงมองเห็นพื้นทะเลทั้งคู่เพลิดเพลินจนไม่ทันสังเกตว่าเชือกสีสวยลื่นๆ ที่ผูกเจ้าพลายไว้คลายตัวออกจนในที่สุดตุ๊กตาดินเผาก็หลุดดำดิ่งสู่ก้นทะเล! มันค่อยๆ จมลงจนหยุดยืนบนโขดหินท่ามกลางปะการัง ปลาฝูงใหญ่ว่ายผ่านมา เกิดกระแสน้ำผลักมันล้มลุกคลุกคลานไปติดที่ซอกหินและค้างอยู่อย่างนั้น

พลายดินมัวแต่ตื่นตะลึงกับชีวิตใต้ท้องทะเล จึงไม่ทันตระหนักถึงการ

พรากจากครั้งใหม่

"โลกใต้ท้องทะเลที่ฉันสงสัยเป็นแบบนี้เอง!"

พลายดินรู้สึกว่าที่นี่เป็นเหมือนอีกโลกหนึ่งที่ตัดขาดจากโลกเบื้องบนโดยสิ้นเชิง สัตว์ต่างๆ กุ้ง หอย ปู ปลา ล้วนวุ่นวายหาอาหาร บางตัวแสร้งเป็นก้อนหินดักกินเหยื่อที่หลงผ่านมา กระแสน้ำเคลื่อนไหวตลอดเวลา แต่ไม่ได้ผลักตุ๊กตาในซอกหินให้เคลื่อนไปไหนอีก มันได้แต่ยืนนิ่งจับจ้องชีวิตต่างๆ อย่างสนใจ

จนเวลาผ่านไป พลายดินเริ่มนึกถึงเด็กหญิงขึ้นมา และสงสัยว่าเธอจะไม่กลับมาช่วยมันเสียแล้ว

มันได้แต่ยืนร้องเพลงรอคอย

"ช้างน้อยหลุดลอยล่อง *จากที่คล้องคอเด็กหญิง*
เคว้งคว้างร่างจมดิ่ง *ติดซอกหินชั่วโมงยาม*
สงสัยจริงเมื่อไร *ช้างจะไต่จากใต้น้ำ*
สู่ผืนทะเลงาม *เห็นฟ้าครามอีกสักครา"*

"มนุษย์และสิ่งโง่ๆ ของพวกเขาควรอยู่แต่ข้างบน!"

เสียงลึกลับดังขึ้นขัดบทเพลงของตุ๊กตา แล้วปูตัวใหญ่กระดองสีแดงส้มขนปุกปุยก็โผล่ออกมา ขาและก้ามใหญ่สีม่วงของมันไต่มาใกล้ตุ๊กตา พลายดินตัวเล็กกว่าและดูไม่น่ากลัวเลย เจ้าปูขนตัวใหญ่จึงส่งเสียงฮึดฮัดอย่างโกรธเกรี้ยว

"เฮอะ เจ้าคือขยะอีกชิ้นที่มนุษย์ทิ้งขว้างลงบ้านของเรา!"

ขยะหรือ! พลายดินตกใจเมื่อได้ยินปูขนเอ่ยอย่างไม่เป็นมิตร ชั่วขณะนั้นมันเพิ่งสังเกตว่าพื้นใต้ทะเลมีสิ่งแปลกปลอมปะปนอยู่ในโลกใต้น้ำสวยๆ แห่งนี้ สิ่งที่ดูเกะกะและอันตราย พลายดินเห็นขวดแก้วที่แตกเป็นเศษกระจกแหลมคม เศษโลหะต่างๆ คลุมด้วยสนิมเกรอะกรัง เศษอวนติดตามซอกหิน ไม่ใช่แค่สิ่งเหล่านี้หรอกที่ทำให้ตุ๊กตาไม่สบายใจ

อีกสิ่งที่ร้ายกาจคือบรรดาถุงพลาสติกน้อยใหญ่หลายใบ ลอยกระเพื่อมผ่านไปมาใต้น้ำ ดูเผินๆ เหมือนสิ่งมีชีวิตตัวใสที่ลอยอยู่ในทะเล

"ฉันไม่ใช่ขยะ! ฉันคือพลายดิน ผลงานชิ้นเอกที่แม่เฒ่าคนหนึ่งปั้นขึ้นมาอย่างตั้งใจ"

ตุ๊กตาแก้ต่างเงียบๆ หวังให้เจ้าปูเข้าใจ

"เด็กหญิงที่แขวนฉันไว้ทำฉันร่วงหายตอนดำน้ำที่นี่ ฉันมีภารกิจต้องช่วยเด็กคนหนึ่งด้วย รู้บ้างไหมว่าฉันจะกลับขึ้นฝั่งไปหาเธอได้อย่างไร"

ปูขนไม่ตอบ แต่เดินส่ายเข้ามาจู่โจมด้วยก้ามใหญ่ มันพยายามคีบพลายดินด้วยก้ามใหญ่โต แต่เมื่อเจ้าพลายดูจะไม่รู้สึกรู้สาอะไร เจ้าปูก็หันหลังเดินจากไป แต่ไม่นานนักสัตว์ต่างๆ ทั้งปู ปลา กุ้ง ต่างก็มาล้อมพลายดินอยู่ห่างๆ บางตัวที่กล้าหน่อยก็เข้ามาใกล้

"หน้าตาพิลึกอย่างนี้คงไม่มีพวกเราตัวไหนหลงกลืนเข้าไปนะ" ปลาตัวหนึ่งเอ่ยอย่างดูถูก

"ใช่ ไม่เหมือนบางชิ้นที่ลอยเกลื่อนกลาด พวกข้ากลืนเข้าไปจนขาดใจตายมามากนัก" เต่าตัวหนึ่งตอบ

"จงดูข้า เจ้าขยะ!"

ปลาตัวหนึ่งซึ่งใหญ่กว่าพลายดินมากว่ายน้ำมาโชว์รอยแผลยาวที่โดนของมีคมบาด แผลอยู่บริเวณด้านข้างดูน่ากลัว แววตาก็โกรธเกรี้ยว

สัตว์อื่นๆ เริ่มรุมล้อมเข้ามาใกล้ และร้องเพลงประสานเสียงกัน

"พลาสติกแก้วถุงขวด คนทิ้งพรวดลงทะเล
ลอยคว้างค้างซวนเซ ไม่ย่อยหายสลายไป
พิษร้ายกระจายทั่ว บาดทั้งตัวถึงข้างใน
โชคร้ายกลืนลงไป ต้องขาดใจทรมาน
หมึกปูปลากุ้งเต่า ล้วนทนเอาน่าสงสาร
ไม่ตายก็พิการ ภัยรอบด้านเพราะมือใคร
รู้ไว้อย่ามักง่าย เที่ยวทำลายถิ่นอาศัย
ระรานบ้านหลังใหญ่ ของพวกเราชาวทะเล"

"ขยะชิ้นนี้ไม่เหมือนขยะอื่นๆ พวกเราควรทำอย่างไร" ปูตัวใหญ่ขนดกหนาตะโกนถามพวกพ้องที่เสร็จจากการรุมล้อมร้องเพลงใส่ตุ๊กตา

"กำจัดมันให้พ้น! ฮูเร! กำจัดมันให้พ้น!"

ทุกตัวพิพากษาพร้อมเพรียงกัน แล้วดาหน้าเข้ามาราวกับกองทัพ ชูขา ก้าม

ครีบ หาง ส่งเสียงสามัคคีเป็นจังหวะ ดูดุร้ายเกรี้ยวกราด

"กำจัดมันให้พ้น! ฮูเร! กำจัดมันให้พ้น!"

พลังสามัคคีทำให้กระแสน้ำสั่นสะเทือนจนเป็นวงคลื่นล้อมรอบตุ๊กตา แต่ใบหน้าแย้มยิ้มของพลายดินยังคงจับจ้องมองตอบด้วยดวงตาที่สลักเสลางดงาม

"ช้าก่อน!" ปูอาวุโสตัวหนึ่งร้องเตือน "ขยะนี้ดูจะมีความคิด พี่น้องจงระวัง!"

กองทัพหยุดชะงักทันที ดูเหมือนพวกมันจะสัมผัสความลึกลับบางอย่างได้ และตัดสินใจว่าไม่ควรเข้าใกล้ตุ๊กตา พลายดินได้แต่มองทัพสรรพสัตว์แหวกว่ายปีนป่ายห่างออกไป ครู่ต่อมาก็ไม่มีใครสนใจมันอีกแล้ว มันมองท้องทะเลรอบตัวที่ค่อย ๆ มืดมิด พระอาทิตย์ค่อย ๆ ตกดิน สัตว์ที่หากินกลางคืนตื่นจากหลับใหลเริ่มแหวกว่ายไปมา

ความจริงท้องทะเลไม่ได้มืดอย่างที่ตุ๊กตารู้สึก มันเริ่มสังเกตว่ามีแสงไฟสะท้อนจากสัตว์บางชนิด ไกลขึ้นไปบนผิวน้ำ พลายดินเห็นแสงสว่างส่องลงมาเป็นวงเล็ก ๆ ฝูงปลาเล็กปลาน้อยและหมึกต่างแหวกว่ายขึ้นไปหาราวต้องมนตร์

"สวยเหลือเกิน หากว่ายน้ำได้ ฉันคงขึ้นไปหาแสงเหล่านั้นบ้าง" ตุ๊กตาเอ่ยชม

"เฮอะ เจ้าพวกนั้นไม่เคยได้กลับลงมา" ปลาหลากสีตัวหนึ่งยื่นหน้าตะโกนออกมาจากข้างหลังดอกไม้ทะเล แล้วก็รีบผลุบกลับเข้าไปซ่อนใหม่ มันตะโกนถามตุ๊กตาอย่างไม่ไว้ใจ

"บอกข้าซิ มนุษย์ส่งเจ้ามาล่อหลอกพวกเราใช่ไหม เหมือนไฟมรณะที่ส่องแสงสวยงามจากเรือเหล่านั้น..." แต่พลายดินไม่เข้าใจ

"เขาก็แค่เศษขยะโง่ ๆ ที่มนุษย์มักง่ายโยนลงมา อย่าสนใจเลย"

เสียงเย้ยหยันดังมาจากซอกหินอีกด้าน พลายดินไม่อาจขยับได้เอง จึงมองไม่เห็นเจ้าของเสียง แต่รู้สึกได้ว่าสัตว์ใต้ทะเลไม่เป็นมิตรกับมนุษย์เบื้องบน มันนึกถึงเรือใบกับพ่อและแม่ที่ยืนมองฝูงปลาแหวกว่ายจากบนเรือโดยสาร พวกเขายังดำลงมาชื่นชมโลกสวย ๆ ใต้น้ำ ดูรักและเป็นมิตรกับท้องทะเลแห่งนี้

"ถึงอย่างไรก็บอกฉันได้ไหมว่าแสงไฟนั่นคืออะไร" พลายดินร้องถามในใจ

"ไฟที่มนุษย์บนเรือใช้ล่อจับพวกเราเป็นอาหารไง ถ้าเจ้าอยากรู้นัก"

เสียงหนึ่งช่วยตอบคำถาม ดูเหมือนคู่สนทนาของพลายดินจะต้องคอยหลบผลุบๆโผล่ๆ เพื่อจะได้ไม่ต้องมองแสงสวยงามเหล่านั้น

"แต่ฉันเห็นโลกเบื้องบนเต็มไปด้วยอาหารมากมายแล้วนะ" ตุ๊กตาพยายามแก้ต่างให้มนุษย์ที่มันรู้จัก

"พวกเขาเพิ่มจำนวนรวดเร็วจนไม่มีวันพอ จึงเข้าบุกรุกทุกที่ ชิงผืนดิน บ้าน อาหาร ต้องการเดินทางว่องไว มีความต้องการที่ไร้ขีดจำกัด กินทุกอย่างที่เห็น แม้สัตว์บนท้องฟ้า"

"โอ ฉันเสียใจเหลือเกินที่ได้ยินอย่างนั้น"

พลายดินรู้สึกผิด เพราะมนุษย์ที่ตุ๊กตารู้จักตั้งแต่มีตัวตนขึ้นมาล้วนเป็นคนดี มันมองตามฝูงหมึกที่แหวกว่ายขึ้นไปหาแสงอย่างร่าเริง จนแสงไฟจากผิวน้ำค่อยๆดับ เหล่าสัตว์ที่ว่ายขึ้นไปก็ไม่ได้กลับลงมา พลายดินได้แต่ปลอบตัวเองว่าชีวิตใต้ทะเลยังคงดำเนินต่อไป ไม่ว่ามนุษย์จะทำสิ่งใด

"ที่นี่ไม่เคยหลับใหล เหมือนที่ฉันต้องลืมตาตื่นตลอดทั้งวันทั้งคืน"

ตุ๊กตาได้แต่ร้องเพลงเดียวดายอยู่ใต้ทะเล

"ช้างน้อยที่หลุดลอย ยังยืนคอยอยู่ใต้น้ำ
เฝ้านับจับชั่วยาม หวังได้คืนขึ้นผืนทราย
เด็กหญิงลูกทะเล อาจซวนเซรอไม่ได้
สู่โลกขอบฟ้าไกล คงหวั่นไหวพรั่นภัยพาล"

แม่เฒ่าแห่งท้องทะเล

.....

เวลาผ่านไปนานเท่าไรตุ๊กตาไม่อาจรู้ได้ สรรพสัตว์ต่างเริ่มชินกับตัวมัน จนเลิกพูดถากถาง แต่ก็หมางเมินเหมือนพลายดินไม่มีค่าใดๆ ยามที่รู้สึกท้อแท้หมดหวัง มันจะเล่นสมมติว่าตัวเองคือดวงดาวบนเพดานห้องของเด็กชายมือฉลาด

"ตอนนี้แสงในตัวฉันอาจค่อยๆ ดับ แต่ไม่นานจะกลับสว่างขึ้นมาใหม่ เหมือนดาวบนเพดานพวกนั้นที่ไม่มีวันดับมืดตลอดกาล ตราบที่พระอาทิตย์ยังส่องสว่าง ความหวังของฉันก็เหมือนกัน"

ทุกคืนวันพลายดินที่เริ่มเขรอะด้วยตะไคร่ได้แต่หวังว่าดวงตาจะไม่ถูกบดบังไปเสียก่อน ตลอดวันคืน มันได้แต่มองเบื้องหน้า ถามกุ้งหอยปูปลาว่าโลกขอบฟ้าอยู่ไกลแค่ไหน และใครกำลังไปทิศทางนั้นบ้าง

"ฉันต้องไม่ปล่อยให้เวลาสูญเปล่า"

พลายดินเฝ้าบอกตัวเอง *"วันหนึ่งเมื่อใครลงมาเก็บฉันได้ ฉันจะกลับไปหาเด็กหญิงลูกทะเลและพาไปยังโลกขอบฟ้า"*

ด้วยเหตุนี้แม้ยังไม่มีหวังได้คืนสู่ฝั่ง แต่ทุกวันตุ๊กตายังตั้งใจจะทำหน้าที่ที่เรือใบขอไว้อย่างซื่อสัตย์โดยไม่ย่อท้อ แม้สัตว์ทั้งหลายจะไม่เคยตอบคำถามของมันเลย นับว่าน่าแปลก เพราะเด็กที่พลายดินนึกถึงมากที่สุดยามนี้คือแพลงก์ตอน

เด็กหญิงลูกทะเล!

เธอคือเด็กหญิงที่ตุ๊กตาไม่เคยพบหน้า มันใช้เวลาอันโดดเดี่ยวนึกภาพเธอนั่งมองไปที่เส้นขอบฟ้า มองหาโลกแสนสุขที่พ่อแม่รอเธออยู่ แพลงก์ตอนจะเก่งเหมือนเรือใบไหมนะ หากไม่เจ็บป่วยก็คงว่ายน้ำดำน้ำว่องไวยิ่งกว่า เพราะเธอคือลูกแห่งท้องทะเล

"บางที..." ตุ๊กตาเฝ้าบอกตัวเอง

"บางทีโชคชะตาอาจส่งฉันมาพบเธอ บางทีอาจต้องเป็นฉันที่จะช่วยให้เธอสมปรารถนา"

วันหนึ่งมีสิ่งประหลาดปรากฏตรงผิวน้ำ พลายดินเห็นเงาของเต่าตัวใหญ่แหวกว่ายตามกันเป็นแถวราวกับคาราวานที่เดินทางมาจากอีกฟากของมหาสมุทรและต่างมุ่งไปขึ้นฝั่ง เป็นภาพแปลกประหลาดที่สวยงามและมีชีวิตชีวา

ขณะที่นึกสงสัย แสงรอบกายพลันมืดดับ รู้ตัวอีกทีก็มีใบหน้าหนาใหญ่และร่างมโหฬารกำลังจะกลืนมันเข้าปาก ตอนนี้พลายดินจึงมองไม่เห็นอะไรเลย

"แคก ๆ เจ้าไม่ใช่ก้อนสาหร่ายหรอกหรือ"

เสียงแหบ ๆ ดังขึ้น พลายดินถูกคายออกมาอย่างรวดเร็ว โชคดีที่สายน้ำช่วยพยุงให้ตุ๊กตาตกลงบนพื้นทรายอย่างนุ่มนวล

"โอ ข้ารู้แล้ว! โชคดีเหลือเกินที่ข้าไม่กลืนเจ้าลงไป!"

น้ำเสียงชราส่อแววตระหนก "เจ้าก็คือสิ่งอันตรายจากโลกเบื้องบนนั่นสิ่งแปลกปลอมที่ไม่น่าไว้ใจและถูกกินโดยไม่ระวังบ่อย ๆ สิ่งที่เต่าแก่ ๆ อย่างข้าน่าจะตระหนัก แต่ข้าก็แก่หง่อมเกินไปแล้ว แถมยังหิวอีกต่างหาก" นางยอมรับ

เมื่อพลายดินลงไปยืนนิ่งบนพื้น จึงเห็นว่าคู่สนทนาเป็นเต่าใหญ่น่าเกรงขาม นางมีร่างใหญ่โตกว่าสัตว์ทะเลตัวไหนที่พลายดินเคยรู้จัก บางอย่างในสีหน้าท่าทางของนางทำให้พลายดินนึกถึงพ่อเฒ่าและแม่เฒ่าที่จากไป เต่าชรายักษ์ใหญ่ว่ายลงมาหมอบเคียงข้าง ท่าทางเหน็ดเหนื่อย ไม่คึกคักเหมือนฝูงที่เพิ่งว่ายน้ำตามกันไปเป็นขบวน

"อา แต่เจ้าเป็นสิ่งแปลกปลอมที่น่าประหลาดเหลือเกิน รูปร่างเหมือนช้างแต่ตัวเล็กกระจิ๋ว เจ้าไม่มีชีวิต แต่ทำไมข้ารู้สึกถึงความคิดในใจเจ้าได้ เอ้า! ไหน

บอกข้ามาซิ เจ้าคืออะไรกันแน่" นางลดความหวาดระแวง เปลี่ยนเป็นร้องถามด้วยความอยากรู้

"ฉันคือพลายดิน ตุ๊กตาดินเผาที่ปั้นโดยแม่เฒ่าคนหนึ่ง"

มันตอบอย่างยินดี เพราะนานมากแล้วที่ไม่มีใครสนใจ นี่เป็นครั้งแรกตั้งแต่ลงมาอยู่ใต้ทะเลที่มีผู้ต้องการรู้จักพลายดินจริงๆ และคุยด้วยโดยไม่ด่วนตัดสินว่ามันเป็นแค่ขยะชั่วร้ายเพียงเพราะถูกมนุษย์ทอดทิ้งไว้ในทะเล

"อืม แม่เฒ่าสร้างเจ้ามา แม่เฒ่าเหมือนข้าสินะ โฮ่ๆๆ" นางหัวเราะ

"ใช่ ตัวฉันทำจากดินที่สะสมจากตะกอนซากสิ่งมีชีวิต บางทีเศษเสี้ยววิญญาณที่เหลืออยู่คงทำให้ฉันพิเศษ...โอ เธอเคยเห็นช้างใหญ่ในทะเลด้วยหรือ" มันสงสัย

"ไม่ใช่ในทะเล!" เต่าชรารีบบอก "เจ้าคงไม่รู้ว่าพวกเราอยู่ในน้ำและขึ้นบกได้ดังใจ วันหนึ่งข้าขึ้นบนเกาะใหญ่ เห็นมนุษย์กำลังดึงลากลูกช้างขึ้นจากเรือ เจ้าลูกช้างยังเด็กนัก ได้แต่เดินตามมนุษย์อย่างว่าง่าย โถ่เอ๊ย เด็กน้อยที่น่าสงสาร ข้ารู้ว่ายังมีช้างและสัตว์ใหญ่อื่นๆ อยู่ที่นั่นอีกนะ แต่ข้ากลัวมนุษย์เหล่านั้นจึงไม่กล้าเข้าไปดูใกล้ๆ" น้ำเสียงนางเศร้า

"ฉันเองก็อยากเห็นช้างจริงๆ เท่ากับที่ฉันอยากจะบิน" ตุ๊กตารู้สึกอบอุ่นกับมิตรภาพของนาง จนอดแบ่งปันความฝันของตัวเองไม่ได้

"วันหนึ่งแหละเจ้าของเล่น วันหนึ่งเจ้าจะได้เห็นช้างและได้บิน!" นางทำนายอย่างมั่นใจ แล้วรีบเสริมต่อ

"สิ่งที่ต้องทำคือรักษาความมุ่งมั่นนี้ไว้ให้เหนียวแน่น" น้ำเสียงแม่เฒ่าช่างให้กำลังใจ

"เธอไม่คิดว่าฉันน่าขันหรือ เธอไม่นึกหรือว่ามันเป็นฝันไร้สาระ" พลายดินถามอย่างแปลกใจ ที่ผ่านมาใครๆ ก็หัวเราะเยาะกันทั้งนั้น

"ฟังข้าเถอะ เจ้าของเล่น!" แม่เฒ่าทำเสียงจริงจัง "รอเจ้าแก่ลงและสำนึกได้ว่าชีวิตนี้เหลือเวลาจำกัดนักแบบที่ข้ารู้ซึ้งแล้วในยามนี้ เมื่อนั้นเจ้าจะไม่ยอมเสียเวลาแม้เสี้ยวลมหายใจมาคอยตัดสินความคิดผู้อื่น หรือมัวเสียอารมณ์เกลียดชังใครแม้แต่พวกมนุษย์"

"แสดงว่าเธอไม่นึกเกลียดมนุษย์"

พลายดินโล่งใจ เพราะสัตว์อื่นๆ ทำให้มันรู้สึกผิดเหลือเกินกับการเป็นสิ่งที่ถูกมนุษย์ทิ้งขว้าง ทั้งที่จริงๆ แล้วเด็กหญิงเจ้าของมันก็ไม่ได้ตั้งใจเลย

เต่าชราสัมผัสความรู้สึกของมันได้ จึงแย้มยิ้มแล้วร้องเพลงสอนพลายดิน

"มนุษย์อบเราทั้งเป็น *กลายดั่งเช่นมื้อโอชา*
ใครเห็นคงคิดว่า *เต่านั้นหนาโศกาดูร*
แต่กูรมะผู้กล้า *เลือกฟันฝ่าไม่สิ้นสูญ*
อยู่ยงอย่างเกื้อกูล *ไม่ขุ่นเคืองให้เปลืองกาล"*

"น่าเศร้านัก ฉันพอเข้าใจแล้วว่าทำไมสัตว์อื่นๆ ตั้งแง่กับมนุษย์เสียเหลือเกิน" พลายดินบอกเมื่อฟังจนจบ "มันจริงใช่ไหม ฉันได้ยินมาว่าพวกเขากินทุกสิ่งและเห็นแก่ตัว"

เต่าเฒ่าถอนใจยาว "มนุษย์บางคนไม่สนใจว่าต้องแบ่งปันโลกนี้กับสิ่งมีชีวิตอื่นบ้าง ไม่สนแม้แต่ต้นไม้"

"แบ่งปัน เธอคงหมายถึงอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข" พลายดินร้องถาม

"ใช่ เพราะพวกเขาไม่รู้จักความพอดี เมื่อมีสิ่งใดแล้วก็อยากได้เพิ่มอีก พวกเขาไม่รู้จักอยู่อย่างสงบ ไม่เคารพธรรมชาติ พวกเขาเชื่อว่ากฎ กติกา แม้แต่ประเพณีที่พวกเขาคิดขึ้นเองจะทำให้คนของพวกเขามีสิทธิ์ทำทุกอย่างที่ต้องการกับโลกใบนี้และสรรพสัตว์ทั้งหลายได้"

นางหยุดนิดหนึ่ง "แต่ก็นะ บางคนก็แสนดี พยายามรักษาบ้านที่สวยงามของพวกเรา ข้าเคยเห็นคนดีสู้กับคนโหดร้ายเพื่อปกป้องพวกเราและท้องทะเล"

"ที่แท้โลกนี้ก็มีทั้งคนใจดีและคนโหดร้าย" พลายดินรู้สึกเสียใจ

"ใช่ ขึ้นอยู่กับว่าพวกเขาเลือกเป็นคนประเภทไหน ไม่มีใครบังคับใครได้" เต่าชราออกความเห็น แม้พลายดินจะผิดหวัง แต่ก็ยังโล่งใจบ้างที่ได้พบแต่คนดีๆ จึงร้องถามต่ออย่างสนใจ

"อย่างไรก็ตาม บอกฉันหน่อยสิ พวกเธอจะไปทำอะไรบนหาดเงียบๆ นั่น"

แม่เฒ่าตอบอย่างตื่นเต้น "อา ไม่นึกว่าการเดินทางครั้งสุดท้ายของข้าจะพบสิ่งมหัศจรรย์อย่างเจ้า" แล้วนางก็เล่าต่ออย่างอารมณ์ดี "ตัวข้าเองติดตาม

พวกที่เดินทางมาวางไข่บนเกาะนี้ แล้วข้าจะแยกทางไปลำพัง แต่จะไปไหน ไปด้วยเหตุผลใด เจ้าคงไม่อยากรู้หรอก เจ้าของเล่น"

"ฉันเองก็อยากผจญโลกกว้างลำพัง แต่ถ้าเธอมีเพื่อนพ้องไปด้วยจะไม่สนุกกว่าหรือ" มันร้องถาม

"แน่นอน เจ้าของเล่น ข้าเองก็หวังได้พบเพื่อนร่วมทางที่มีจุดหมายเดียวกัน แต่หากไม่มีและต้องไปลำพัง ข้าก็ไม่กลัว ดูอย่างพวกนางที่มาวางไข่สิ" นางหันหน้าไปทางชายฝั่ง "พอวางไข่แล้วก็ว่ายน้ำจากไป เด็กๆ ที่ออกจากไข่จะติดตามไปทีหลังอย่างกล้าหาญ พวกข้าเองล้วนกำเนิดจากที่นี่ เราท่องทะเลกันมาตั้งแต่เกิด โฮ่ๆ ๆ" นางหัวเราะอย่างภาคภูมิใจ

"เธอเกิดที่นี่เหมือนกันหรือ" พลายดินพยายามนึกภาพนางเฒ่าเมื่อครั้งเป็นเต่าตัวน้อยๆ

"ใช่ ข้าเกิดตั้งแต่เกาะนี้ยังมีมนุษย์ไม่มากนัก พวกเขาอยู่กันอย่างสงบ ต้นไม้และนกต่างๆ ยังเนืองแน่น ท้องทะเลใสสวยงาม ไม่มีขยะอันตราย อาหารอุดมสมบูรณ์ แต่นั่นก็ผ่านมานานมากแล้ว บางทีข้ายังสงสัยว่าพวกเราคงอายุยืนยาวเกินไป"

"หากพวกเธออายุยืนยาว คงมีพวกเธออาศัยกันอยู่มากมายในทะเลสินะ"

พลายดินนึกถึงความสุขที่ไม่ต้องอยู่อย่างเงียบเหงาว้าเหว่ ไม่ต้องยืนนิ่งในซอกหินโดยลำพัง ทุกวันได้แต่มองสัตว์อื่นแหวกว่ายอย่างเริงร่าเป็นฝูง

"ในอดีตเรามีชีวิตยืนยาวกว่านี้มาก แต่นับวันยิ่งเหลือรอดน้อยเหลือเกิน" นางถอนใจยาว "ทะเลตอนนี้ไม่เหมือนก่อน มีขยะอันตรายที่เราเผลอกินโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เมื่อก่อนเราไม่ต้องคอยหลีกเรือแจวของพวกมนุษย์ แต่เดี๋ยวนี้เรือพวกเขาอันตราย ทั้งด้วยความเร็วและใบพัดคมๆ ที่คร่าชีวิตของเรา แล้วยังระเบิดจับปลากับอวนที่กวาดลากจับปลามั่วๆ โดยไม่ใส่ใจ

"ระเบิดและอวนเหล่านั้นฆ่าเด็กๆ และทำลายไข่ของเราชาวทะเล บางครั้งพวกเขาก็ระเบิดเพื่อเปลี่ยนแปลงชายฝั่ง ทำให้มันเป็นแบบที่พวกเขาชอบ มนุษย์บางคนและสัตว์เลี้ยงยังชอบขโมยไข่ของเราที่อุตส่าห์กลบฝังอย่างดี"

แต่พลายดินก็ยังไม่เข้าใจปัญหาของพวกนางนัก

"ทะเลออกกว้างใหญ่ แล้วทำไมต้องกลับมาที่นี่เท่านั้น ทำไมไม่เสาะหาที่ที่ไม่มีใครบกวน"

"มันเป็นหน้าที่ เป็นสัญชาตญาณ พวกเราเกิดที่นี่ก็ต้องกลับมาให้กำเนิดที่เดิม ข้าเองปรารถนาได้กลับมาเห็นที่ที่ข้าเกิดอีกครั้ง ก่อนจะต้องเดินทางไปยังที่สุดท้าย เอาละ เจ้าของเล่น ขอให้มีความสุข"

แล้วนางก็ว่ายน้ำจากไป

พบกันอีกครั้ง

.....

นับจากวันที่พบเต่าชราผู้ซึ่งพลายดินนับถือเป็น*แม่เฒ่าแห่งท้องทะเล* มันก็ไม่ได้คุยกับใครอีก แม้กุ้งหอยปูปลาจะเริ่มไว้ใจในความไม่มีพิษมีภัย จนถึงกับเข้ามาช่วยแทะเล็มตะไคร่ที่เกรอะกรังตามตัวตุ๊กตาดินเผา มันเห็นขบวนเต่าทยอยว่ายจากเกาะไปหลายวันแล้ว จึงแปลกใจที่แม่เฒ่าทะเลเพิ่งผ่านมา นางแหวกว่ายช้าๆ หาอาหาร

"เธอล้าหลังตัวอื่นนะ" พลายดินเป็นห่วง เมื่อนางเข้ามาใกล้ก็เพียงแต่ยิ้ม ไม่ได้ดูทุกข์ร้อน ยังคงเหลียวซ้ายแลขวาหาพืชน้ำสาหร่ายอย่างเพลิดเพลิน

"โฮ่ๆ ข้ารู้ว่าจะไปไหน ที่ที่ข้าไปแตกต่าง ยามนี้ข้าเสร็จสิ้นภารกิจที่นี่แล้ว"

เจ้าพลายนึกถึงหน้าที่ของมันที่ยังคงค้างคา *"ฉันเองก็มีภารกิจต้องช่วยเด็กหญิงคนหนึ่ง เธออยู่บนฝั่ง"*

"โอ แล้วเจ้าจะทำได้อย่างไร" เฒ่าทะเลสงสัย "ถ้าไม่รีบทำอะไรสักอย่าง คงต้องอยู่เป็นส่วนหนึ่งของโขดหิน รอเวลาสึกกร่อน"

พลายดินรู้ดีว่านางพูดความจริง *"ใช่ แต่ถึงฉันกลับขึ้นฝั่งไปหาเธอได้ก็ไม่รู้ว่าจะช่วยอย่างไร เธอเหลือเวลาไม่มากเสียด้วย"*

"เวลาเป็นสิ่งมีค่า บอกข้าสิ เจ้ามีหน้าที่อันใด" แม่เฒ่าถาม

พลายดินจึงบอกเรื่องโลกขอบฟ้ากับภารกิจที่ต้องทำให้เด็กหญิงลูกทะเลได้ไปพบพ่อแม่ที่นั่น

"โลกขอบฟ้าหรือ อา ฟังดูเหมือนสถานที่ที่พวกข้าต่างต้องไปเมื่อถึงเวลา" แม่เฒ่าบอกอย่างแปลกใจ

"อย่างนั้นมันก็มีอยู่จริงใช่ไหม!" พลายดินดีใจ *"เด็กชายคนหนึ่งคิดว่ามันคือโลกแสนสุขของสัตว์ป่า เด็กหญิงอีกคนเชื่อว่าคนดีจะได้กลับไปพบกันที่นั่น"*

"คงไม่ผิดนัก เมื่อสิ้นอายุขัยเราต่างหวังจะไปที่แห่งนั้น ข้าได้ยินเหมือนกันว่าเป็นที่ที่ดี เราจะได้พบพวกพ้องที่จากไปก่อนแล้วที่นั่น บางทีเธออาจเรียกมันว่าสวรรค์"

"สวรรค์นั่นเอง!" พลายดินนึกถึงเด็กหญิงผู้รักช้าง แม่ของเธอก็อยู่ที่นั่นเช่นเดียวกับพ่อเฒ่าแม่เฒ่าผู้สร้างพลายดินขึ้นมา

"ฉันหวังว่าจะไม่กลับไปหาเธอสายเกินไป มันเป็นโลกแสนสุขจริง ๆ ใช่ไหม" พลายดินถามด้วยความหวัง

"ข้าไม่รู้หรอกตุ๊กตา แต่คงรู้ได้ในไม่ช้า เพราะข้าก็กำลังจะไปที่นั่น!" แม่เฒ่าทะเลเปิดเผยจุดหมายสุดท้ายของนางอย่างภาคภูมิใจ

ฝันร้าย

.....

พลายดินมองสายน้ำที่ผ่านไปอย่างรวดเร็ว เร็วจนมองทางข้างหน้าเกือบไม่เห็น ความเร็วไม่ได้ทำให้มันหวาดกลัว เพราะตุ๊กตาแสนสุขใจที่ในที่สุดก็จะได้ไปพบเด็กหญิงลูกทะเล มันรอไม่ไหวแล้วที่จะได้ทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย

"หวังว่าจะไม่สายเกินไป ข้าเร็วได้เท่านี้ละ เจ้าของเล่น"

แม่เฒ่าแห่งท้องทะเลบอกกับตุ๊กตาที่คาบไว้คาปาก เพื่อพากลับไปขึ้นหาดที่แพลงก์ตอนอาศัย ทั้งคู่ว่ายออกทะเลที่ลึกกว่าเพื่อหลบหลีกมนุษย์และเรือเล็กๆ แม้จุดหมายจะอยู่ไม่ไกลนัก แต่ความเร็วของเต่าชรานั้นย่อมไม่อาจเทียบกับเรือยนต์ของลุงเรือใบได้ ถึงอย่างนั้นเจ้าพลายก็พอใจในความโชคดีของมัน

เมื่อทั้งสองมาถึงความลึกที่ปลอดภัยและไม่ไกลจากหาดของแพลงก์ตอนนักก่อนที่เต่าชราจะโผขึ้นผิวน้ำ ทั้งนางและตุ๊กตารู้สึกผิดปกติ ฝูงปลาต่างว่ายลนลานจากทุกที่ ราวกับพยายามหนีบางอย่างเบื้องหลัง

"พิษจากเรือยักษ์! พิษจากเรือยักษ์!"

ฝูงปลาป่าวประกาศขณะว่ายหนี พลายดินเริ่มเห็นว่าตามพื้นทะเลมีร่างเล็กๆ ของปลา ปู กุ้ง นอนเกลื่อนกลาดที่ก้นทะเล บางอย่างกำลังทำให้ท้องทะเลตกอยู่ในความมืด มันคือคราบดำเหนียวๆ ที่แผ่กระจายครอบคลุมทั่วผิวน้ำ

และกำลังใกล้เข้ามา

"เกิดอะไรขึ้น" แม้แต่ตุ๊กตาก็รู้สึกถึงอันตรายใหญ่หลวง *"ทำไมทะเลจึงดำมืด พิษจากเรือยักษ์คืออะไร ทำไมสัตว์ต่างๆ จึงจมลง"*

"โอ พวกมันขาดอากาศหายใจเพราะพิษร้าย!" เต่าชราร้องไห้ "ภัยที่ข้ากลัวมาตลอดชีวิต!"

พลายดินยิ่งสับสน หากหนทางข้างหน้าอันตรายเกินไปแล้วจะหลบที่ไหนได้ ดูเหมือนคราบดำเหนียวๆ ที่ครอบคลุมผิวน้ำจะขยายกว้างออกไปไม่หยุด เต่าชราดำน้ำอยู่ไม่นาน พยายามหลีกหนีจนเริ่มหมดแรง ต้องลงไปหมอบที่ก้นทะเล ปล่อยตุ๊กตาตกลงมายืนที่พื้นทราย

"ประสาทสัมผัสข้าเสื่อมลงมาก ไม่เหมือนวันเก่าๆ ที่ข้ารับรู้ภัยนี้ได้แต่เนิ่นๆ สวรรค์ช่วยคุ้มครองลูกหลานของเราที่กำลังจะเกิดมาด้วยเถิด"

"เธอหมดแรงแล้วหรือ แม่เฒ่าแห่งท้องทะเล"

ตุ๊กตาทั้งกลัวทั้งเป็นห่วง นางอุตส่าห์ช่วยพาแวะกลับขึ้นฝั่งแท้ๆ พลายดินไม่ได้ห่วงภาระหน้าที่ของตัวเองมากไปกว่าอยากให้แม่เฒ่าทะเลได้สมหวัง ได้ไปสู่จุดหมายสุดท้ายของนาง

"โลกขอบฟ้าอยู่ไหน เราไปกันเถอะ ฉันจะเดินทางเป็นเพื่อนเธอเอง" ตุ๊กตาพยายามปลอบโยน

เต่าชราลืมตาขึ้นและคาบตุ๊กตาไว้ในปากอีกครั้ง ใช้พลังเฮือกสุดท้ายที่มีแหวกว่ายขึ้นไปยังผิวน้ำ พยายามอยู่ครู่ใหญ่ นางเฒ่าก็โผล่ขึ้นมาจนเกือบพ้นน้ำ นางพยายามแหวกกระแสคลื่นขึ้นไปเพื่อให้ถึงฝั่ง พลายดินหวังได้เห็นท้องฟ้าสดใส หมู่เมฆลอยฟ่อง นกนางนวลสีขาวบินลอยล่องเหนือผืนทะเลสีคราม แต่มันกลับมองไม่เห็นอะไรนอกจากคราบสีดำที่ฉาบคลุมทั่วท้องทะเล!

คราบเหนียวๆ สีดำติดเกรอะกรังใบหน้าเต่าชรา เปรียบดังม่านอัปลักษณ์ที่บดบังตุ๊กตาจากโลกแสนสวย นางเฒ่าพยายามครั้งแล้วครั้งเล่า พุ่งขึ้นไปให้พ้นผิวน้ำ หวังรับอากาศสดใส แต่คราบน้ำมันเหนียวๆ สีดำน่ากลัวก็ขัดขวางไว้ไม่ให้โผล่ขึ้นไปได้

ระหว่างที่นางเฒ่าแห่งท้องทะเลต้องต่อสู้กับคราบน้ำมัน พลายดินเห็นภาพ

สลดของนกและปลาหลายชีวิตกำลังดิ้นรนให้พ้นคราบพิษ แต่ทุกตัวถูกพันธนาการเหนียวแน่นจนหมดแรง นกนางนวลที่โผลงมาช่วยพวกพ้องต่างก็พลอยติดคราบจนปีกทั้งสองสลัดไม่หลุด เสียงร้องโอดครวญของพวกมันดังระงม ก่อนจะค่อยๆ จมลงสู่ก้นทะเลดำมืด

สิ่งที่เห็นต่อหน้านั้นโหดร้าย จนพลายดินนึกหวังว่าแม่เฒ่าไม่น่าสลักเสลาดวงตามาให้มันเห็นภาพเช่นนี้

"พยายามอีกนิดเถิดแม่เฒ่า ไปถึงหาดเมื่อไรชาวเกาะใจดีจะช่วยเธอ"

พลายดินให้กำลังใจนาง ในที่สุดเมื่อหมดพลังเฮือกสุดท้าย ร่างกายใหญ่โตของนางก็นอนแน่นิ่ง หัวตกมาเกยบนพื้นหาด ตุ๊กตายังคงคาปากอยู่เช่นนั้น นางไม่ส่งเสียงใด นอกจากเสียงหายใจแผ่วๆ

พลายดินมองฝ่าคราบเหนียวเกรอะกรัง มองหาหาดสวยงามที่มาถึงวันแรกอย่างคิดถึง แต่หาดนี้ไม่เหมือนเดิมเสียแล้ว!

กลับสู่ฝั่ง

.....

ซ่า ๆ เสียงหายใจของผืนน้ำและแผ่นดินยังดังเช่นเดิม แต่เพิ่มเติม คือเสียงของทะเลซึ่งเจ็บป่วยด้วยพิษร้าย! ยามนี้หาดทรายขาวกลายเป็นสีดำสนิท ด้วยคลื่นดำที่กระหน่ำซัดสาดเข้ามา

ผู้คนที่ยิ้มแย้มหายไปหมดแล้ว มีเพียงคนแปลกหน้าสวมชุดประหลาด สวมถุงมือหน้ากากมิดชิด เดินบ้างยืนบ้าง บางคนเกาะกลุ่มกันก้มสำรวจซากสัตว์ที่เกยฝั่ง และพวกเขาก็เห็นแม่เฒ่าเข้าแล้ว!

"หายากจริง ๆ เต่าใหญ่ขนาดนี้ ดูจากกระดองน่าจะอายุเกือบร้อยปี!" เสียงบอกกล่าวอย่างตื่นเต้น เรียกให้คนอื่น ๆ ละทิ้งงานที่ทำวิ่งเข้ามามุงดู

"น่าจะแก่ที่สุดที่เคยมานอนตายที่นี่" คนหนึ่งสันนิษฐาน

"น่าเสียดาย..." อีกคนอุทานอย่างสลดหดหู่

"เฮ้! มันยังไม่ตายนะ แค่หมดแรงไปเท่านั้น อยากรู้จริงว่าว่ายหนีมาไกลแค่ไหน ถ้าเอากลับไปดูแลรักษาดี ๆ ก็น่าจะอยู่ต่อไปได้อีก" ใครคนหนึ่งในบรรดาคนแปลกหน้าเอ่ยขึ้น

"ท่าทางอย่างนี้คงยาก" อีกคนเข้ามาสมทบ

"ดูนั่น! มันคาบของเล่นเล็ก ๆ อยู่ในปากด้วย สงสัยกำลังจะกินเข้าไป"

หญิงสาวซึ่งเป็นหนึ่งในทีมงานที่สวมชุดประหลาดกล่าวอย่างไม่พอใจ "เจ้าตัวนี้ก็ไม่ต่างจากเต่าที่ขึ้นมาตายตัวก่อน ๆ นั่นแหละ ถ้าไม่ถูกอวนลากบาดจนเป็นแผลฉกรรจ์ ลองผ่าดูข้างในก็จะเจอถุงพลาสติก เศษโฟม ของมีคม หรือไม่ก็ของเล็ก ๆ แบบนี้ติดในท้องทั้งนั้น"

"ก็ไม่แปลกหรอก ของพวกนี้ทำให้พวกมันตายเร็วกว่าที่ควร" เพื่อนของเธอสนับสนุน

แล้วของเล่นเล็ก ๆ ก็ถูกนำไปวางทิ้งบนโต๊ะไม่ไกลนัก จากบนนั้นตุ๊กตาเห็นเต่าชราหมอบเซื่องซึมอยู่ในคอก และเห็นมนุษย์อีกหลายกลุ่มกำลังสำรวจทั่วหาดคอยเก็บซากสัตว์ที่มาเกยตื้น แต่ส่วนใหญ่จะช่วยกันสูบน้ำดำ ๆ ใส่ลงแท็งก์ใหญ่

พลายดินสงสัยเหลือเกินว่าพวกเขาจะสูบพิษร้ายให้หมดทะเลได้อย่างไร!

"เรือใบคงไม่ได้อยู่ที่นี่แล้วแน่ ๆ"

ตุ๊กตานึกแล้วก็รู้สึกดีขึ้น เพราะเธอย่อมปลอดภัยอยู่ที่เมืองเจดีย์ยักษ์ แต่เด็กหญิงแพลงก์ตอนผู้ไม่เคยไปไหนคงอยู่บนเรือนสักหลัง มลพิษในท้องทะเลทำให้เธอไม่ได้ออกมามองเส้นขอบฟ้า

บ้านพักนักท่องเที่ยวของลุงกับป้าบัดนี้กลายเป็นศูนย์กลางชั่วคราวของทีมนักวิจัยผู้สวมชุดประหลาดมิดชิด จากคำพูดของพวกเขา พลายดินได้รู้ว่าแม่เฒ่าแห่งท้องทะเลจะต้องถูกนำลงเรือกลับไปศูนย์วิจัยบนฝั่งใหญ่

"แล้วทีนี้ฉันจะทำอะไรได้ล่ะ ใครจะมาช่วยทั้งแพลงก์ตอนและเฒ่าทะเลเดินทางสู่โลกขอบฟ้ากัน" ตุ๊กตานึกคร่ำครวญอย่างร้อนใจ

หลายวันผ่านไป นานจนพลายดินสังเกตว่าทะเลเริ่มใส คราบดำบนผิวค่อย ๆ สลายจนน้อยลง มันได้ยินว่าพรุ่งนี้ทีมชุดประหลาดจะจากไปพร้อมกับเฒ่าทะเล จนบัดนี้ก็ยังไม่มีใครสังเกตของเล่นที่ถูกวางทิ้งไว้ตรงนี้ พลายดินหวังเหลือเกินว่าลุงกับป้าของเรือใบจะมาเห็นและจำมันได้ แต่ทั้งคู่ก็ไม่เคยผ่านมา ความกังวลใหญ่ซ่อนอยู่เบื้องหลังใบหน้าที่แย้มยิ้มของตุ๊กตา พลายดินเฝ้าถามตัวเองว่าหนนี้ใครจะมาช่วยเหลือมัน

ในที่สุดก็มีเสียงร้องทักจากชายคาบ้านพักหลังที่อยู่ใกล้ ๆ

"นั่นคงเป็นพลายดิน ตุ๊กตาบ๊อง ๆ ที่ญาติของเรากล่าวถึง!"

ความช่วยเหลือเล็ก ๆ น้อย ๆ

.....

"โอ ตุ๊กตาช้างดินที่อยากบินขึ้นไปมองโลกจากบนฟ้า" เสียงที่สองร้องถาม

"ใช่ แล้วคงร่วงลงมากลายเป็นฝุ่นดิน" เสียงแรกตอบกลับ แล้วทั้งสองก็ร้องเพลงเป็นจังหวะ

"เจ้าหน้าดำ ทำยืนกร่าง ช้างตัวจิ๊ด
คงหงุดหงิด คราบด่างด่าง ช่างน่าขัน
อยากบินได้ ใฝ่ละเมอ เพ้อทุกวัน
โอ้ปีกฝัน ทำเจ้าหล่น ก้นทะเล!"

สิ้นเสียงเพลง เจ้านกกระจอกสองตัวโผล่ออกมาจากรางน้ำฝนบนหลังคาบ้านพัก ส่งเสียงจิ๊บ ๆ หัวเราะขบขันกับบทเพลงของพวกตัวเอง

"หน้าตาดูตลกอย่างที่ญาติ ๆ เราว่า แต่ไม่มีใครบอกว่าดำ ๆ ด่าง ๆ อย่างนี้นะ ไม่รู้ไปตกปล่องควันที่ไหนมา" นกตัวผู้ส่งเสียงจิ๊บถามคู่ของมัน

"ลืมแล้วหรือที่รักจ๋า หลายวันก่อนมันโผล่มาจากคราบน้ำมันนั่นไง" นางนกบอกอย่างอารมณ์ดี

"โอ นั่นคือภัยพิบัติครั้งใหญ่ เรามาร่วมไว้อาลัยต่อผู้ที่ต้องสังเวยชีวิตแก่

โศกนาฏกรรมนี้เถิด"

นกตัวผู้พลันเอ่ยอย่างเคร่งขรึม แล้วทั้งคู่ก็ผลุนผลันยืนขึ้น หันหน้าออกสู่ท้องทะเล ก้มหัวคำนับวิญญาณของผู้โชคร้ายพร้อมๆ กัน

พลายดินที่กำลังร้อนใจ อดทนรอครู่ใหญ่ด้วยความเคารพ หลังเสร็จพิธีมันรีบส่งใจถามทันที

"พวกเธอรู้จักฉันด้วยหรือ"

"พวกข้าแอบติดเรือโดยสารขึ้นฝั่งบ่อยๆ น่ะ" นกตัวผู้ตอบเหนียมๆ

"ใช่ ไปพบญาติๆ ของเรา พวกนกเมือง" นกตัวเมียรีบเสริมต่อ

"แค่เลี้ยงสังสรรค์กันเท่านั้น แน่ละ เราไม่เคยทำอะไรเสียหาย" คู่ของนางรีบบอก "บางทีเราก็เชิญพวกเขามาที่นี่ แต่ไม่บ่อยนักหรอก"

พลายดินยังไม่รู้ว่าพวกนกรู้จักมันได้อย่างไร จึงร้องถามอีก

"เจ้าไม่รู้สิท่าช้างจิ๋ว โลกของวิหคไม่เคยตกข่าว ยุคนี้ไม่มีใครไม่รู้จักเจ้ากับความฝันบ๊องๆ ว่าแต่ดูเจ้าจะต้องการความช่วยเหลือ บอกมาซิอยากให้ช่วยอะไร"

พลายดินดีใจที่ได้ยินเช่นนั้น จึงเล่าเรื่องความโชคร้ายของแม่เฒ่าแห่งท้องทะเล และภารกิจที่จะต้องรีบไปช่วยให้เด็กหญิงลูกทะเลได้สมหวัง

"ข้าไม่รู้จริงๆ ว่าจะช่วยอย่างไร งานนี้ยากเกินกว่านกเล็กๆ จะทำได้" ทั้งคู่เอ่ยอย่างเสียใจ

"ฉันไม่หวังมาก ขอเพียงได้อยู่ใกล้เด็กหญิง ฉันก็เชื่อว่าจะมีสิ่งมหัศจรรย์ช่วยเธอ และบางทีอาจช่วยเฒ่าทะเลได้ด้วย" พลายดินตอบอย่างมั่นใจ

คู่นกกระจอกปรึกษากันดังจิ๊บๆ ไม่นานก็โผลงมาหาเจ้าพลายบนโต๊ะ จิกพลายดินจนตกลงบนพื้นทราย เท่านั้นไม่พอ ทั้งคู่ยังตามมาช่วยกันเตะตุ๊กตาจนกลิ้งไปถึงบันไดขึ้นบ้านพักลุงกับป้าของเรือใบ

เสร็จแล้วพวกมันก็บินจากไปอย่างเหนื่อยอ่อน ทิ้งพลายดินไว้ที่หน้าประตูเพียงลำพัง ได้แต่หวังว่าจะมีคนใจดีมาเห็นเร็วๆ ตุ๊กตาอดทนรอทักทายเด็กหญิงลูกแห่งท้องทะเลด้วยใบหน้าแย้มยิ้ม

ความอดทนมักไม่สูญเปล่า เพราะตกค่ำก็มีเสียงหนึ่งดังขึ้น

"นี่เธอ มาดูอะไรตรงนี้สิ!"

เด็กหญิงแพลงก์ตอน

.....

"นั่นเสียงลุงแน่ๆ ฉันจำได้!"

ตุ๊กตาที่นอนรอนึกอย่างยินดี เขาหยิบมันขึ้นมาเพ่งพิศ ข้างเขาคือหญิงวัยกลางคนที่ใบหน้าเต็มไปด้วยริ้วรอยกังวล

"สวัสดีอีกครั้ง ฉันคือพลายดิน ของขวัญจากเรือใบให้แพลงก์ตอน" ใบหน้ายิ้มแย้มของพลายดินคล้ายทักทายทั้งคู่เช่นนั้น ลุงทำหน้านิ่วคิ้วขมวด แล้วยื่นให้ป้าดูใกล้ๆ

"ยังจำได้ไหม วันหยุดคราวที่แล้วหลานฉันมีของขวัญมาให้แพลงก์ตอน แต่ทำจมหายในทะเล ดูสิ มันมาอยู่ที่นี่แล้ว!" เขาเอ่ยอย่างแปลกใจ แต่ป้าดูไม่แน่ใจนัก

"เป็นไปได้หรือ ถ้าตัวนั้นจมทะเลไปนานแล้ว ตัวนี้ก็น่าจะเป็นตัวอื่นที่คล้ายๆ กัน"

"ฉันแน่ใจว่าใช่นะ ฉันไม่คิดหรอกว่าตุ๊กตางานฝีมือที่โดดเด่นแบบนี้จะมีซ้ำได้อีก น้องชายฉันก็บอกว่ามันเป็นผลงานชิ้นเอกที่ปั้นมาพิเศษ" ลุงยืนยันอย่างมั่นใจ

เขารีบนำพลายดินไปล้างน้ำขัดคราบเหนียวๆ ออกจนสวยงามเหมือนเดิม ป้ามองใบหน้าแย้มยิ้มของมันแล้วก็อดยิ้มตามไม่ได้ เธอหวังว่าเจ้าของเล่นพิเศษนี้

อาจช่วยบรรเทาความเศร้าโศกของเด็กหญิงได้

"สวรรค์เท่านั้นที่รู้ว่ายายหนูจะผ่านวันคืนไปได้อีกแค่ไหน ตั้งแต่เกิดอุบัติเหตุไฟไหม้บนเรือบรรทุกน้ำมันจนทะเลดำมืดเพราะคราบน้ำมันรั่ว แกก็ไม่รับรู้อะไรราวกับหัวใจแกสลายไปด้วย หมอคงพูดถูกที่ว่าครั้งนี้คงไม่มีปาฏิหาริย์อีกแล้ว" ป้ายกมือขึ้นซับน้ำตาขณะวางพลายดินลงบนขอบหน้าต่างติดกับเตียง

"หลับให้สบายนะยายหนู"

ป้ากระซิบข้างหูและจูบหน้าผากเธอ ก่อนเดินออกไป จากขอบหน้าต่างข้างที่นอนของเด็กหญิง เมื่อแสงจันทร์เริ่มส่องลงมา พลายดินเห็นเงาร่างเล็กๆ บนเตียงนอนนิ่ง ผ้านวมบดบังร่างกายและใบหน้าจนเกือบมิด ใบหน้าซึ่งมันพยายามนึกภาพทุกวันตลอดเวลาที่จมอยู่เดียวดายในโลกแห่งท้องทะเล

"สวัสดี ฉันคือพลายดิน ฉันกลับจากใต้ทะเลมาเพื่อพบเธอ แพลงก์ตอนเธอจะได้เดินทางไปพบพ่อแม่ในโลกแสนสุขที่ขอบฟ้าอย่างที่เธอปรารถนาไง"

ตุ๊กตาบอก แต่เงาร่างนั้นยังนอนนิ่ง พลายดินสัมผัสได้ถึงพลังชีวิตที่อ่อนแอจนไม่เหลือพลังใจรับรู้ความมหัศจรรย์ของตุ๊กตาเช่นเด็กคนอื่น

พลายดินจึงเริ่มเล่าเรื่องของมัน ตั้งแต่วันที่ถือกำเนิดจากแม่เฒ่าคนหนึ่งถูกเผาด้วยไฟร้อนแรงจนกายแข็งแรง เล่าเรื่องของเด็กหญิงผู้รักช้าง เด็กที่จะเก็บมันไว้ข้างภาพถ่ายของแม่ และคำสัญญาที่จะเป็นกำลังใจให้เธอ พลายดินยังเล่าถึงเด็กชายมือฉลาดที่ได้พบเพื่อนๆ ที่รักในสิ่งเดียวกัน

และที่พิเศษสุด มันเล่าเรื่อง*เจ้าเสือน้อย* เสือปลาที่แม้ร่างสถิต ณ ศาลาหลอกหลอน แต่จิตวิญญาณมีอิสระอยู่ในโลกแสนสุขที่ขอบฟ้า

ทันใดนั้นเอง พลายดินรับรู้ถึงความสงสัยที่ออกจากใจเด็กหญิงตรงหน้า

"โลกแห่งขอบฟ้ามีจริงใช่ไหม"

"ใช่ โลกแห่งขอบฟ้า เธอเองก็เฝ้ามองหาทุกวันไม่ใช่หรือ" มันถามกลับเงียบๆ ตอนนั้นเอง พลายดินพลันรู้สึกถึงความกลัว ความไม่มั่นใจของเด็กหญิง

"แล้วทำไมพ่อแม่ถึงไม่มารับฉันล่ะ! เวลาในโลกนี้ของฉันหมดลงนานมากแล้วนะ พลายดิน"

พลายดินตกใจกับน้ำเสียงน้อยใจของเธอ!

"หมายความว่าที่ผ่านมา เธอรอพวกเขาหรือ แพลงก์ตอน อา...ฉันคิดว่าเธอต้องไปด้วยตัวเองแล้วละ" ตุ๊กตาพยายามอธิบายเด็กหญิงตัวน้อย

"ฉันจะไปลำพังได้อย่างไร ฉันคงหลงทาง" เด็กหญิงถามด้วยความวิตก

"ฟังนะ แม่เฒ่าแห่งท้องทะเลจะเดินทางไปเป็นเพื่อน พวกเธอจะมีการเดินทางที่วิเศษมหัศจรรย์ที่สุด ผ่านโลกใต้ท้องทะเลสวยงาม เธออาจได้พบพานเพื่อนใหม่ๆ ที่จะร่วมทางไปด้วยกัน" พลายดินปลอบเธอ แต่เด็กหญิงยังไหวหวั่นเต็มไปด้วยความไม่มั่นใจ

พลายดินจึงส่งบทเพลงให้กำลังใจเธอ

"คลื่นทะเล จะเห่กล่อม ล้อมเธอไว้
พาหัวใจ แหวกว่าย คล้ายมัจฉา
แม่และพ่อ รอเธอนี้ ที่ปลายฟ้า
ดวงจิตพา ลืมทุกข์โศก โบกโบยบิน"

"นั่นคือความฝันของฉัน! เป็นลูกทะเลที่แหวกว่ายใต้มหาสมุทร ฉันหวังเสมอว่าจะได้เกิดใหม่เป็นปลา" เด็กหญิงนึกขึ้นอย่างตื่นเต้น

"เธออาจเป็นได้ยิ่งกว่านั้น เธออาจเป็นเทพธิดาผู้ปกปักรักษาท้องทะเลให้ปลอดภัย" พลายดินบอกเธอ

"ใช่ ทะเลของเราพบกับโชคร้าย ฉันตั้งใจว่าพอได้พบพ่อแม่ที่โลกขอบฟ้าฉันจะกลับมาเป็นนางฟ้าพิทักษ์ผืนทะเล" เด็กหญิงบอกอย่างมีความสุข

พลายดินที่ยืนยิ้มดูจะยิ้มแย้มยิ่งกว่า นึกรักแพลงก์ตอนทั้งที่ไม่ได้เห็นหน้า แล้วเด็กหญิงก็เอื้อมมือเล็กๆ จากผ้าห่ม โอบพลายดินไว้ในอุ้งมือผอมบางด้วยความรัก เธอจับพลายดินหันหน้าออกไปมองทะเลนอกหน้าต่าง ก่อนปล่อยมือจากตุ๊กตา ตุ๊กตาจึงมองไม่เห็นเด็กหญิงอีกเลย

ซ่าๆ พลายดินยังได้ยินเสียงหายใจของผืนน้ำและแผ่นดิน แต่มันไม่เห็นเตียงนอนและห้องเล็กๆ อีกแล้ว สิ่งที่พลายดินเห็นมีแต่หาดยาว ฟองคลื่นสีขาวและท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยดวงดาว ทันใดนั้นเอง ดาวดวงหนึ่งดูจะกลายเป็นลูกไฟเล็กๆ สวยงาม เคลื่อนตกลงสู่เส้นขอบฟ้า หายลับและดับไปอย่างรวดเร็ว

"ดาวตกอย่างนั้นหรือ" พลายดินนึกสงสัย ว่าแต่...

เกิดอะไรขึ้น! พลายดินแปลกใจ เหตุใดเด็กหญิงต้องการให้มันหันหลังให้เธอชั่วขณะนั้นเอง พลายดินรู้สึกว่าเด็กหญิงไม่ได้อยู่ข้างหลัง ไม่ได้อยู่ในห้องนั้น เธอไม่อยู่ที่นั่น!
เธอจากไปแล้ว...

สู่โลกขอบฟ้า

.....

ซ่า ๆ แผ่นดินและผืนน้ำยังคงหายใจ พลายดินยืนฟังที่ขอบหน้าต่างอย่างกระวนกระวาย ภายใต้รอยยิ้มที่สดใสบนใบหน้า แต่กลับยืนอย่างเศร้าสร้อย จากตรงนั้นมันเห็นคอกของแม่เฒ่าทะเล พรุ่งนี้นางจะถูกนำไปขึ้นฝั่ง ที่ที่นางไม่เคยปรารถนาจะไป และเด็กหญิงก็ไม่อยู่ห้องนี้แล้ว

แล้วฉันจะทำอย่างไรดี ตุ๊กตานึกอย่างร้อนรน

จนเวลาผ่านไป พระจันทร์ดวงกลมใหญ่ค่อย ๆ เล็กลง แสงดาวเริ่มจืดจาง เตรียมหลีกทางแก่แสงอาทิตย์ที่กำลังมาถึงในไม่ช้า

จากขอบหน้าต่างที่เด็กหญิงจับตุ๊กตาหันหน้าออกมา พลายดินเห็นร่างเล็ก ๆ ในชุดยาวกรอมเท้าปรากฏขึ้นอย่างน่าประหลาด ไม่รู้เธอมาจากไหนหรือมาเมื่อไร แต่เธอดูคุ้นตาเหลือเกิน และกำลังเดินไปที่คอกของเต่าทะเล

แพลงก์ตอน!

พลายดินจำเธอได้แล้ว จากเด็กหญิงที่เคยนอนอ่อนแอใต้ผ้าห่ม ยามนี้เปี่ยมไปด้วยพลังลึกลับบางอย่าง และพลังนั้นคงช่วยเปิดประตูคอกให้แม่เฒ่าแห่งท้องทะเลซึ่งกำลังค่อย ๆ คลานออกจากที่คุมขัง ก่อนจะเดินเคียงข้างกันผ่านหน้าต่างที่เจ้าพลายยืนอยู่ เด็กหญิงหันมาเอ่ยชวน

"เธอล่ะพลายดิน จะไปกับพวกเราไหม"

อีกครั้งที่ใบหน้ายิ้มแย้มของตุ๊กตาดูแย้มยิ้มยิ่งกว่าเดิม มันรู้ดีว่าการเดินทางท่องทะเลกับเต่ายักษ์และเด็กหญิงคงวิเศษไม่ต่างจากโผบินบนฟ้า แต่มันไม่อาจผิดคำสัญญา

"ขอบใจนะ แต่ฉันต้องกลับไปทำตามสัญญาที่ให้ไว้กับเด็กหญิงผู้รักช้าง" มันตอบอย่างจริงจัง

"ขอให้โชคดีจ้ะ" เสียงสะท้อนกลับจากในใจเด็กหญิง

พลายดินอวยพรทั้งคู่ มองใบหน้าสวยงามบริสุทธิ์ที่หันมาส่งยิ้มกว้าง ยืนหยอกล้อรับลมทะเลอย่างเริงร่า รอยยิ้มสดใสราวเทพธิดาน้อย ทั้งสองเดินเคียงคู่สู่ทะเลท่ามกลางแสงสีส้มของดวงอาทิตย์ที่กำลังจะโผล่จากเส้นขอบฟ้า เป็นภาพที่สวยงามที่สุดที่พลายดินเคยเห็น เธอนั่งบนหลังเต่าใหญ่ หันมาโบกมือให้พลายดินครั้งสุดท้าย ก่อนที่แม่เฒ่าจะพาเธอว่ายลงสู่ท้องทะเล

ซ่า ๆ ท่ามกลางเสียงหายใจอันอบอุ่น พลายดินยืนมองจนทั้งคู่ค่อย ๆ หายลับไปกับผืนทะเลที่อาบแสงเรืองรอง เป็นแสงทองของตะวันแห่งเช้าวันใหม่

"ช้างน้อยริมหน้าต่าง *ยืนยิ้มกว้างดั่งเวหา*
อาทิตย์แย้มโผล่หน้า *มองเธอลาผืนหาดทราย*
เคลื่อนคล้อยคลื่นสูงต่ำ *ไม่ล้มคว่ำจมน้ำหาย*
ท่องไปไม่เดียวดาย *เคียงแม่เฒ่าเต่าทะเล"*

ลาก่อน เกาะที่เคยสวยงาม

.....

พระอาทิตย์โผล่ขึ้นมาพ้นน้ำแล้ว เมื่อเสียงร้องไห้ของคนในบ้านดังอยู่เบื้องหลัง แล้วยังเสียงเอะอะที่ด้านนอกบริเวณชายหาด เมื่อเต่าชราตัวใหญ่หายไปจากคอกคุมขังอย่างน่าประหลาด ทิ้งไว้เพียงรอยยาวจากหน้าคอกสู่ทะเล แต่ที่น่าแปลกคือมีรอยเท้าเล็กๆ ของเด็กเดินไปเคียงข้าง

พลายดินยังยืนมองทะเลด้วยหัวใจสุขล้น ไม่เข้าใจว่าทำไมทุกคนที่รายล้อมร่างของแพลงก์ตอนบนเตียงนอนจึงเศร้าโศก ในเมื่อดวงจิตของเธอเดินทางไปสู่โลกแสนสุขที่ไกลโพ้นแล้ว

คืนนั้นเมฆฝนเข้าปกคลุมท้องฟ้า ลมแรงกระโชก ต้นไม้สูงไหวเอนจนแทบหัก ประตูหน้าต่างถูกซัดกระแทกฝาดังโครมคราม พลายดินที่ยืนหมิ่นเหม่กระเด็นตกจากขอบหน้าต่าง ร่วงลงพื้นทรายเบื้องล่าง และกลิ้งลงไปตามหาดจนไปติดอยู่ในหลุมกว้าง

"ทุกคนคงลืมฉันเสียแล้ว"

มันนึกขณะที่คลื่นแรงพยายามกวาดร่างของมันกลับลงทะเล แต่ขอบหลุมช่วยขวางกั้นไว้

"หากฉันต้องกลับสู่ใต้ทะเล ฉันก็จะกลับ"

ตุ๊กตายอมรับชะตาด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม โลกใต้ทะเลแม้จะโดดเดี่ยวแต่ก็สวยงาม หวังว่ากุ้งหอยปูปลาจะไม่ตั้งแง่กับมันเหมือนครั้งก่อน แต่เจ้าพลายไม่ได้กลับไปไหน ยังนอนกลางสายฝนที่ตกหนักตลอดคืน ฟ้าร้องครืน ๆ เปรี้ยงปร้างสายฟ้าแลบแปลบปลาบราวจะข่มขู่มนุษย์และทุกสรรพสิ่งที่คิดร้ายต่อผืนทะเล

คืนนี้ไม่มีดวงดาว ไม่มีแสงจันทร์ พลายดินนอนมองสายฝนที่ร่วงหล่นจากฟ้า แสงฟ้าแลบสะท้อนสายฝนเป็นประกาย ราวกับเส้นด้ายพุ่งลงมานับล้าน ๆ ไม่ขาดสาย มันนอนจ้องเบื้องบนจนฝนเริ่มซา ฟ้าเริ่มสว่าง ยามนั้นแอ่งที่ขังมันอยู่ก็เต็มไปด้วยน้ำ เป็นอีกครั้งที่ต้องโดนกักอยู่ใต้บาดาล จนฟ้าใสกระจ่างปราศจากเมฆ หมู่นกเริ่มร้องเพลงอีกครั้ง แม้แต่คู่นกกระจอกเพื่อนของมันก็วุ่นวายย้ายรังที่เปียกปอน ทว่าไม่มีใครนึกถึงตุ๊กตา

หลายวันผ่านไป

ซ่า ๆ ท่ามกลางเสียงหายใจที่ไม่เคยหยุดชะงัก ผู้คนในชุดประหลาดจากไปนานแล้ว ชายหาดว่างเปล่าไร้นักท่องเที่ยว ตุ๊กตาพยายามข่มความเปล่าเปลี่ยวด้วยบทเพลง

"ช้างอาบลมชมดาว แอ่งทรายขาวแสนสุขี
เกลียวคลื่นซัดมากมี ลมพัดเย็นเห็นจันทรา
ยลแสงอาทิตย์ส่อง ใครเห็นต้องร้องอิจฉา
เพลิดเพลินทุกเพลา แม้นต้องจมชมเดียวดาย"

เช้าวันหนึ่งแสงแดดอ่อนสาดส่องพลายดิน ชายคนหนึ่งเดินย่ำทรายผ่านมาหยุดเหนือร่างตุ๊กตาดินเผา พลายดินไม่เห็นหน้าเขา เพราะอีกฝ่ายเข้ามายืนบังแสงอาทิตย์จนเป็นเงามืด เขาทรุดนั่ง หยิบตุ๊กตาขึ้นมาวางบนฝ่ามือหยาบ ๆ

"แกนั่นเอง ของเล่นตลก ๆ ที่เกือบลงไปอยู่ในท้องเต่า!"

เขาจำมันได้ ระหว่างที่มองอย่างพิจารณาก็พลอยยิ้มแย้มตามตุ๊กตาไปด้วย ก่อนจะช่วยปัดฝุ่นทรายออกจากเนื้อตัวพลายดินและพึมพำกับตัวเอง

"...ที่นี่กำลังป่วย เรากลับเข้าฝั่งแล้วปล่อยให้เกาะนี้ได้พักฟื้นอย่างสงบสักพักเถอะ"

เขาใส่มันลงกระเป๋าเสื้อ เดินมุ่งหน้าสู่ท่าเรือ เมื่อไปถึง เขาก็ทำเช่นเดียว

กับเด็กหญิงเรือใบ ห่อมันด้วยผ้าเช็ดหน้าแล้วยัดเก็บไว้ในกระเป๋าเดินทางใบใหญ่

"เขาคงพาฉันกลับสู่แผ่นดิน ลาก่อนเกาะที่เคยสวยงาม หวังว่าเธอจะหายป่วยเร็วๆ นี้"

ตุ๊กตานึกด้วยความหวัง อัดเบียดอยู่ในความมืดผ่านตลอดทางที่ขลุกขลักกระเด้งกระดอน หัวสั่นหัวคลอน เป็นการเดินทางที่ยาวนานยิ่งกว่าครั้งก่อนหน้า ยามต้องอยู่ลำพังมืดมิด มันคิดถึงโลกใต้ทะเลที่มักมีแสงส่องและไม่เคยหลับใหล

แล้วจู่ๆ ทุกอย่างก็หยุดนิ่ง ห่อผ้าเปิดออก แสงสว่างส่องเข้ามาพร้อมกับใบหน้าซุกซนของใครคนหนึ่ง!

เด็กชายลูกภูเขา

บ้านหลังใหม่

.....

"โอ้โฮ! นี่มันตุ๊กตุ่นอะไรนี่ลุง"

เสียงตื่นเต้นดีใจของเด็กชายตัวเล็กๆ ทำเอาตุ๊กตาประหม่า ใบหน้าแย้มยิ้มจ้องประสานดวงตาใสๆ วัยของเขาคงไม่เกินเก้าขวบ

"ช้าง!" เขาตะโกนเสียงดัง กระโดดขึ้นลงตึงตังๆ

"ช้าง ช้าง ช้าง ช้าง ช้าง

น้องเคยเห็นช้างหรือเปล่า

ช้างมันตัวโตไม่เบา

จมูกยาวๆ เรียกว่างวง

มีเขี้ยวใต้งวงเรียกว่างา

มี–หู–มี–ตา–หาง–ยาว!"

พลายดินชอบเพลงของเขา

"ไอ้นี่ตัวเล็กนิดเดียว แต่มันเหมือนลูกช้างจริงๆ เลย ลุงน้อยเอามาจากไหน" น้ำเสียงห้วนกระด้างของเด็กชายผิดกับเด็กอื่นๆ ที่พลายดินเคยรู้จัก

ชายที่เก็บพลายดินมาจากหาดคือลุงของเด็กชายนั่นเอง ทั้งสองยืนอยู่นอกชานบ้านไม้ใต้ถุนสูงหลังหนึ่ง ลุงเล่าเรื่องอุบัติเหตุไฟไหม้เรือบรรทุกน้ำมัน

ลำใหญ่ ทำให้น้ำมันดิบจำนวนมหาศาลรั่วไหลลงสู่ทะเลและซัดมาถึงเกาะที่เขากับครอบครัวของภรรยาอาศัย ทำลายสภาพแวดล้อมและคร่าชีวิตสัตว์ทะเลน้อยใหญ่เป็นจำนวนมาก

"ทะเลแถบนั้นยังเต็มไปด้วยสารพิษ เลยต้องปิดเกาะเพื่อฟื้นฟูสภาพแวดล้อม โรงเรียนของลุงปิดชั่วคราวให้เด็กๆ ได้ช่วยงานทางบ้าน ลุงต้องหยุดสอนเลยกลับมาเยี่ยมไง" เขาอธิบาย

"เย้! ดีจัง ลุงมาอยู่ที่นี่ แต่ลุงน้อยไม่ห่วงบ้านหรือ อันตรายอย่างนั้น พวกหมาแมวมันจะกินอยู่อย่างไร แล้วเขาล้างคราบอะไรนั่นออกได้ไหม" เด็กชายนึกห่วง

"ลุงกับชาวบ้านบนเกาะก็ช่วยเขาก่อนจะมานี่ ทำทุกอย่างเท่าที่ทำได้ ตอนนี้ต้องให้ธรรมชาติช่วยเยียวยาทุกอย่างสู่สภาพเดิม" เขาสรุป

ในระหว่างที่ทั้งคู่สนทนา พลายดินสังเกตว่ามีแม่เฒ่านั่งมองอยู่ห่างๆ ด้วยสายตาที่บางครั้งก็พอใจ บางครั้งก็ขุ่นเคือง บ้านหลังนี้มีต้นไม้รายล้อมเนืองแน่น เมื่อลุงเข้าไปคุยกับแม่เฒ่า เด็กชายก็ถือตุ๊กตาดินเผาวิ่งโฉบไปมาอย่างคึกคะนอง เขาหยุดใกล้ๆ ทั้งสองแล้วหันไปถาม

"ย่า! ดูตุ๊กตุ่นนี่สิ ย่าจำลูกช้างที่เคยมาอยู่บ้านเราได้ไหม พ่อเอามันไปไหน ป่านนี้มันเป็นอย่างไรแล้วย่า"

เห็นได้ชัดว่าคำถามของเด็กชายสร้างความตระหนกแก่หญิงชรา นางหันไปมองลุงของเขาแล้วก็รีบหลบตา แสร้งทำเป็นไม่ได้ฟัง

"ลุงน้อยๆ ปีที่แล้วเรามีลูกช้างด้วยนะ" เด็กชายยังอวดอย่างแช่มชื่น ไม่ได้รู้สึกอะไรกับท่าทียา

"เงียบน่ะไอ้หนู!" แม่เฒ่าตวาด "ช่วยลุงขนของขึ้นเรือน แล้วจะไปเล่นที่ไหนก็ไป!"

เด็กชายส่งเสียงฮึดฮัด คว้ากระเป๋า วิ่งขึ้นเรือนดังโครมคราม เปิดปิดประตูปึงปัง โยนข้าวของเข้าไปในห้องเล็กๆ ที่มีฟูกที่นอนหมอนมุ้งพับเก็บอยู่มุมห้อง อีกมุมมีตู้เล็กๆ ที่เต็มไปด้วยเสื้อผ้า ห้องนี้มีหน้าต่างสองด้าน พลายดินมองออกไปเห็นยอดไม้หนาและภูเขาอยู่ไม่ไกลนัก

เด็กชายยกเจ้าพลายขึ้นส่องดูชัดๆ เขาพลิกตัวมันไปมา ส่องดูทุกมุมอย่างละเอียด

"หน้าตาแกพิลึก ทั้งตลกทั้งน่ารัก น่าจะเป็นลูกช้างจริงๆ นะแกน่ะ ฉันอยากเล่นกับลูกช้างมานานแล้ว โตขึ้นฉันจะเข้าไปอยู่ในป่ากับช้าง!" เขาบอกแผนการกับตุ๊กตา

"ฉันอยากเห็นช้างเดินองอาจในป่าใหญ่ เธอจะพาฉันไปด้วยไหม" พลายดินถามเงียบๆ

เด็กชายทำหน้าครุ่นคิด "เออ ดูดีๆ แกนี่อย่างกับลูกช้างจริง! เห็นแล้วนึกถึงข่าว*เด็กน้อยที่รอดตาย*เมื่อตอนฉันเล็กๆ เลย บางทีแกอาจเข้าใจที่ฉันพูดก็ได้นะ ไว้เข้าป่าแล้วฉันจะเอาแกไปด้วย โห่ฮี้โห่ฮี้โห่ฮี้โห่ ทาร์ซานมาแล้ววว"

เด็กชายชูตุ๊กตาวิ่งไปรอบๆ ห้อง แล้วพรวดพราดออกมานอกระเบียงกระโจนลงบันไดเสียงดังโครมคราม เขาวิ่งผ่านย่ากับลุงที่นั่งโต้เถียงกัน

"ติดตะรางตั้งหลายปี ยังไม่เข็ดหรือไง ไอ้น้องไม่รักดี มันอยากโดนขังอีกใช่ไหม แม่!"

ลุงขึ้นเสียงจนเด็กชายหยุดชะงัก หันไปมองทั้งสอง เขารีบย่องเข้าใต้ถุนบ้านหมายจะแอบฟัง แต่ลุงของเขาก้าวขึ้นเรือนไปแล้ว

บ้านหลังใหม่ของพลายดินเป็นบ้านชนบทใต้ถุนสูงโล่ง ผู้อาศัยจะทำงานกันบริเวณใต้ถุนกว้างนี้ มีต้นไม้ล้อมรอบบริเวณบ้านที่เป็นพื้นดินปรับจนเรียบแข็ง ต้นไม้หลายชนิดสูงใหญ่อุดมสมบูรณ์ ทั้งชมพู่ มะม่วง มะนาว และอื่นๆ สารพัด เป็ดไก่หลายตัวเดินไซ้ดินหากินไปทั่ว พวกมันอยู่ร่วมกับกระแต นก หนู และสัตว์ป่าเล็กๆ ที่อาศัยบนต้นไม้อย่างสันติ

พลายดินเห็นห่านตัวใหญ่ตรงเข้าไปไล่เป็ดที่ตัวเล็กกว่า เด็กชายก้มหยิบลูกมะม่วงขว้างเจ้าห่านเกเร ไก่ตัวหนึ่งเผลอจิกหางหมาดำที่นั่งบนพื้นดิน หมาจึงคำรามลุกขึ้นวิ่งไล่ เด็กชายก็ขว้างก้อนหินใส่จนหมาร้องครางวิ่งหนี นกกระจอกโฉบลงมากินเศษข้าวที่กระจายบนพื้น แม่ไก่จึงวิ่งไล่จิกไม่ปรานี เด็กชายก็เข้าช่วยจนแม่ไก่ต้องล่าถอย

พลายดินที่ถูกทิ้งไว้บนแคร่เฝ้ามองอย่างสนใจ นึกไม่ออกว่าเขาเป็นเด็ก

แบบไหน

"เขาคือผู้พิทักษ์สรรพสัตว์"

เสียงเล็กๆ เฉลยขึ้นเมื่อจับความสงสัยตุ๊กตาได้ นกกระจอกตัวหนึ่งโฉบลงมาเกาะอยู่ห่างๆ มัน กระโดดไปรอบๆ แคร่อย่างใคร่รู้ พลางจ้องดูตุ๊กตาด้วยดวงตาฉงน แล้วนกกระจอกตัวอื่นๆ ก็ตามมาบ้าง พวกมันเพียงแค่ยืนมองห่างๆ ไม่มีใครเข้าใกล้ตุ๊กตา

"ฉันคือพลายดิน ญาติของพวกเธอเคยพูดถึงฉันบ้างไหม" ตุ๊กตาถามเงียบๆ แต่หมู่นกกลับสะดุ้งกันเป็นแถว แล้วตัวหนึ่งที่กล้าหน่อยจึงถามกลับด้วยน้ำเสียงตื่นๆ

"ตุ๊กตาดินของเล่นที่อยากกินโลกทั้งโลกจากบนฟ้าน่ะหรือ"

พลายดินแปลกใจ *"นั่นไม่ใช่ฉันแน่ ฉันแค่อยากบินขึ้นไปมองโลกทั้งโลกจากบนฟ้า"*

บรรดานกกระจอกดูสับสน พวกมันถกจิ๊บๆ กันดัง ก่อนที่ตัวหนึ่งจะเอ่ยกับตุ๊กตาอย่างโล่งใจผสมกับความรู้สึกผิด "โธ่เอ๊ย พวกข้าต้องขอโทษด้วย พวกข้ามันนกหลังเขา อยู่ห่างไกล ข่าวจากเมืองใหญ่ที่มาถึงมักจะบิดเบือนไปบ้าง"

ตุ๊กตาไม่จำเป็นต้องกล่าวอะไร เพราะใบหน้าแย้มยิ้มแสดงว่าพร้อมจะให้อภัยและไม่โกรธเคืองสักนิด ที่จริงนกเหล่านั้นเหมือนเพื่อนเก่า เจ้าพลายดินดีใจที่ได้พบ นึกชอบที่นี่เพราะเป็นบ้านที่สมบูรณ์ มีผู้พิทักษ์สรรพสัตว์ มีต้นไม้และอาหาร

"พวกเธอคงรักบ้านและมนุษย์ที่นี่มากใช่ไหม" ตุ๊กตาถามเหล่านกซึ่งต่างมองหน้ากันไปมา แล้วตัวที่รอบรู้ที่สุดก็ตอบเป็นนัย

"ใช่ มันเป็นบ้านที่สมบูรณ์ พวกเราชอบที่นี่ตราบใดที่คุกไม้ไผ่นั่นยังไม่มีเด็กถูกขัง"

เด็กชายลูกภูเขา

.....

พลายดินนึกถึงคำตอบแปลกๆ ของนกกระจอก เกี่ยวกับห้องลับ ห้องหนึ่งซึ่งกั้นไว้บริเวณใต้ถุน ผนังห้องสร้างด้วยกระบอกไม้ไผ่สูงยาวเรียงติดกันจนมองไม่เห็นข้างใน เป็นห้องที่ปิดมิดชิดและผนังสูงติดเพดาน มีประตูเข้าอยู่เพียงบานเดียวและไม่มีหน้าต่าง

อินคือชื่อของเด็กชายคนใหม่ เขาเรียกลุงของเขาว่าลุงน้อย คืนนี้พ่อของเขาไม่กลับบ้าน เด็กชายดีใจที่ได้นอนกับลุง ทั้งคู่นอนในมุ้งของตัวเองที่ขึงไว้ชิดข้างฝาคนละด้าน พลายดินฟังเด็กชายเล่าให้ลุงฟังว่าปิดเทอมคราวที่แล้ว *ลุงใหญ่* ลุงอีกคนของเขาพาไปเที่ยวปางช้างทางเหนือของประเทศไทยซึ่งไม่ห่างจากที่นี่นัก ที่นั่นเลี้ยงช้างไว้หลายเชือก รวมทั้งลูกช้างแสนรู้ที่ฝึกให้แสดงและทำได้กระทั่งวาดภาพ พวกมันฉลาดและน่ารักจนเขาอยากเลี้ยงลูกช้างสักตัวไว้เล่นด้วยกัน

"แล้วโตขึ้นอินอยากทำไร่แบบลุงใหญ่ หรือจะไปเป็นควาญช้างล่ะ" ลุงถามหยอกเขา แต่เด็กชายรีบตอบจริงจัง "อินจะทำงานแบบแม่ของเด็กผู้หญิงคนนั้น!"

"เด็กผู้หญิงคนไหน เป็นลูกผู้ชายทำไมอยากไปทำงานผู้หญิง"

ลุงหัวเราะจนเขาตะโกนข้ามมุ้งอย่างขัดใจ

"เปล่านะ! แม่ของเด็กคนนั้นทำงานอย่างผู้ชายต่างหาก ลุงน้อยจำข่าว

ตอนอินยังเล็กๆ ได้ไหม ที่เฮลิคอปเตอร์ของเจ้าหน้าที่ป่าไม้ตกกลางป่าตอนพยายามเข้าไปช่วยช้างที่ติดอยู่ในลำธารเหนือน้ำตกน่ะ พวกช้างพยายามจะข้ามน้ำ แต่ฝนตกหนัก น้ำจากยอดเขาทะลักพรวดลงมาแรง ซัดพวกมันทั้งโขลงร่วงลงมาจากผาน้ำตก มีลูกช้างรอดตายตัวเดียว ตัวมันเลอะขี้โคลนไปหมดตอนที่พบมันในแอ่งใต้ผา แม่มันคงปกป้องไว้ตอนร่วงลงมา ใครๆ ก็ตั้งฉายามันว่า*เด็กน้อยผู้รอดชีวิต* พออินเห็นตุ๊กตาดินที่ลุงให้นะ อินก็นึกถึงเจ้าลูกช้างนั่นเลย"

"จำได้สิ มันเกิดขึ้นเพราะอะไรล่ะ ก็เพราะป่าเดี๋ยวนี้โดนถางโค่นจนโล่งเป็นภูเขาหัวโล้น น้ำป่าไหลมาก็ไม่มีต้นไม้ช่วยพยุงไว้ ไม่ใช่แค่ช้างที่รับเคราะห์ ชาวบ้านก็เดือดร้อน โดนน้ำพัดหายไปทั้งคนทั้งบ้าน"

พลายดินนึกเสียใจกับช้างโชคร้าย หากพวกมันมีปีกคงรอดตาย

"ช้างโขลงนั้นน่ะโชคร้ายที่สุดเลย เจ้าหน้าที่ขึ้นเฮลิคอปเตอร์ค้นหาตัวที่บาดเจ็บ แต่พายุเข้ากะทันหัน พัดเครื่องตกลงมา ผู้หญิงที่เป็นหมอตาย อินเห็นโทรทัศน์ไปทำข่าวครอบครัวหมอ แล้วก็สัมภาษณ์เด็กผู้หญิงที่เป็นลูกสาว แววตาเด็ดเดี่ยวจริงๆ บอกว่าตัวเองก็รักช้าง โตขึ้นจะเป็นหมอรักษาสัตว์ป่าคอยช่วยช้างอย่างแม่"

"นั่นต้องเป็นเด็กหญิงผู้รักช้างของฉันแน่!"

ตุ๊กตาคิดถึงเธอทันที สิ่งที่มันสงสัยจึงกระจ่างเอาตอนนี้เองว่าแม่ของเธอจากไปเพราะเหตุใด

"ถ้าอินเจอเด็กผู้หญิงคนนั้น อินจะบอกว่าอินก็อยากทำงานอย่างแม่เขา แต่จะไม่ช่วยแค่ช้างนะ จะช่วยสัตว์ทั้งป่าบนภูเขาเลย อินไม่กินเนื้อพวกมันอย่างพ่อหรอก แต่จะขึ้นไปอยู่บนนั้น เป็นลูกแห่งขุนเขาไง" เขาบอกความฝันกับลุง

"เกิดเป็น*ลูกภูเขา*ต้องกล้าหาญ อย่ายอมให้ใครบุกรุกทำลายผืนป่า" ลุงสั่งหลาน

"ไม่มีทาง! อินจะไล่ยิงให้หมดเลย คอยดู!" เด็กชายลูกภูเขาประกาศสงคราม แล้วก็คิดถึงแม่ตัวเองขึ้นมา "เออใช่ แล้วแม่อินเป็นอย่างไรบ้าง ลุงน้อยกล้าหาญเหมือนแม่เด็กคนนั้นไหม ลุงเล่าเรื่องแม่ให้ฟังหน่อยสิ"

ลุงขมวดคิ้วขึ้นมาทันที "จะอยากรู้ไปทำไม เขาหนีเราไปตั้งนานแล้ว ตั้งแต่

อินยังจำความไม่ได้เลย"

"แล้วทำไมแม่ถึงหนีไปเล่า เพราะพ่อขี้คุกหรือ" น้ำเสียงเขาขุ่นเคืองใจ

"ใคร! ใครมาว่าพ่ออินแบบนั้น บอกลุงเดี๋ยวนี้" ลุงเค้นถาม

"พวกเด็กโตๆ ที่โรงเรียน เขารู้จักกับลูกๆ ของกำนัน" อินฟ้องด้วยน้ำเสียงน้อยใจ รบเร้าถามเหตุผลที่แม่ทิ้งเขาไปอีก แต่เมื่อลุงน้อยไม่ตอบเสียดื้อๆ เขาจึงเปลี่ยนเรื่อง

"พ่อต้องเข้าป่าอีกแล้ว คราวหน้าลุงบอกพ่อให้พาอินไปมั่งนะ อยากเจอลูกช้าง"

"ถ้าเจอช้าง อินจะทำอะไร" ลุงน้อยถาม

"ก็เล่นกับมันน่ะสิ ถามได้" เด็กชายตอบอย่างร่าเริง "เอาแค่ลูกช้างก็พอ พ่อแม่มันตัวใหญ่ไป เดือนก่อนมีช้างเข้ามาในไร่แตงนอกหมู่บ้าน เหยียบไร่เขาเละเทะหมด เจ้าของโมโหใหญ่ ทำไมมันไม่อยู่ในป่าล่ะลุง ดีกว่าที่นี่ตั้งแยะ อินน่ะอยากอยู่ป่าจะตาย"

"ตอนลุงยังเด็ก แถวโน้นยังไม่มีไร่ ไม่มีสวน มีแต่ป่าทั้งนั้น ช้างคงนึกว่าที่นั่นยังเป็นบ้านของมัน อีกอย่าง ป่าน้อยลงอย่างนี้ อาหารช้างก็น้อยตามไปด้วย" เขาอธิบายหลาน

"แต่อาหารในไร่ไม่เห็นจะดี อินเคยได้ยินว่าช้างล้มเพราะไปกินยาฆ่าแมลงที่เขาเพิ่งฉีดไว้ด้วย มีคนโดนสัตว์เข้ามาขโมยกินเป็ดไก่บ่อยๆ จนทนไม่ไหว แอบติดลวดไฟฟ้าล้อมรั้วไว้กันพวกมัน น่ากลัวจัง เกิดเป็นสัตว์ป่าไม่น่าจะลงมาใกล้คนเลย"

ลุงจึงย้ำด้วยน้ำเสียงเหน็ดเหนื่อย "ลุงบอกแล้วไง ป่ามันเหลือน้อยเต็มทีแล้ว"

"อย่างงั้นเมื่อไรหนอ ช้างป่าจะลงมาเดินแถวบ้านเราบ้าง อินไม่ว่าหรอก จะไปตัดอ้อยรอเลยแหละ!"

เขาบอกอย่างตื่นเต้น จนลุงต้องอธิบาย

"ช้างป่าไม่เข้าใจวิถีชีวิตคนหรอก ถ้ามามันก็บุกเข้ามา เหยียบย่ำทำให้พืชผักชาวบ้านเสียหาย หากไม่หาวิธีอยู่ด้วยกันอย่างสันติ ทั้งคนทั้งช้างก็จะ

กลายเป็นศัตรูกัน"

"อินได้ยินมาเหมือนกัน ครูบอกว่าคนต้องไม่บุกรุกผืนป่าเพื่อทำไร่ สัตว์ป่าก็จะมีป่าไว้หากิน" เด็กชายเล่าอวดลุง และแก้ตัวว่าเขาแค่อยากได้ลูกช้างแบบที่พ่อเคยเอามาที่นี่ ซึ่งมันอยู่ได้เดี๋ยวเดียวก็มีคนอื่นมาเอาไป

"หรือจะลูกเสือก็ได้นะลุง อินจะเลี้ยงจนโตขึ้นเป็นคู่หูทาร์ซาน มีเสือเป็นเพื่อนเสียอย่าง ไม่ต้องกลัวอะไร ไม่ต้องสักยันต์ ไม่ต้องห้อยพระเป็นพวงอย่างที่พ่อมีไว้ป้องกันตัว"

"สัตว์ป่าก็ต้องอยู่ในป่า เขาไม่ให้ขโมยออกมาเลี้ยง มันผิดกฎหมาย" ลุงเตือน

"แต่อินไม่ได้ขังกรงนะ อินจะปล่อยให้มันเดินตามสบายเหมือนหมาแมว อยากเข้าป่าเมื่อไรก็ได้"

"แล้วแม่ของมันล่ะ อยากปกป้องสัตว์ป่า แต่ไปเอาลูกมันมาจากพ่อแม่น่ะหรือ" ลุงย้อนถาม

"พ่อแม่ก็อยู่ในป่าไป ถ้าไม่อยากมาอยู่กับเราละก็" เขาตอบโดยไม่ต้องคิด และเมื่อลุงเอ่ยถึงลูกๆ ของสัตว์ที่ต้องพรากจากพ่อแม่ เด็กชายก็เถียงทันที

"ไม่เห็นเป็นไรนี่ อินก็ไม่ได้อยู่กับแม่! ตอนอินเกิด พ่อก็ยังอยู่ในคุก จนเดี๋ยวนี้ก็ไม่ค่อยอยู่บ้านเลย เอาอย่างนี้ก็ได้ อินจะเลี้ยงแต่ลูกสัตว์ที่กำพร้า อย่างตัวที่พ่อเอามาที่นี่น่ะ อินเคยถามว่าพ่อแม่มันอยู่ไหน พ่อบอกว่าพวกมันเป็นลูกกำพร้าทั้งนั้น"

ลุงได้แต่ถอนหายใจแล้วไม่พูดอะไรอีก ไม่นานก็ส่งเสียงกรนเบาๆ เด็กชายเปิดมุ้งของตนออกมาชะโงกดูข้างในมุ้งลุงให้แน่ใจว่าเขาหลับไปแล้ว จึงหยิบตุ๊กตาดินเผาย่องมาตรงมุมหนึ่งของห้อง ขยับกล่องใบใหญ่ออกจากมุมแล้วหมอบลงกับพื้น เปิดไฟฉายส่องลงในรอยแยกเล็กๆ ของแผ่นไม้กระดาน รอยแยกเล็กๆ แต่พอจะแอบมองลงไปเห็นพื้นใต้ถุนข้างล่าง

"คืนนี้ไม่มีใครอยู่ในห้องไม้ไผ่นี้หรอก เพราะพ่อยังไม่กลับ"

เขากระซิบกับพลายดิน หมายความว่าห้องลับใต้ถุนบ้านนั่นอยู่ตรงกับห้องของเด็กชายพอดี เขาแอบดูเสร็จก็เลื่อนกล่องกลับมาปิดรอยแยกจนมิด เจ้าตุ๊กตา

รู้สึกว่าตัวมันพิเศษนิดๆ ที่ได้ล่วงรู้ความลับร่วมกับเขา

"แกเป็นช้างวิเศษแน่ๆ อยู่ดีๆ ฉันก็คิดว่าแกคงอยากรู้เรื่องห้องไม้ไผ่ข้างล่างนี้ ไม่รู้จะบอกอย่างไรเหมือนกัน เอาเป็นว่าถ้าถึงเวลาที่พ่อต้องใช้มัน ฉันจะพาแกมาส่องดูตรงนี้อีกนะ"

"นั่นหมายความว่าจะมีเด็กถูกขังอยู่ในคุกนี้"

พลายดินนึกถึงสิ่งที่เพื่อนนกบอกแล้วไม่ค่อยสบายใจกับห้องประหลาดนี้นัก ความสงสัยกระตุ้นให้ตุ๊กตาเฝ้าถามตัวเอง

"ห้องไม้ไผ่ คุ้นหู ดูพิลึก
ตกดึกดึก นึกแอบส่อง คอยมองหา
เด็กตัวนิด ผิดใดนัก ลักตัวมา
จากพนา สู่คุกต่ำ ทำเพื่อใคร"

คืนนี้ผ่านไปอย่างสงบ ไม่มีเสียงรถ เพราะหน้าบ้านไม่มีถนน พลายดินเริ่มคิดถึงเสียงคลื่นลมซัดสาดชายฝั่ง แต่เสียงแมลงที่ร้องระงม นกกลางคืนที่ออกหากิน และเสียงของหนูขี้ขโมยก็ทำให้พลายดินรู้สึกเหมือนยืนอยู่ในสวนเล็กๆ ของบ้านเก่า เสียดายที่ในมุ้งไม่มีท้องฟ้าและหมู่ดาวให้ชื่นชม

เวลาผ่านไปช้าๆ ท้องฟ้ายังไม่สว่างดีนักเมื่อลุงตื่นขึ้นมาอาบน้ำเตรียมตัวจากไป เขากลับเข้ามาเก็บกระเป๋าสัมภาระ แล้วเอ่ยลาหลานชายที่ยังไม่ทันตื่นเต็มที่ พลายดินฟังเสียงย่ำเท้าเบาๆ ของเขาและเสียงหมาข้างล่างที่เห่าทัก

จนเสียงเหล่านั้นค่อยๆ จางหายไป

ห้องไม้ไผ่

.....

เสียงโวยวายด้วยความผิดหวังของเด็กชายดังลั่นแต่เช้า ว่าเหตุใดลุงจึงจากบ้านไปเร็วนัก ทั้งที่ไม่จำเป็นต้องรีบกลับไปทำงาน เขาเองมีแผนจะชวนลุงทำอะไรตั้งหลายอย่าง โดยเฉพาะการเข้าไปสำรวจป่ารกบนเขาไม่ไกลบ้านนัก ย่าก็พลอยหงุดหงิดไปด้วย จนต้องหยิบไม้เท้ามาไล่ให้เขาไปโรงเรียน

เด็กชายคว้าย่ามหนังสือขึ้นมาคล้องไหล่ แล้ววิ่งกระฟัดกระเฟียดออกไปทันที เมื่อพ้นร่องผักหลังบ้านก็เป็นบึงเล็กๆ มีบัวขึ้นจนเต็ม เขาผิวปากเรียกนกบนต้นไม้ใหญ่ซึ่งแผ่กิ่งใบคลุมตลอดริมฝั่ง เหล่านกต่างหลบตามคาคบไม้ แต่ก็ส่งเสียงจิ๊บๆ ร้องตอบมาอย่างร่าเริง

บ้านของเขาอยู่ห่างจากคนอื่น รอบข้างไม่มีเพื่อนบ้านเลยสักหลัง เขาเดินเรื่อยๆ ไปตามถนนดิน ผ่านทุ่งนาที่มีบ้านเรือนไม่มากนัก ทุกหลังมีใต้ถุนสูงโล่งเหมือนบ้านเขาและอยู่ท่ามกลางร่มไม้ใหญ่ จนเมื่อมาถึงสะพานไม้ข้ามลำธารที่ไหลจากภูเขา เด็กชายหยุด แล้วดึงพลายดินที่ผูกไว้กับสายย่ามออกมาวางบนราวสะพาน

"สัปดาห์ที่แล้วตอนกลับจากโรงเรียน ฉันเห็นลูกหมูป่าเดินหลงอยู่ตรงโน้น" เขาชี้ไปที่พุ่มไม้ข้างหน้า "ไม่รู้หนีมาจากบ้านหรือลงมาจากบนเขา ฉันอยากเอาไปเลี้ยง แต่มันตกใจวิ่งหนีขึ้นเขาไป"

พลายดินซึ่งไม่เคยเห็นหมูป่า พยายามนึกว่าหน้าตามันเป็นอย่างไร

"เสียดาย ถ้าลุงน้อยไม่รีบกลับ ฉันจะชวนเขาขึ้นไปบนนั้น หาลูกเสือหรืออะไรก็ได้มาเลี้ยง รู้ไหม...บางทีพ่อก็เอาลูกสัตว์กำพร้าเล็กๆ มาให้ฉันนะ พวกลูกนกป่า ลูกชะนี นางอายพวกนั้น ฉันเลี้ยงดูป้อนอาหารมันอย่างดี แต่ไม่นานพวกมันก็ตายไปทุกที จนย่าสั่งห้ามพ่อเอาอะไรมาให้ฉันอีกแล้ว แต่ลูกช้างกับลูกเสือน่ะไม่เหมือนกันหรอก! มันแข็งแรงพอที่จะอยู่กับฉันแล้วก็โตด้วยกัน เป็นเพื่อนรักกันไปจนตาย"

"แล้วเธอจะทำอย่างไร หากเพื่อนรักคิดถึงพ่อแม่ คิดถึงป่า" พลายดินสงสัยไม่ต่างจากลุงนัก

"ฮ่าๆๆ แกต้องเป็นช้างวิเศษแน่ๆ ฉันรู้สึกว่าแกอยากถามเหมือนลุงเลย"

เขาหัวเราะแล้วชูตุ๊กตาขึ้นฟ้า "แล้วแกล่ะ อยากได้อะไร คงอยากเกิดเป็นช้างจริงๆ สิท่า ช้างตัวโตแข็งแรง ลากซุงอยู่ในป่า"

"ฉันพอใจที่ได้เกิดเป็นตุ๊กตาดินเผา แค่หวังว่าสักวันจะได้เห็นช้างตัวใหญ่ได้ขึ้นไปเหินบินบนท้องฟ้า"

พลายดินนึกอย่างเจียมตัว นับเป็นครั้งแรกที่มีคนถามความปรารถนาของมัน ตุ๊กตาจึงดีใจและอดแบ่งปันความฝันบรรเจิดของมันไม่ได้ เมื่อเด็กชายไปถึงโรงเรียนก็สายแล้ว ที่นี่มีเด็กๆ น้อยกว่า และอาคารชั้นเดียวที่มีเพียงหนึ่งอาคารก็เล็กกว่าโรงเรียนที่ตุ๊กตาเคยเห็นในเมืองเจดีย์ยักษ์ แต่กลับมีสนามกว้างใหญ่กว่าที่นั่นมาก

ตอนพักเที่ยง เด็กผู้ชายโตๆ ยึดสนามใหญ่ไว้แทบทั้งหมดเพื่อไล่เตะลูกฟุตบอล ปล่อยให้เด็กหญิงและเด็กชายที่เล็กกว่าต้องแยกเป็นกลุ่มๆ หาที่ว่างสำหรับเล่นกันเอง ทั้งโรงเรียนเต็มไปด้วยเสียงตึงตังของลูกบอลและเสียงเอะอะเจี๊ยวจ๊าวของเด็กๆ

พลายดินถูกทิ้งไว้บนโต๊ะเรียน หันหน้าออกนอกหน้าต่าง มันเห็นอินกับเพื่อนๆ กำลังแข่งกันวิ่งส่งว่าวในทุ่งโล่งไกลบริเวณโรงเรียนออกไป พลายดินมองว่าวหลากสีที่ขึ้นไปลอยบนฟ้า

"วันหนึ่งน่า วันหนึ่ง ฉันคงได้ขึ้นไปชมโลกแสนสวยบนนั้น" ตุ๊กตาไม่เคยทิ้ง

ความปรารถนาของตัวเอง

กลางดึก เด็กชายหลับสนิท พ่อของเขากลับมาพร้อมชีวิตหนึ่งที่ถูกเอามาขังในห้องไม้ไผ่ พลายดินรู้สึกได้ถึงหัวใจเด็กน้อยที่กำลังหวาดกลัวข้างใน ใครก็ตามในห้องนั้นกำลังเผชิญกับฝันร้ายที่เกิดขึ้นจริง!

"เสียงตึ้กตั้กหนักหน่วงใจดวงน้อย
แทบจะลอยเลื่อนหลุดสะดุดหาย
เจ้าเกรงกริ่งสิ่งใดไหวแทบตาย
ดั่งฝันร้ายมลายลับกลับเป็นจริง"

ลูกกำพร้า

.....

วันต่อมาเป็นวันเสาร์ อินจึงไม่ต้องไปโรงเรียน แต่ทุกคนตื่นแต่เช้าตรู่ แม้อยากนอนเงียบ ๆ จนสายก็คงไม่ง่ายนัก เพราะไก่ขันตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง ห่านชูคอส่งเสียงแปร๋น ๆ ใส่เพื่อนพ้อง เป็ดไก่แข่งกันร้องเซ็งแซ่ แม้แต่นกป่าตามยอดไม้ก็ร่วมกู่ร้องก้องไกล

พ่อขี่มอเตอร์ไซค์คันเก่า ๆ ออกจากบ้านไปตั้งแต่ฟ้ายังมืด เด็กชายตื่นขึ้นมา นึกได้ว่าพ่อกลับมาแล้ว จึงวิ่งลงบันไดขอดูลูกสัตว์ที่มาใหม่ แต่ย่ากลับไล่ให้ไปล้างหน้าทำงาน เขามีหน้าที่ต้องรดน้ำในแปรงผักเล็ก ๆ หลังบ้าน จึงรีบถือแครงด้ามยาวออกไปกวักน้ำในบึงขึ้นมาราดผักอย่างคล่องแคล่ว

เมื่อเสร็จงาน เขารบเร้าจะเข้าไปดูในห้องไม้ไผ่อีก แม้แต่เจ้าหมาเฝ้าบ้านก็เอาแต่เห่า ตะกุยประตูห้องลับนั้นจนย่าทนไม่ไหว ต้องนำมันไปล่ามไว้ไกลบ้าน แต่เมื่อเขายังเอาแต่เตร็ดเตร่ด้อม ๆ มอง ๆ อยู่ใต้ถุน ย่าก็ใช้ไม้เรียวขู่ไล่ให้ไปเล่นไกล ๆ

"ไม่รู้ข้างในเป็นตัวอะไรกันแน่ ฉันแอบส่องจากรูตรงพื้นห้องข้างบนก็เห็นแต่กรงคลุมผ้าใบไว้ คงไม่ใช่ลูกเสือหรอก เงียบกริบแบบนี้ อืม นึกถึงเจ้าเสือปลาที่พ่อเคยได้มาเลยแฮะ"

เด็กชายนั่งบ่นกับพลายดินที่ริมบึง วันนี้เขานำเชือกสีดำมาผูกตุ๊กตาคล้องคอไว้ พลายดินมองสบสายตาใสๆ ขณะที่เด็กชายยกมันขึ้นมาประจันหน้า

"แกไม่เคยเห็นเสือปลาละสิ ช้างน้อย ลุงเล่าว่าแกติดขึ้นฝั่งมากับเต่ายักษ์ แสดงว่าบ้านเก่าแกคงอยู่บนเกาะละสิ บนนั้นคงไม่มีเขาสูงหรือว่าป่าใหญ่ๆ หรอก เสือปลาน่ะตัวใหญ่เท่านี้" เขากางแขนทำมือให้ดู

"เจ้าเสือน้อย!" พลายดินนึกถึงเพื่อนเก่าที่เคยอยู่ในกรงขังทันที ขณะที่อินยังเล่าให้ฟังต่อ

"หลายปีก่อน มีคนจ้างพ่อไปจับเพราะมันเข้ามากินสัตว์ในไร่ พ่อจับมันแล้วเอามาไว้ในห้องไม้ไผ่ มันร้องกวนทั้งคืนเลย คืนนั้นเองที่ฉันพบรอยแตกตรงพื้นกระดานห้อง พอแอบมองลงไปถึงได้เห็นมัน ทีแรกก็หลงนึกว่าเป็นลูกเสือ!"

เสียงเด็กชายตื่นเต้น "แต่ดูชัดๆ แล้วมันเหมือนแมวมากกว่า มีแผลถูกยิงเลือดออกตรงสีข้างด้วย"

"เจ้าเสือน้อยและห้องไม้ไผ่ กับชายที่มีภาพวาดเต็มแขนขา!" ตุ๊กตานึกถึงเรื่องเล่าของเพื่อนเก่า

"แต่เสือปลาอยู่ในนั้นแค่สองสามวัน ฉันแอบย่องเข้าไปหาและเรียกมันดีๆ เผื่อจะช่วยทำแผลได้บ้างอย่างที่ฉันช่วยพวกนกป่าเวลาโดนหมาแมวกัดน่ะ แต่เจ้าเสือปลาเอาแต่ขู่ท่าเดียว กระโจนใส่ฉันด้วยนะ โชคดีที่มาไม่ถึงตัวเพราะพ่อล่ามไว้ ป่านนี้คงเป็นเสือตัวใหญ่แล้ว ฉันอยากเจอมันอีกจัง"

จนบ่ายแล้วพ่อก็ยังไม่กลับ ย่าเพียงบอกห้วนๆ ว่าพ่อของเขาพยายามหาคนเข้ามารับของ และห้ามเขารบเร้าถามอะไรอีกทั้งนั้น

"ของที่ว่าคือตัวที่อยู่ในห้องไม้ไผ่นั่นใช่ไหม แล้วย่าให้มันกินอะไรหรือยัง"

เขาอุตส่าห์ถามด้วยความเป็นห่วงแต่กลับโดนเอ็ดตามเคย เด็กชายจึงเลิกคิดจะพึ่งพาหญิงชรา ก็เขามีวิธีไขความลับอยู่แล้วนี่

ตกค่ำ มีเสียงกุกกักและเสียงคราง อินรีบขึ้นไปห้องนอน ยกกล่องที่ปิดบังรอยแตกออกและแอบส่องไฟฉายดูข้างล่าง เห็นได้ชัดว่าใครก็ตามที่อยู่ในกรงนั้นดิ้นรนอย่างแรงจนผ้าใบที่คลุมเลื่อนหลุดลงไป ทั้งเด็กชายและพลายดินเห็นหัวกลมๆ ที่ไม่ใหญ่ไปกว่าหัวของเด็ก หูเล็กๆ กลมๆ ปากกับฟันและหน้าอกสีขาวสะดุดตา

เจ้าตัวเล็กนั่นส่ายไปมา พยายามหนีจากกรงแคบ ทั้งชนทั้งกัดซี่ลูกกรง แต่พยายามเท่าไรก็ออกจากกรงเล็กๆ ไม่ได้

พลายดินยิ่งรู้สึกถึงความหวาดกลัวที่แผ่ออกมาจากลูกกำพร้าเบื้องล่าง เสียงคร่างสร้างความร้อนรนกระสับกระส่ายให้ทั้งมันและเด็กชาย

"ลูกหมี!" อินกระซิบ "ดูสิ ปากมันเลือดไหลด้วย"

ทันใดนั้นเขารีบวางกล่องปิดรูตามเดิม ย่องกลับเข้าไปนอนห่มผ้าในมุ้งเพราะได้ยินเสียงย่าเดินขึ้นเรือน เขาบอกพลายดินที่จับมานอนตะแคงด้วยอยู่ข้างหมอน

"นี่คงเป็นลูกกำพร้าแบบตัวอื่นๆ ที่พ่อเอากลับมา ไม่รู้เมื่อไรเขาจะเจอลูกช้างกำพร้าอีก แบบที่เคยพามาเก็บในห้องไม้ไผ่ข้างล่างนี่ มันน่ารักนะ ฉันขึ้นมาแอบมองมันทั้งวันเลย เอาเถอะ วันหนึ่งพ่อคงเอาลูกช้างกลับมาให้แกเห็นสักตัวเชื่อสิ!"

"แต่ฉันอยากเห็นช้างที่เริงร่าอยู่ในป่า ไม่ใช่ในห้องเล็กๆ แบบนี้" พลายดินนึกอย่างผิดหวัง ตลอดทั้งคืนมันเฝ้าร้องเพลงในใจ

"เจ้าลูกช้างร่างใหญ่ในห้องน้อย
คอกเล็กจ้อยค่อยขยับกลับหันหลัง
จากช้างป่าสู่ช้างล่ามถามหรือยัง
ชอบคอกขังหรือทุ่งใหญ่ไพรพนา"

พรานใหญ่

.....

วันรุ่งขึ้นเมื่อถึงเวลาอาหารเย็น พลายดินก็เห็นพ่อของอินเป็นครั้งแรก เขาเป็นชายหนุ่มรูปร่างล่ำสัน ผมยาวปกต้นคอ ผิวคล้ำ สักยันต์สีดำเต็มแขนขา แขวนเครื่องรางชิ้นใหญ่ไว้ที่คอ เขาถอดเครื่องรางเก็บไว้หน้าหิ้งสูง หญิงชราดูสดใส อารมณ์ดีขึ้นบ้าง หลังจากต้องคอยรบราคับหลานชายที่อยากรู้อยากเห็นเรื่องห้องไม้ไผ่ตลอดเวลา เจ้าหมาดำก็พลอยเห่าหอนอย่างดื่นเต้น

เด็กชายซึ่งกำลังน้อยใจ ไม่วิ่งไปกอดพ่อหรือยิ้มแย้มต้อนรับ แต่กลับยืนหน้างอ

"พ่อเอาตัวอะไรมาใหม่ ย่าไม่ยอมให้เข้าไปดู! อินโตแล้วนะ ไม่ใช่เด็กๆ เสียหน่อย"

แต่พ่อกลับหัวเราะอย่างอารมณ์ดี "ไอ้หนู กินข้าวเถอะน่า พ่อเอาเนื้อดีหายากมาฝากด้วย จะลองมั่งไหม"

น้ำเสียงร่าเริงของเขาทำให้เด็กชายนั่งโดยดี พ่อมีเนื้อสดจากป่ามาฝากเหมือนทุกครั้ง พลายดินสังเกตว่าย่าซึ่งเป็นผู้ปรุงอาหารไม่ยอมมานั่งกินด้วย กลับปลีกตัวอยู่นอกชาน เหลือเพียงหมาเฝ้าบ้านที่ยังคงเห่าหอนเห่อการกลับมาของเจ้านาย

ตกค่ำ พ่อเอนหลังบนแคร่ข้างล่าง ย่าสุมกาบมะพร้าว เผาเอาควันไล่ยุงอยู่ห่างๆ อินรีบลงบันไดและปีนขึ้นไปนอนข้างพ่อ มองหาดาวบนฟ้า

"พ่อ อินรู้จักดาวเหนือแล้ว ครูวิชาลูกเสือบอกว่ามันช่วยให้เดาทิศถูกเวลาหลงป่า อินเรียนวิธีดูเข็มทิศแล้วด้วย เผื่อเวลาต้นไม้หรือภูเขาบังจนไม่เห็นดาวง่ายจะตาย วันหลังให้อินเข้าป่ากับพ่อนะ"

"อยากเข้าป่าหรือ เออ กล้าๆ อย่างนี้สิ ค่อยสมเป็นลูกพ่อ" เขาเอ่ยอย่างพอใจ "รอให้พ่อหาปืนเหมาะๆ ให้แกได้ฝึกมือก่อน เพื่อนพ่อตามรอยโขลงช้างมาพักหนึ่งแล้ว มีลูกเล็กด้วย พ่อจะไปดูกับเขามะรืนนี้ เสียดาย ถ้าอินโตกว่านี้หน่อยจะพาไปด้วย"

"ให้อินไปสิ! ให้อินไป! ให้อินไปเถอะนะพ่อ" เด็กชายรบเร้า "อินอยากเข้าไปเห็นโขลงช้างใกล้ๆ แล้วมันจะมีลูกกำพร้าสักตัวให้เอามาเลี้ยงไหม" เขาถามอย่างตื่นเต้น นายพรานหัวเราะเสียงดัง เป็นเวลาเดียวกับที่ย่าเดินมายืนเท้าเอวจ้องสองพ่อลูก

"จะหัดลูกให้ยิงปืนผาหน้าไม้น่ะไม่มีใครว่า แต่ฟังนะ อย่าให้มันไปยุ่งกับงานของแก!" ย่าสั่งพ่อเสียงเฉียบขาดแล้วเดินหน้าบึ้งหนีไป เด็กชายขำท่าทีเกรงใจของพรานใหญ่ที่มีต่อแม่ผู้ชรา เขารีบหยิบบางอย่างที่ซ่อนข้างในเสื้อออกมาให้พ่อดู

"นั่นอะไร" เขาจ้องสิ่งที่ลูกชายดึงขึ้นมาอวด

"ลูกช้าง! นี่ไงเครื่องรางที่อินจะเก็บไว้นำโชค คอยดูนะ อินจะแขวนไว้อย่างนี้แหละเวลาเข้าป่า มันต้องพาเราไปหาลูกช้างป่าได้แน่ๆ" เขาตอบอย่างภูมิใจ

"อยากเข้าป่าอย่างลูกผู้ชาย แต่กลับมาเล่นตุ๊กตาอย่างเด็กผู้หญิง!" นายพรานพูดอย่างดูแคลน ผลักเด็กชายออกห่าง

"แต่ลุงน้อยให้อินมา" เขารีบบอก แต่พรานใหญ่กลับโวยวายอย่างรังเกียจ

"เอาไปไกลๆ! แล้วจำไว้ว่าอย่าให้ลุงมาพูดอะไรล้างสมองแกอีก"

"เปล่านะพ่อ ลุงน้อยสอนอินเรื่องป่าตั้งแยะแน่ะ" เขาเถียง แต่พ่อกลับหัวเราะเยาะ

"โธ่เอ๊ย ลุงโง่ๆ ของแกจะรู้อะไร"

"ลุงน้อยเป็นครูนะพ่อ เหมือนครูที่สอนอินในโรงเรียน ลุงน้อยฉลาด" เขาแย้ง

"โรงเรียนที่สอนให้แกขี้ขลาด นั่งอ่านแต่ตำรานะหรือ เฮอะ! รอให้เรียนจบภาคบังคับก่อนเถอะ พ่อจะสอนงานของลูกผู้ชายให้แกเอง" เขามองหน้าเด็กชายขณะจุดยาสูบ "เห็นย่าว่าแกจุ้นจ้านกับห้องไม้ไผ่ทั้งวันเลยใช่ไหม"

"ก็ไอ้ตัวเล็กข้างในดูจะไม่สบายน่ะพ่อ มันเป็นลูกกำพร้าที่พ่อเจออีกแล้วใช่ไหม ทำไมเอามาใส่กรงเล็กนิดเดียว แค่ปล่อยให้มันเดินในห้องก็ไม่ได้หรือ ให้อินไปช่วยเถอะ มันเลือดไหลด้วย อินอยากเลี้ยงมัน"

"ไอ้ลูกหมานี่!" พ่อตวาด "สอดรู้ในนั้นจนได้สิ ต้องเฆี่ยนเสียบ้างแล้ว" เขาลุกพรวด จะไปคว้าไม้เรียว แต่เด็กชายกระโดดหนีลงไปอย่างว่องไว

คืนนั้นอินลากหมอนออกจากมุ้งมานอนตากยุงตรงร่องกระดาน เป็นห่วงนักโทษใต้ถุนบ้านจนไม่สนใจยุงที่บินล้อม เขาต้องคอยลุกมาส่องดูและส่งเสียงปลอบเบาๆ ทุกครั้งที่ได้ยินเสียงร้องหาแม่ของเด็กน้อยในกรงข้างล่าง

"ชู่ อย่าร้องเลยเจ้าลูกหมี ไว้ฉันจะขอพ่อเอาแกออกมาเลี้ยง ชู่ๆ อย่าร้องนะ อย่าร้อง"

แต่ลูกหมีดูจะไม่เข้าใจ ยิ่งส่งเสียงคร่างพลางดิ้นรนให้พ้นที่คุมขัง พลายดินพยายามส่งบทเพลงในใจ หวังช่วยคลายความหวาดกลัวให้ลูกกำพร้า

"พักเสียหน่อย หมีน้อย คอยสักนิด
เหงาดวงจิต แม่จากไป ใจโหยหา
จะช่วยนึก ดึกแค่ไหน ไม่นำพา
คิดค้นหา ทางเจ้ารอด ปลอดจากกรง"

"ฉันอยากลงไปอุ้มมันจัง อยากหาข้าวหาน้ำให้กินด้วย ถ้ามีเพื่อนเล่นด้วยมันคงเศร้าน้อยลงบ้าง ลูกไม่มีแม่น่ะเหงาออก ฉันรู้ดี" เด็กชายกระซิบกับเจ้าพลายอย่างขมขื่น

"ถ้าแกคือช้างวิเศษจริงต้องช่วยฉันนะ จงร่ายมนตร์ให้พ่อยอมให้ฉันเข้าไปใส่ยาลูกหมีให้ได้ ขอร้องละ เจ้าช้างน้อย!" เด็กชายร้องขอ

"แต่ฉันไม่มีเวทมนตร์นี่นา" พลายดินนึกอย่างวิตก

"ชู่ อย่าร้องน่า เจ้าลูกหมี ชู่ๆ อย่าร้องนะ อย่าร้อง ชู่" เสียงปลอบของเขาแผ่วลงๆ จนในที่สุดสิ่งสุดท้ายที่ตุ๊กตาเห็นคือภาพของเด็กชายนอนตากยุงคาช่องกระดาน ไฟฉายในมือยังคงส่องสว่าง ดวงตาทั้งคู่ปิดสนิท แต่ปากยังคงพึมพำละเมอดังชู่

"แล้วฉันจะเนรมิตเวทมนตร์จากไหนมาช่วยดลใจพ่อเขาได้ล่ะ"

ตลอดคืนนั้นพลายดินครุ่นคิดอย่างร้อนใจกับภารกิจใหม่

เคลื่อนย้าย

.....

เช้าวันถัดมา ชายสองคนขับรถกระบะเก่าๆ เข้ามาคุยกับพ่อ จากนั้นทั้งสามเข้าไปในห้องไม้ไผ่ นำกรงลูกหมีออกไปใส่ท้ายรถที่คลุมผ้าใบมิดชิด ซึ่งมีกรงอื่นซ่อนอยู่ในนั้นก่อนแล้ว ลูกหมีทั้งร้องและพยายามกัดซี่กรงจนเลือดซึมออกตามซอกฟัน แต่ทั้งสามกลับรีบคลุมผ้าใบปิดท้ายกระบะแล้วขึ้นรถขับหายไป

"พวกพ่อจะเอาลูกหมีไปไหน มันกำลังบาดเจ็บนะย่า! พวกเขาไม่เห็นหรือ!"

เด็กชายโวยวายอาละวาด โกรธทุกคน แม้แต่หมาดำยังกลัวจนกระโจนหนี เขาคว้าย่าม วิ่งออกไปโดยไม่กินข้าว แล้วหลบมานั่งใต้ร่มไม้ที่บึงบัวหลังบ้าน มีนกกระยางคู่หนึ่งยืนนิ่งอยู่กลางบึง ขายาวๆ ของพวกมันช่วยให้ยืนบนพื้นโคลนกลางน้ำได้อย่างสบาย

"โธ่...แกไม่เห็นจะช่วยนำโชคเลย! ป่านนี้ลูกหมีนั่นจะเป็นอย่างไรบ้างก็ไม่รู้ มันยังไม่ได้กินอะไรเลย เลือดก็ไหล ทำไมแกถึงไม่ช่วยมันล่ะ!"

เขาร้องถามด้วยความโมโห แล้วถอดตุ๊กตาออกมาขว้างด้วยแรงโทสะ พลายดินลอยหวือข้ามหัวนกกระยางทั้งคู่ ข้ามบึงไปตกบนตลิ่งอีกฝั่ง ตรงเท้าของชายคนหนึ่งซึ่งเดินมาพอดี เด็กชายเอาแต่นั่งกอดเข่าร้องไห้เงียบๆ จึงไม่ทันเห็นชายผู้มาใหม่ เขาก้มหยิบตุ๊กตาดินเผาขี้ดินเขรอะ แล้วเดินอ้อมมาหาเด็กชาย

ชายหนุ่มยืนมองครู่หนึ่ง ส่งเสียงเรียกเบาๆ "อิน มานั่งทำอะไรตรงนี้"

"ลุงน้อย!" เด็กชายเงยหน้าที่เปียกชุ่มด้วยน้ำตา "ลุงน้อยไปอยู่ไหนมา"

เด็กชายแปลกใจ แล้วก็หน้าแดงด้วยความละอายเพราะลุงเห็นตัวเองขว้างของฝากของเขาทิ้ง เด็กชายเหลือบมองตุ๊กตาดินเผาและเชือกคล้องที่ฝุ่นดินเขรอะ

"อินไม่ได้ตั้งใจ..." เขาแก้ตัวเสียงอ่อย

ลุงน้อยมองเชือกดำหลุดลุ่ยที่พันรอบตัวพลายดิน แล้วตอบคำถามแรกของหลานชาย "ลุงพักอยู่กับเพื่อนแถวนี้แหละ ทำไมยังไม่ไปโรงเรียนอีกล่ะ"

"อินไม่อยากไป อารมณ์ไม่ดี!" เขาสะบัดหน้าหนี

"หนีโรงเรียนอย่างนี้ แล้วโตขึ้นอินจะเป็นหมอรักษาสัตว์ได้อย่างไร" ลุงถาม

"ไม่เห็นจะเกี่ยวกันเลย!" เขาตอบพาลๆ

"แต่อินต้องเรียนจบมหาวิทยาลัยถึงจะเป็นสัตวแพทย์ได้ อินจะสอบเข้าเรียนมหาวิทยาลัยได้อย่างไรถ้าตอนนี้เอาแต่หนีเรียน" ลุงตำหนิเขาด้วยน้ำเสียงห่วงใย

เด็กชายรู้ดีว่าลุงพูดถูก แต่ก็ยังเถียงเพื่อปกปิดความละอาย

"ไม่เห็นต้องเรียนขนาดนั้นเลย พ่อบอกว่าคนที่อยู่ในป่าน่ะมีวิชารักษาอาการป่วยไข้บาดเจ็บ รักษาได้ทั้งคนทั้งสัตว์ พ่อเองยังรู้จักสมุนไพรตั้งหลายอย่าง ย่าก็เหมือนกัน อินเห็นแกเอาใบอะไรไม่รู้มาตำแล้วโปะลงแผลบนตัวหมาเวลามันกัดกัน สัปดาห์เดียวก็หาย นกที่โดนไล่กัดมาก็เหมือนกัน อินช่วยย่าทายาให้มันไม่นานก็หายดี บินหนีไปหมด"

เขาทำหน้าปั้นปึ่งแล้วตัดสินใจฟ้องลุงน้อยทันที

"น่าสงสารไอ้ลูกหมีที่พ่อเพิ่งเอามาจากป่า มันไม่ได้กินอะไรเลย เอาแต่แทะกรงจนเลือดไหลตามซอกฟัน อินขอพ่อเข้าไปดู พ่อก็ไม่ยอม เมื่อเช้ามีคนมาขนขึ้นรถไปแล้ว ไม่รู้เอาไปไหน ทำไมไม่เก็บมันไว้ที่นี่นะ พอมันหายดี อินจะได้เล่นกับมัน มันเป็นลูกกำพร้าแล้วก็น่าจะรับเลี้ยงไว้เสียเลย"

ลุงจ้องเด็กชาย คาดคั้นให้บอกว่าพ่อตั้งใจจะไปเอาตัวอะไรจากป่ามาอีกไหม น้ำเสียงเคร่งเครียดทำให้เด็กชายเล่าเรื่องโขลงช้างที่เพื่อนๆ ของพ่อเฝ้าตามรอยมาหลายวัน พ่อกำลังจะตามไปสมทบกับพวกเขาเร็วๆ นี้ แต่ไม่ยอมให้เด็กชายตามไปด้วยเช่นเคย

"เอาเถอะ ลุงมีธุระกับย่า อินไปโรงเรียนเถอะ" เขาสั่ง เด็กชายพยักหน้าโดยดี สายตายังมองพลายดินอย่างเสียดาย กลัวลุงจะยึดของฝากคืน

"เดี๋ยวลุงเปลี่ยนเชือกให้ใหม่" ลุงตอบสั้นๆ แล้วหันหลังจากไป ปล่อยให้เด็กชายยืนมองอย่างสงสัย และไม่แน่ใจว่าจะเกิดอะไรขึ้นหลังจากนี้

"ฉันเองก็แปลกใจ ทำไมเขาโกรธขึ้นมาเฉยๆ"

พลายดินรู้สึกได้ถึงแรงบีบจากมือลุง ได้แต่คิดอย่างไม่เข้าใจถึงความโกรธของเขา

สัญญาของแม่

.....

"นี่มันยังไม่คิดจะเลิกล่าอีกหรือแม่!"

พลายดินที่ยังอยู่ในอุ้งมือได้ยินลุงของอินคาดคั้นถามหญิงชรา นางรีบปกป้องลูกชายคนเล็กอย่างขุ่นเคือง "พวกแกก็ทำเหมือนกัน อย่าไปว่าน้องอยู่คนเดียวเลย พวกปลา กุ้ง แล้วก็ตัวอะไรในทะเลที่แกจับขึ้นมา มันก็สัตว์เหมือนกัน อย่าคิดว่าตัวเองดีกว่าน้องหน่อยเลยน่า"

"แต่พวกฉันจับกินเป็นอาหาร ไม่ได้เอามาเลี้ยงเล่นทรมานในกรง สัตว์ป่าพวกนั้นเขาห้ามล่า ทางการเอาจริงนะ ระวังเขาจะยิงเอา ถ้าจับได้คาหนังคาเขาในป่า"

"ใครจะมายิงมัน ในเมื่อมันไม่ได้ไปยิงเขาก่อน น้องแกไม่เคยยิงคนนะ ยิ่งกับพวกตำรวจ น้องกล้าสู้เขาเสียที่ไหน" แม่เฒ่าเถียงด้วยสีหน้าหวาดหวั่น

"แล้วคนอื่นล่ะ พวกที่ไปกับมันน่ะร้ายๆ ทุกคน แม่ก็รู้จักดี เพื่อนที่มันคบแต่ละคนเข้าออกคุกมาแล้วทั้งนั้น" ชายหนุ่มเตือน

"โอ๊ย พวกนี้ไม่ทำอะไรหรอก น้องแกบอกว่าอย่างมากถ้าได้ยินเสียงคอปเตอร์ก็วิ่งหนี พวกนี้รู้จักป่าดีพอๆ กับบ้านมันนั่นแหละ ไม่มีใครตามจับพวกมันได้หรอก อีกอย่าง...แค่ฆ่าสัตว์ไม่กี่ตัว ตำรวจจะมายิงได้อย่างไร ตราบที่

น้องแกไม่ออกไปยิงสู้กับเขา เขาก็ไม่ยิงหรอก ไม่มีทาง!"

แม่เฒ่ายังเถียงอย่างดื้อดึง แต่น้ำเสียงไม่มั่นใจเท่าเก่า จากนั้นจึงเปลี่ยนเป็นอ้อนวอน

"แม่ขอละ อย่าบอกหลานนะ ไอ้เด็กนี่ใจอ่อนไม่เหมือนพ่อ ที่ผ่านมาแม่ได้แต่โกหกว่าพ่อมันเป็นไกด์ให้นักท่องเที่ยวที่มาเดินป่า ทั้งที่จริงพ่อมันเข้าไปหาสัตว์ป่าตามใบสั่งลูกค้าเศรษฐีในเมือง มันยังเด็ก แม่ไม่อยากให้มันเสียใจ เดี๋ยวจะเกลียดพ่อ"

ลุงน้อยฝืนยิ้ม ทรุดนั่งข้างๆ มองหน้าแม่เฒ่าอย่างปลงตก

"งั้นแม่ก็ไม่ชอบงานพ่อมันใช่ไหม บอกให้มันเลิกเถอะน่า รู้ไหมแม่ ฉันพร่ำสอนเด็กๆ ที่โรงเรียนมาตลอด ให้พวกเขารักษาแล้วก็หวงแหนธรรมชาติ ป่าไม้แล้วก็สัตว์ป่า ฉันสอนไปก็ละอายใจไป เพราะแม้แต่น้องชายตัวเองก็ยังห้ามไม่ฟัง มีแต่แม่เท่านั้นที่จะหยุดมันได้"

แม่เฒ่าได้แต่พยักหน้า รับปากอย่างจำยอม

"สัญญานะแม่ สัญญาว่าจะห้ามอีกที เพราะถ้ายังขืนเข้าไปทำอีก หนนี้ฉันไม่แกล้งเอาหูไปนาเอาตาไปไร่เพราะสงสารหลานแล้ว แต่ฉันจะดัดนิสัยมันเอง" ลุงน้อยย้ำ

ตกเย็น เด็กชายเดินกลับจากโรงเรียน เขาดีใจที่ลุงน้อยคืนพลายดินให้พร้อมกับเชือกเส้นใหม่ แต่เมื่อรู้ว่าลุงจะไม่ค้างด้วยก็หน้าเสีย เพราะตลอดทั้งวันเขายังแอบหวังอยู่ลึกๆ ว่าลุงจะอยู่ค้างที่นี่ แล้วช่วยพูดกับพ่อเรื่องเจ้าลูกหมีตัวนั้น

"ตั้งแต่วันนี้ลุงจะไปค้างบ้านลุงใหญ่ เรื่องลูกหมีนั่นอินไม่ต้องห่วงนะ" เขารีบเสริมเมื่อเห็นหน้าหลานชาย "ย่าเพิ่งบอกลุงว่าพวกเขาจะเอามันไปเก็บไว้ก่อน แต่ยังไม่ย้ายไปจากหมู่บ้านเราจนกว่าพ่อของอินจะได้ตัว..."

ลุงน้อยหยุดชะงักครู่หนึ่ง แต่แล้วก็พูดต่อจนจบ "...จนกว่าพ่ออินจะกลับจากป่าคราวหน้า แล้วลุงจะจัดการเรื่องนี้เอง"

ใบหน้าของเด็กชายสดใสขึ้นมาทันที เขาร้องถามลุงอย่างตื่นเต้น

"เยี่ยมเลย! อินอยากเห็นเจ้าลูกหมีนั่นอีก แล้วลุงจะกลับเกาะเมื่อไรล่ะ ปิดเทอมอินจะขอให้พ่อพาไปหา พ่อบอกว่าเข้าป่าหนนี้ กลับออกมารวยแน่ๆ

ได้เงินมาแล้วนอกจากจะซื้อมอเตอร์ไซค์ให้อินหัดขี่ อินอยากได้อะไร มากแค่ไหน พ่อก็จะซื้อให้หมดเลย" เขากางแขนกว้างๆ อวดลุง

"แต่ว่าอินอยากไปหาเต่ายักษ์ลึกลับที่ลุงว่าหายไปจากคอกพร้อมๆ กับเด็กลึกลับที่ทิ้งไว้แค่รอยเท้า เจ้าเต่าที่คาบช้างของอินขึ้นมาจากใต้ทะเลน่ะ"

ลุงน้อยยืนฟังเด็กชายเล่าแผนการอย่างกระตือรือร้น ไม่อยากขัดว่าตัวเขาเองหวังให้พ่อของเด็กชายเปลี่ยนใจไม่เข้าป่าคราวนี้

"เอาสิ รอให้ทะเลใสสะอาดสวยงามเหมือนเก่า แล้วอินจะไปว่ายน้ำดำน้ำเมื่อไรก็ได้ ลุงจะสอนอินดำลงไปดูปะการังใต้ทะเล" เขายิ้ม แต่ดวงตายังฉายแววกังวล

"อินคิดอย่างไร ถ้าต้องย้ายไปอยู่กับครอบครัวของลุง ไปเข้าโรงเรียนที่เกาะครอบครัวของป้ายินดีรับอินไปอยู่ด้วยเสมอนะ อินอยากไปไหม"

"แต่อินชอบอยู่ใกล้ภูเขานี่นา" เด็กชายขมวดคิ้ว

"ที่โน่นก็มีภูเขา แค่ไม่มีสัตว์ป่าใหญ่ๆ เท่านั้น ไหนเมื่อกี้บอกว่าอยากดูเต่ายักษ์ไง" ลุงน้อยเตือน

"ก็อยาก แต่ทำไมอินต้องไปอยู่นั่นด้วยล่ะ" เขาทำสีหน้าไม่เข้าใจ

"ถามเผื่อไว้ เผื่อพ่อเขาต้องไปที่อื่นนานๆ" ลุงตอบ

"ไปไหนหรือ แล้ว...แล้วย่าล่ะ" เด็กชายอึกอัก ชักสังหรณ์ว่ามีบางอย่างไม่ปกติ เหลือบมองย่าที่ก้มหน้าก้มตาทำอาหารในครัวใต้ถุนบ้านราวกับจงใจไม่ต้องการเข้ามาแทรกระหว่างเขากับลุง

"ย่าคงกลับไปอยู่กับลุงใหญ่ ไม่ต้องห่วงหรอก ที่ย่ามาอยู่ที่นี่ก็เพื่อมาดูแลอินเท่านั้น แล้วอย่าบอกพ่อล่ะว่าลุงมาคุยอะไรที่นี่" เขาสั่งแล้วเดินจากบ้านไป

ตกกลางคืน พ่อกลับมา แล้วก็เตรียมตัวเข้าป่าอีก เด็กชายแอบเห็นเขากับย่าโต้เถียงกันอยู่นาน ไม่รู้ว่าเรื่องอะไร เสียงโต้เถียงรุนแรง สีหน้าทั้งคู่เคร่งเครียดจนอินขยาด ไม่กล้าไปแอบฟังใกล้ๆ แต่ก็พอจับคำได้บ้างว่าเกี่ยวกับโขลงช้างและลูกช้างที่พ่อเอ่ยถึงเมื่อคืนก่อน เด็กชายสังหรณ์ใจและวางแผนบางอย่างไว้ในใจโดยไม่ให้ใครรู้

เมื่อรถกระบะเข้ามาจอดที่บ้าน อินเฝ้าพ่ออยู่ห่างๆ แต่ไม่ยอมให้คลาด

สายตา รถคันนี้ไม่เหมือนรถกระบะทั่วไปที่อินเคยเห็น มันปรับแต่งและติดตั้งอุปกรณ์สำหรับลุยป่ารกชัฏ มีล้อที่สูงใหญ่เทอะทะกว่ารถปกติ คนในรถทั้งสองออกมายืนสูบยาคุยกันที่ท้ายแปลงผัก ขณะที่พ่อวุ่นวายขนของไปเก็บท้ายรถ ทุกคนดูตื่นเต้นและกระวนกระวาย เด็กชายแอบได้ยินประโยคสำคัญเข้าพอดี

"ตอนนี้เหมาะที่สุด มันมาหากินไม่ห่างทางรถวิ่งมากนัก" ชายคนหนึ่งคุย

"มีทั้งลูก มีทั้งงาใหญ่ เขาว่างายาวเป็นเมตร"

"ถ้ารวมกับตัวที่ยังเก็บในโกดัง ทุกคนจะได้เงินแสนกันคราวนี้" เสียงชายคนแรกเอ่ยอย่างลิงโลด เมื่อพ่อเข้าไปสมทบ ทั้งสามก็หัวเราะอย่างครื้นเครง

"ก่อนสว่างก็รีบไปเลย"

พ่อสรุปสั้น ๆ ชายทั้งสองสุมไฟไล่ยุงแล้วเข้าไปปูเสื่อนอนบนแคร่ใต้ถุน เด็กชายรีบปิดประตูห้องมิดชิด ผลุบเข้ามุ้ง แล้วกระซิบบอกแผนการลับของเขากับพลายดินอย่างตื่นเต้น

ไม่นานนักเมื่อแมลงในสวนเงียบเสียงลง หมาจากบ้านไกล ๆ หยุดเห่า เหลือเพียงเสียงนกฮูกและหนูที่วิ่งบนกระดานไม้ เด็กชายก็ผล็อยหลับไป

แฝงตัว

.....

"โอ๊ย แย่แล้ว! แย่แล้ว! แย่แล้ว!"

เด็กชายสะดุ้งตื่น อุทานเสียงดัง แต่เมื่อเห็นท้องฟ้ายังมืด ใต้ถุนยังไม่มีเสียงเคลื่อนไหว เขาจึงถอนหายใจอย่างโล่งอก รีบย่องออกจากมุ้งไปหยิบเสื้อยืดตัวเก่งมาสวม หยิบขนมห่อใหญ่กับกระติกน้ำ คว้าพลายดินมาคล้องคอ แล้วค่อยๆ ย่องลงบันไดเงียบเชียบไม่ให้หมาหรือคนตื่น

"หวังว่าจะสำเร็จนะ ทีนี้พ่อจะรู้ว่าฉันกล้าหาญแค่ไหน" เขากระซิบบอกพลายดิน

ชายสองคนยังนอนคลุมโปงหลับสนิทอยู่บนแคร่ พ่อตื่นพอดีและคงจะเข้าไปอาบน้ำ เด็กชายรีบวิ่งไปที่รถกระบะซึ่งแม้จะสูงเทอะทะ แต่เขาก็ปีนขึ้นท้ายรถจนได้ ในนั้นมีผ้าใบหนาผืนใหญ่ เชือกหนาๆ โซ่ยาว ซองปืน และอุปกรณ์อื่นๆ ของพ่อที่เก็บมิดชิดอยู่ข้างในหีบ

เด็กชายยิ้มร่าเมื่อเห็นผ้าใบผืนกว้าง เขารีบคลี่ออกตวัดคลุมตัวตั้งแต่หัวจดเท้า

แต่อากาศใต้ผ้าใบทั้งร้อนทั้งอบอ้าว เขาต้องทนขดตัวนอนนิ่งอยู่ในนั้นโดยไม่รู้เลยว่าต้องรออีกนานเท่าไร และพวกเขากำลังจะไปไหน ไกลจากที่นี่มากหรือเปล่า

พลายดินเองก็สงสัยเหมือนกันว่าจะต้องเจออะไร มันเฝ้าถามตัวเอง

"ท้ายกระบะ คงร้อนเหลือ เหงื่อไหลซิก
ใครหลุกหลิก ถูกจับได้ ไล่ลงหนา
รอไม่ไหว อยากผจญ ยลพนา
หวังอยู่ว่า ไม่ต้องแนบ แอบทั้งวัน!"

ช้างป่า

.....

รถกระบะออกเดินทางในเวลาไม่นานนัก โดยไม่รู้ว่ามีผู้โดยสารไม่ได้รับเชิญแฝงอยู่ท้ายรถ เด็กชายเองก็ไม่รู้ว่าเขากำลังไปทางไหนและจะถึงจุดหมายเมื่อไร รู้แต่ว่าในนี้ไม่สบายเนื้อตัวเลย ผ้าใบทั้งหนาทั้งหนัก กลิ่นก็เหม็นและร้อนอบอ้าว ตัวเขาชื้นเหงื่อ พื้นรถก็แข็งกระด้าง ทางที่รถขับผ่านเริ่มเป็นหลุมเป็นบ่อ บางทีรถก็ตกหลุมจนหัวเขากระแทก แล้วก็วิ่งเลี้ยวลดคดเคี้ยวจนเวียนหัว ขนมที่เตรียมมากะจะนอนกินให้สบาย ยามนี้กลับกลืนไม่ลงแล้ว

ในที่สุดเขาก็ทนทรมานต่อไปไม่ไหว ลุกพรวดขึ้นมาอาเจียนออกไปนอกกระบะ

เอี๊ยดดดดด! เสียงเบรกดังลั่นเมื่อรถหยุดกะทันหัน เขาเกือบหัวคะมำหล่นจากรถ คนข้างหน้าหันมาจ้องเด็กชาย

"อิน!" พ่อรีบเปิดประตูและกระโจนออกมา ใบหน้าทั้งโกรธเกรี้ยวทั้งตกใจ เด็กชายที่นึกกลัวไม้เรียวรีบร้องละล่ำละลัก

"พ่อ! อินอยากมาดูช้างป่า อินไม่เกะกะหรอกพ่อ ให้อินไปด้วยเถอะ อินอยากได้ลูกช้าง"

ขณะที่เขาร้องขอ ชายอีกสองคนเดินมาฉุดแขนพ่อ แล้วทั้งสามก็โต้เถียงกัน

ตอนนั้นอินจึงรู้ตัวว่าเขาไม่ได้อยู่บนถนน แต่เป็นทางดินแคบๆ ในป่ารกที่ไม่ได้มีไว้ให้รถแล่น สองข้างทางร่มทึบด้วยต้นไม้จนพระจันทร์และหมู่ดาวแทบส่องแสงผ่านลงมาไม่ได้ ต้องอาศัยไฟจากหน้ารถ

เด็กชายดีใจที่ได้ออกมาสูดอากาศสดชื่นและสัมผัสลมเย็นๆ ที่พัดผ่าน หลังจากต้องทนทรมานอยู่ใต้กองผ้าใบหนาหนักมานานนับชั่วโมง เขาเงยหน้ารับลมและมองท้องฟ้าที่ยังคงมืดมิด พยายามมองหาหมู่ดาวและค้นหาทิศทางตามที่เรียนมา

เวลาที่เสียไปกับเรื่องของเด็กชายเริ่มทำให้ชายทั้งสองหงุดหงิด พ่อจึงแนะนำให้รีบเดินทางต่อ เมื่อพ่อปีนขึ้นมานั่งท้ายรถกระบะด้วยกัน เด็กชายก็ดีใจยิ้มแป้นรีบเข้าไปเอาใจพ่อ

"ถ้าเจอลูกช้างกำพร้า อินจะช่วยพ่อจับ อินจะเลี้ยงให้มันเดินเล่นที่บ้านทั้งวัน มันอยากเข้าป่าก็ให้เข้า อยากกินผักกินแตงในสวนก็ได้ อินไม่ว่าหรอก" เขาบอกอย่างร่าเริง

"แน่ใจหรือ แปลงผักของย่าแกน่ะ ลูกช้างมากินเดี๋ยวเดียวก็เหี้ยนหมด"

พ่อหัวเราะหึๆ คว้ากล้องขึ้นมาสูบยา ได้เข้าป่าด้วยกัน แล้วยังได้นั่งกับพ่อที่ปกติไม่ค่อยได้อยู่ใกล้ชิดกันนัก ยิ่งทำให้อินมีความสุข ตื่นเต้นจนลืมความหิวและง่วงเหงาหาวนอน อินลืมกระทั่งว่าทางรถยิ่งเข้าไปลึกยิ่งขรุขระเป็นหลุมเป็นบ่อหลายครั้งรถกระแทกตกหลุมจนทั้งคู่ตัวลอยตกลงมาก้นกระแทก แต่สองพ่อลูกก็หัวเราะอย่างสนุกสนาน

ในที่สุดรถก็จอดสนิทที่ริมห้วยเล็กๆ ชายคนหนึ่งยืนรออยู่ ท่าทางอารมณ์เสียที่พวกพ่อมาสาย รอบตัวเขามีเต็นท์และสัมภาระยังชีพในป่า ไม่มีใครพอใจที่เห็นเด็กชายตัวเล็กๆ จึงเสนอให้เด็กรอที่นี่ ที่ซึ่งเหมือนเป็นแคมป์พักแรม แต่เด็กชายรบเร้าจะไปด้วย และพ่อก็ทำให้ทุกคนต้องยอมรับโดยดี

ทั้งหมดเดินข้ามลำห้วยแล้วลัดเลาะไปตามริมน้ำ ใบหน้าเด็กชายแย้มยิ้มจนหุบไม่ลงเมื่อได้ขี่คอพ่อข้ามลำน้ำเล็กๆ ที่ไหลเชี่ยว เขาอยากหยุดพักดูปลา แต่รู้ว่าหนนี้พ่อคงมีเวลาไม่มากนัก

คราวหน้าต้องไม่ลืมเอาเบ็ดกับสวิงมาด้วย

เด็กชายวางแผนในใจ นึกภาพเขากับพ่อสะพายข้องที่เต็มไปด้วยปลาตัวใหญ่ๆ กลับไปหาย่า พ่อบอกว่าพวกเขากำลังจะขึ้นไปทางเหนือ อากาศยังเย็นสบาย แม้เด็กชายจะพยายามเดินให้ทันพวกผู้ใหญ่ แต่เขากับพ่อก็ยังรั้งท้ายห่างคนอื่นอีกไกล อย่างไรก็ตามทั้งคู่เดินเคียงข้างกันอย่างมีความสุข

ขณะพักเหนื่อยดื่มน้ำ เด็กชายเงยหน้ามองฟ้าที่เริ่มสว่าง

"อินรู้ว่าดาวเหนืออยู่ไหน ครูบอกว่าให้หากลุ่มดาวจระเข้ก่อน แล้วก็..." เขาพยายามอวดพ่อ แต่พรานใหญ่หัวเราะ "ไว้คืนนี้ถ้ากลับไปทัน พ่อจะพาขึ้นเขาดูดาว ไม่มีครูคนไหนรู้จักดาวดีเท่าพ่อหรอก"

เด็กชายรีบพยักหน้าอย่างลิงโลด *ถ้าได้มาอยู่ในป่ากับพ่อบ่อยๆ คงดี ขอให้ได้มาอีกเร็วๆ นี้เถอะ!* เด็กชายตั้งความหวัง

เมื่อสุดทางแนวต้นไม้ใหญ่และกำลังออกสู่ทุ่งโล่ง ชายอีกคนยืนรออยู่แล้ว กลุ่มของเด็กชายไปถึง เขาทำสัญญาณให้เงียบ สองพ่อลูกย่องเข้าไปหา พ่อรับปืนมา ดันเด็กชายให้ยืนหน้าตัวเอง อินแหวกพุ่มไม้ มองออกไปเบื้องหน้า เขาไม่ลืมจับพลายดินข้างในเสื้อให้มองสัตว์สวยงามที่พวกเขาเฝ้ารอด้วย

แสงทองเรืองรองของพระอาทิตย์ยามรุ่งฉายทั่วท้องทุ่งหญ้า ช้างโขลงหนึ่งเดินช้าๆ เกาะกลุ่มหากินใกล้ลำน้ำที่ทุกคนกำลังเดินเลียบมา แม้จะอยู่ไกล แต่เด็กชายและพลายดินเห็นชัดเจน พวกมันมีไม่ต่ำกว่าหกหรือเจ็ดตัว สีเทาของตัวพวกมันสะท้อนแสงอาทิตย์อ่อนๆ ส่องประกายเรืองรอง

"โอ ดูงามันสิ!" เสียงชายที่มากับพ่ออุทานอย่างลืมตัว

พลายดินมองอย่างตื่นเต้น ช้างที่เห็นยิ่งใหญ่กว่าในจินตนาการมากนัก พวกมันเปี่ยมพลังและสวยงาม ช้างพลายรูปร่างแข็งแรงมีงาใหญ่โค้งยาวเป็นสง่า ช้างพังตัวเล็กกว่า แต่ก็ดูนุ่มนวล ท่วงท่าสงบและอ่อนโยน

"พ่อๆ ลูกช้าง! ลูกช้าง!"

เด็กชายกระซิบอย่างลิงโลด พลางสะกิดพ่อที่มัวจุ่นวายเตรียมของอยู่กับชายที่มาด้วยกัน

"พ่อ ลูกช้างนี่ไม่ได้กำพร้าแฮะ อินว่าแม่มันคือตัวที่อยู่ข้างๆ ใช่ไหม"

เด็กชายชี้แม่ช้างที่ยืนข้างๆ พลางถามด้วยความสงสัย เขายังจับพลายดิน

ขณะทรุดลงนั่งมองช้างพังและลูกที่ตัวติดกันไม่ห่าง ไม่ว่าแม่ช้างก้าวช้าๆ ไปทางไหน ขาเล็กๆ ของลูกก็ก้าวตาม คลอเคลียนัวเนียไม่ห่าง ช่างเป็นครอบครัวช้างป่าที่มีความสุขและอารมณ์ดี

"อินว่านะพ่อ ให้พวกมันอยู่อย่างนี้ดีกว่าไปอยู่เหงาๆ กับเรา แม่มันคงใจดีน่าดู ลูกถึงไม่ยอมออกห่างเลย" เด็กชายที่ถูกแม่ทิ้งเอ่ยอย่างปลื้มใจแทนลูกช้าง แล้วก้มลงกระซิบกับตุ๊กตา

"ฉันเข้าใจแล้ว ทำไมเด็กหญิงคนนั้นถึงรักแล้วก็อยากปกป้องช้างป่า ทั้งที่แม่ของเขาตายเพราะพยายามช่วยพวกมัน ฉันอยากให้เขามาเห็นด้วยกันจัง"

แต่แล้วอยู่ๆ พ่อก็หันมาสั่งลูกชายด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด

"ถอยไปอยู่ข้างในพุ่มไม้หนาๆ กับพวกนั้น อย่าขยับไปไหนจนกว่าพ่อจะสั่ง ถ้าโขลงช้างแตกตื่น แกก็แอบอยู่เฉยๆ อย่าตกใจ"

แต่อินกลับยืนนิ่ง หันมาจ้องปืนในมือพ่ออย่างงงงวย

"ไปสิ!" พ่อสั่งอีก เด็กชายจึงถอยมารวมกับคนอื่น สายตากลับไปจดจ่อกับลูกช้าง

"ไม่เหมือนช้างที่เห็นในปางเลย พวกนั้นอยู่ในคอกสูง ไม่ได้อยู่กับครอบครัวแบบนี้ ไม่มีป่าล้อมรอบ ลูกช้างต้องฝึกกับควาญทุกวันเหมือนไปโรงเรียน โอ้โฮ ฉันชอบแบบนี้จัง เที่ยวเล่นในป่ากับแม่ทั้งวัน ไม่ต้องไปโรงเรียน!" เด็กชายผู้ไม่เคยได้เที่ยวเล่นกับแม่สักครั้งเอ่ยอย่างปลาบปลื้มกับตุ๊กตาดินเผา

"อา สิ่งที่ฉันฝันเป็นจริงแล้ว!"

ตุ๊กตาดีใจและอดนึกถึงเด็กหญิงผู้รักช้างไม่ได้ คำสัญญาที่ให้ไว้ดูจะยิ่งศักดิ์สิทธิ์ มันต้องกลับไปอยู่เคียงข้าง เป็นกำลังใจให้เธอได้ทำตามความมุ่งมั่นที่จะปกป้องสัตว์ใหญ่อันสง่างาม

เปรี้ยง!

เสียงปืนดังนัดหนึ่ง แม่ช้างทรุดลงไปหมอบกับพื้น ชูคอส่งเสียงแปร๋นด้วยความเจ็บปวด ลูกช้างร้องตกใจ ช้างใหญ่ตัวอื่นก็ส่งเสียงตื่นตระหนก

เปรี้ยง!

เสียงปืนดังอีกนัด คราวนี้ช้างพลายตัวใหญ่งายาวทรุดลง ส่งเสียงคำราม

ด้วยความโกรธเกรี้ยว

ต่อหน้าสายตาตะลึงงัน เสียงระเบิดดังสนั่นตามมา ช้างที่เหลือทั้งโขลงร้องคำราม วิ่งหนีเหยียบย่ำพืชพันธุ์ไม้ด้วยความตกใจ ทิ้งฝุ่นตลบคละคลุ้งไว้เบื้องหลัง จนเมื่อเหล่าชายฉกรรจ์หยุดมือ ทุกอย่างก็เงียบลง

ไม่เหลือช้างใหญ่กลางทุ่งอีกเลย นอกจากช้างพลายที่นอนโอดครวญ และแม่ช้างบาดเจ็บกับลูกเล็กของมัน ลูกที่ติดแม่แจ

เมื่อฝุ่นจางลง ภาพช้างหน้าแจ่มชัด ทุ่งหญ้ากว้างปราศจากช้างใหญ่แข็งแรงที่จะช่วยปกป้องลูกช้าง พรานใหญ่ก้าวออกไปยืนในที่โล่ง

ปืนในมือเล็งที่ช้างแม่ลูกคู่นั้น!

ป่าลั่น

.....

"พ่อ!" เด็กชายวิ่งพรวดออกจากที่ซ่อน กระโดดเข้าไปแย่งปืนจากพรานใหญ่ "พ่อยิงมันทำไม ยิงทำไม!"

พรานใหญ่ตกใจ ชูปืนขึ้นสูงให้พ้นมือเด็กชาย "ใครให้แกออกมา กลับไปเดี๋ยวนี้ กลับไป!"

"แล้วพ่อยิงพวกมันทำไม มันมีลูกไม่เห็นหรือ อย่ายิงนะพ่อ!" เขาตะโกนห้ามอย่างโมโห

"ไม่ฆ่าแม่แล้วจะเอาลูกมาได้อย่างไร! ไอ้ตัวไหนๆ ที่เอากลับไปก็ต้องยิงแม่มันทิ้งทั้งนั้น อินเองก็ชอบไม่ใช่หรือ" พ่อตวาดใส่เขา ไม่พอใจความใจอ่อนของลูกชาย

เด็กชายอ้าปากค้าง จ้องพรานใหญ่อย่างไม่เชื่อหู เพิ่งเข้าใจความหมายของลูกกำพร้าที่พ่อนำกลับไปขังในบ้าน เขาส่ายหน้า ร้องไห้โฮ

"อินไม่เอาก็ได้! อินไม่เอาตัวอะไรแล้วทั้งนั้น ฮือๆ กลับบ้านเถอะพ่อ ถ้าต้องฆ่าพ่อแม่มัน อินไม่เอาอีกแล้ว!"

ชายคนหนึ่งตรงเข้ามากระชากเด็กชาย เชือกที่คล้องเจ้าพลายไว้พลอยโดนกระตุกขาดไปด้วย

"อินไม่เอาแล้วพ่อ! อินไม่เอาแล้ว!"

เด็กชายดิ้นรนขัดขืน ร้องไห้ตะโกนบอกพ่อ แต่ดูเหมือนการล่าลูกช้างไม่ได้เป็นไปเพื่อเขา เมื่อเด็กชายถูกหิ้วออกไปห่างๆ นายพรานหันกลับไปสะสางงานของเขา ขณะนั้นแม่ช้างพยายามทรงตัวลุกขึ้นปกป้องลูก ลูกช้างที่เข้ามาซุกอย่างหวาดกลัวจึงขวางทางปืนโดยไม่รู้ภัย

พรานใหญ่เล็งปืนอีกครั้ง

"อย่ายิง พ่อ! เดี๋ยวโดนลูกมัน! เดี๋ยวโดนลูกมัน!" เด็กชายตะโกน ขณะพยายามดิ้นให้หลุดจากพันธนาการ

เดี๋ยวโดนลูกมัน! เดี๋ยวโดนลูกมัน!

เสียงร่ำไห้วิงวอนของเด็กชายดังสะท้อนก้อง พลายดินรู้ว่ามันจะไม่มีวันลืมเสียงร้องขอความเมตตานี้เลย ได้แต่ภาวนาให้ทุกอย่างผ่านพ้นด้วยดี ให้ช้างแม่ลูกปลอดภัย ให้เด็กชายกับพ่อได้กลับไปนอนอุ่นๆ ในบ้านไม้ ตกค่ำก็ขึ้นเขาดูดาวตามที่พ่อสัญญา

แต่ความคิดของพลายดินถูกขัดด้วยเสียงคำรามจากฟ้าเบื้องบน!

เป็นเสียงสั่นครืนๆ จากฟากฟ้าไกล เสียงค่อยๆ ใกล้เข้ามา ใกล้จนผืนแผ่นดินสั่นสะเทือน ยอดไม้รอบๆ ปลิวสะบัดด้วยแรงลม เฮลิคอปเตอร์ลำหนึ่งโผล่พ้นจากยอดไม้ บินต่ำลงๆ ยิ่งต่ำลมก็ยิ่งแรง แผ่นดินยิ่งสั่น ฝุ่นดินและใบไม้ปลิวคละคลุ้ง เสียงตึกตักครืนๆ กลบเสียงร้องของแม่ช้าง

นกยักษ์! พลายดินบอกตัวเอง มันเห็นคนซึ่งสวมเครื่องแบบเหมือนๆ กันชะโงกหน้าออกมาจากในนั้น พวกเขาถือปืนเล็งลงมาเบื้องล่าง

"หนีไป! อิน หนีไป! วิ่งหนีไป!"

พรานใหญ่ตะโกนบอกลูกที่ถูกรั้งตัวไว้ ชายเหล่านั้นปล่อยเด็ก หันไปคว้าอาวุธ แล้ววิ่งเข้าป่าทึบที่ไม้ใหญ่บดบัง คนหนึ่งผลักเด็กชายให้วิ่งไปข้างหน้า ใบหน้าเด็กชายอาบน้ำตา วิ่งสะเปะสะปะ ล้มลุกคลุกคลาน ทิ้งพลายดินที่เชือกขาดร่วงอยู่ที่พื้น ฝุ่นคละคลุ้งทำให้เด็กชายไม่เห็นพ่อ และไม่รู้ว่ากำลังวิ่งไปทางไหน

ปังๆๆ! เสียงปืนดังจากชายเบื้องล่างหมายสอยนกยักษ์ให้ตกลงมา พ่อของเด็กชายที่เข้าไปหลบใต้ต้นไม้ตกใจ ร้องห้ามเสียงหลง แต่ช้าไปเสียแล้ว ทันที

ที่เสียงปืนดังจากเบื้องล่าง เบื้องบนก็สาดกระสุนตอบลงมา พลางสอดส่ายหากลุ่มล่าช้างติดอาวุธร้ายที่แฝงใต้ไม้ใหญ่

เสียงปืนสนั่นจนไม่รู้ว่าดังมาจากฟากไหน พรานใหญ่วิ่งออกสู่ทุ่งโล่ง ทิ้งปืน คุกเข่าชูแขนขึ้น แหงนหน้าตะโกนลั่น

"อย่า! อย่ายิง ลูกผมอยู่ในนั้น!" แต่เสียงปืนยังคงดังลั่นป่า

"อย่า! ผมยอมแล้ว อย่ายิง! เดี๋ยวโดนลูกผม เดี๋ยวโดนลูกผม!"

เดี๋ยวโดนลูกผม เดี๋ยวโดนลูกผม

แต่เสียงร้องของพ่อกลืนหายไปกับเสียงปะทะของอาวุธทั้งสองฝ่าย ไม่มีใครสนใจคำร้องขอของเขา เหมือนที่เขาไม่ฟังคำวิงวอนของเด็กชายก่อนหน้านี้

"เสียงปืนสนั่นฟ้า ดังลั่นป่าโกลาหล
แมกไม้สัตว์ผู้คน ล้มเกลื่อนกล่นร่วงหล่นดิน
เด็กน้อยวิ่งหาพ่อ อยู่ไหนหนอใครได้ยิน
น้ำตายังไหลริน ฝันเลือนดับได้กลับเรือน"

ตุ๊กตาที่เหนื่อยล้า

.....

ฝันร้ายผ่านพ้นไป ไม้เล็กไม้ใหญ่หักโค่นล้มระเนระนาดราวกับสงครามย่อย ๆ เพิ่งเกิดขึ้น แม้แต่พุ่มไม้ยังหลุดกระจุย การเคลื่อนย้ายช้างบาดเจ็บผ่านไปอย่างทุลักทุเล เกือบสัปดาห์แล้วนับจากวันที่เสียงปืนลั่นป่า นกและสัตว์น้อยใหญ่ยังไม่กลับมาปรากฏตัวอีกราวกับต้องการหลีกหนีจากที่ตรงนี้

"ลูกช้าง! นี่ไงเครื่องรางที่อินจะเก็บไว้นำโชค"

ทุกวันเสียงใส ๆ ร่าเริงของเด็กชายลูกภูเขายังคงสถิตในใจตุ๊กตา แต่สิ่งที่เกิดกับโขลงช้างและเด็กชายทำให้พลายดินไม่คิดว่าตัวเองจะนำโชคให้ใครได้อีก

ถ้าอย่างนั้นมันคือช้างแบบไหนกันนะ

"ฉันเป็นเช่นช้างดิน *ที่อยากบินอยู่แค่นั้น*
คืนวันได้แต่ฝัน *ไม่เคยช่วยอวยโชคดี*
รอบตัวจึงต้องพบ *ภัยประสบยากหลบหนี*
เครื่องรางใครว่าดี *ก็แค่ดินสีเทาเทา"*

ตุ๊กตาผิดหวังและเสียใจ ความสดชื่นสมหวังก่อนหน้านี้กลายเป็นความเศร้า และความเศร้าทำให้ตุ๊กตาดินเผาเหนื่อยอ่อน แม้แต่การนอนตะแคงเฉย ๆ บนกองใบไม้ก็ทำให้จิตใจอ่อนล้า

"หากฉันมีปีกแห่งฝัน คงได้กลับไปเป็นตุ๊กตาประดับที่สงบเสงี่ยม ตุ๊กตาที่ไม่ต้องออกไปไหน ไม่ต้องรับรู้เรื่องโหดร้ายใดๆ"

มันนึกถึงเด็กหญิงผู้รักช้างกับคำสัญญาที่ให้ไว้ จะวิเศษแค่ไหนถ้าได้บินกลับไปยืนเคียงข้างเป็นกำลังใจให้เธอ *"ฉันคิดถึงเธอเหลือเกิน..."*

"ใคร" เสียงเล็กๆ ดังขึ้นจากข้างบน แล้วกระรอกตัวหนึ่งก็ไต่พรวดลงมาจากบนยอดไม้สู่พื้นเบื้องล่าง โผล่ใบหน้าอยากรู้อยากเห็นออกมาจากกองใบไม้บนดิน

"ใครกันที่เจ้าคิดถึง" เสียงนั้นยังรบเร้าถามมา

"สวัสดี ฉันคือพลายดิน ตุ๊กตาดินเผาที่เหนื่อยเหลือเกิน" พลายดินส่งความคิดออกไปเงียบๆ

"เหนื่อยหรือ" กระรอกขี้สงสัยทำจมูกขยุกขยิก เอียงคอ จ้องของเล่น "แค่นอนเฉยๆ จะเหนื่อยได้อย่างไร"

"ฉันเหนื่อยกับการผจญเรื่องโหดร้ายต่างๆ" พลายดินตอบ

"ข้าก็ด้วย" กระรอกพยักหน้าอย่างเห็นใจ "แต่สิ่งที่เจ้าพบคงเลวร้ายกว่า เพราะข้ายังมีกำลังใจลุกขึ้นสู้ต่อไป" มันตอบอย่างร่าเริง เมื่อกระรอกขนปุยจับความรู้สึกสงสัยของตุ๊กตาได้ จึงเล่าให้ฟังต่อ

"หลายวันแล้วที่บ้านพวกข้าพังเพราะโดนลูกหลงจากสงครามมนุษย์ ทุกตัวต้องหนีกระจายกันไปหมด ตัวข้าเองก็เพิ่งกลับมา"

"โอ แล้วเธอต้องทำอย่างไรถึงจะได้พบครอบครัวอีกครั้ง" พลายดินเสียใจ แต่กระรอกหางพวงตัวน้อยๆ กลับไม่แสดงท่าทีหวาดกลัวใดๆ

"ข้าก็คอยอยู่ตรงนี้แหละ เดี๋ยวพวกเขาก็กลับมา นานแค่ไหนข้าก็คอยได้" แล้วมันก็ตะโกนร้องเพลงให้กำลังใจตัวเอง

"กระรอกน้อย ใจใหญ่ ไต่ตามต้น
ต้องรับผล คนพังป่า เกือบอาสัญ
รอหายหวั่น พลันหายตื่น คืนพบกัน
ทุกทุกวัน ตั้งตารอ ไม่ท้อเลย"

เมื่อเจ้ากระรอกร้องเพลงอย่างสุขใจจบแล้ว ก็ไต่กลับขึ้นบนยอดไม้ กระโจน

เปลี่ยนจากต้นหนึ่งสู่ต้นหนึ่งอย่างคล่องแคล่ว พลายดินที่นอนตะแคงจึงไม่เห็นว่ามันไปถึงไหน แต่ก่อนที่กระรอกจะหายลับไปในป่าทึบ ยังอุตส่าห์ตะโกนบอกตุ๊กตา

"เชื่อสิ ไม่ว่าพวกเขาหลงทางไปไหนก็จะกลับมาจนได้ ขอเพียงรู้ว่ามีคนเฝ้าคอยอยู่!"

สิ้นเสียงกระรอกน้อย ใบหน้าแย้มยิ้มของพลายดินเหมือนจะกลับมายิ้มแย้มจริงๆ อีกหน เพราะลึกๆ แล้วมันรู้สึกว่ามีใครกำลังคอยอยู่ คิดได้ดังนี้ความเหนื่อยล้าก็หายไป คำพูดที่ไม่เคยลืมเหมือนกลับมากระซิบข้างหูอีกครั้ง

"ฉันจะเอาเธอกลับไปวางข้างรูปแม่ริมหน้าต่าง ตื่นเช้ามาจะได้เห็นเธอกับแม่ส่งยิ้มให้กำลังใจไปตลอดจนฉันโตเป็นผู้ใหญ่เลย พลายดิน"

และมันรู้ว่าเจ้าของเสียงนี้ยังคอยอยู่!

คอยเวลา

.....

ครอบครัวที่พลัดพรากของกระรอกน้อยทยอยกลับมา ตุ๊กตายินดีกับเพื่อนใหม่และเริ่มมีความหวังว่าวันหนึ่งจะได้กลับไปหาเด็กหญิงบ้าง แม้ตลอดเวลายังเฝ้าสงสัยโชคชะตาของโขลงช้างป่า เด็กชาย และพรานใหญ่ เพราะหลังจากความวุ่นวายนั้นก็ไม่มีใครมาที่นี่อีกเลย

"เอาเถอะ วันหนึ่งฉันคงได้กลับไปหาและทำตามสัญญาที่ให้ไว้กับเธอ ขอแค่เธอยังรอฉันอยู่"

ตุ๊กตายังคิดคำนึงด้วยความหวัง แม้วันคืนจะผ่านพ้นไป ทั้งวันที่แห้งแล้ง วันที่สดชื่น วันที่เปียกชื้นด้วยสายฝน วันที่ลมพัดแรง ใบไม้หลุดร่วงจนแทบถมทับร่างเจ้าพลายมิด หมู่มดและแมลงต่างเดินข้ามผ่านมันไป นานแล้วที่สัตว์น้อยใหญ่ไม่ได้แวะเวียนมาที่ลำน้ำแห่งนี้ แต่ถึงพลายดินจะพบเห็นสัตว์หลากหลาย ไม่ว่าหมี เนื้อทราย ควายป่า และแม้กระทั่งเสือหรือแมวป่าชนิดต่างๆ ที่เป็นญาติห่างๆ ของเสือปลาเพื่อนเก่า ทว่าพลายดินก็ไม่เคยเห็นช้างโขลงไหนอีกเลย

"พวกมันคงมีกันอยู่น้อยเหลือเกิน" มันนึกอย่างเป็นห่วง

เย็นวันหนึ่ง ขณะที่พลายดินนึกฝันถึงปีกกล้าที่จะพามันบินจากที่นี่ไปหาเด็กหญิงผู้รักช้าง กระรอกช่างสงสัยตัวเดิมก็ไต่ลงมาจากต้นไม้ และแปลกใจที่พบ

มันอีกครั้ง

"เจ้ายังอยู่ที่นี่!"

"ใช่ ฉันยังอยู่ที่เดิม" ตุ๊กตาตอบอย่างผู้ที่ยอมรับความจริง กระรอกเอียงคอทำจมูกขยุกขยิก มองพลายดินอย่างใช้ความคิด "ดูท่าเจ้าจำเป็นต้องได้รับความช่วยเหลือ"

"อา...ถ้าเธอช่วยฉันได้ก็ดีน่ะสิ" พลายดินดีใจ

"แต่ข้าคงช่วยหาใครก็ตามที่เจ้าคิดถึงไม่ได้หรอกนะ เจ้าของเล่น" มันรีบออกตัว

"ตอนนี้ฉันแค่อยากเห็นท้องฟ้า" พลายดินตอบอย่างเจียมตัว *"ตั้งแต่นอนตะแคงที่นี่ ฉันเห็นแต่ยอดไม้หนา ๆ และทิวเขาไกลลิบ ฉันคิดถึงพระอาทิตย์ พระจันทร์ ดวงดาว"*

"นั่นไม่ใช่เรื่องยากสำหรับกระรอกที่แข็งแรง"

แล้วเพื่อนหางพวงของพลายดินก็ใช้ขาหน้าขุดเขี่ยเศษใบไม้ที่กลบมันเสียเกือบมิด แต่ดูเหมือนตุ๊กตาที่นอนตะแคงอยู่นานจะถูกฝังกลบในดินลึกเกินกว่าเพื่อนจะผลักไหว กระรอกยันตีนหลังทั้งสองกับพื้น ใช้ขาหน้าผลักพลายดินจนสุดแรงก็ยังไม่หลุดจากหลุมดินเสียที

"ข้าคงต้องเรียกพวกมาช่วย เจ้ารอหน่อยนะ" มันบอกแล้วผลุบหายไปใต้กองใบไม้ โผล่อีกทีที่โคนต้นไม้ใหญ่และไต่พรวดหายขึ้นไป ทิ้งพลายดินให้เฝ้ารออย่างอดทน

ทันใดนั้นเอง ดูเหมือนผืนดินที่ปกคลุมด้วยใบไม้จะสะเทือน ตามด้วยเสียงกรอบแกรบจากการเหยียบย่ำใบไม้ที่หนักแน่น ทว่านุ่มนวล สัตว์เล็ก ๆ ที่ไต่อยู่ตามพื้นใกล้ ๆ พากันกระโจนหนี

และก่อนที่พลายดินจะนึกสงสัยมากไปกว่านี้ เงาใหญ่ทะมึนเข้ามาหยุดอยู่เหนือร่าง แล้วสิ่งเหลือเชื่อก็เกิดขึ้น พลายดินรู้สึกว่ามีมือที่ทั้งแฉะและนิ่มหยิบมันลอยขึ้น

แปร๋น ใบหน้าใหญ่ยิ้มแย้มของลูกช้างใหญ่ที่ใกล้เป็นพลายหนุ่มจ้องตุ๊กตาด้วยดวงตาโตใสแจ๋ว

เด็กน้อยผู้รอดชีวิต

.....

"สวัสดี ฉันคือพลายดิน ผลงานชิ้นเอกที่ปั้นโดยแม่เฒ่าที่จากไปแล้ว"

พลายดินทักอย่างตื่นเต้น ร้องบอกโดยไม่ทันคิด *"และโอ...ฉันไม่เคยเห็นใครที่เหมือนฉันขนาดนี้มาก่อนเลย"*

"แปร๋นนน"

เสียงตอบดังสนั่นลั่นหูทำเอาตุ๊กตาสั่นสะเทือน แต่พลายดินรู้ว่าลูกช้างใหญ่กำลังแหงนหน้าหัวเราะอย่างอารมณ์ดี เมื่อสิ้นเสียงร้องลูกช้างก็ถาม

"เจ้าคงลืมนึกถึงเรื่องขนาดตัวของข้ากับเจ้าใช่ไหม อา พลายดิน...พลายดิน ...ข้าไม่ได้ยินชื่อนี้มาพักใหญ่แล้ว เจ้าว่าเจ้าคือพลายดินอย่างนั้นหรือ" ลูกช้างถามอย่างมีไมตรี ชูงวงที่จับตุ๊กตาขึ้นฟ้า แล้วเดินเยื้องย่างออกมายังทุ่งโล่งที่แสงอาทิตย์สาดส่องเต็มที่

"ใช่ ฉันคือพลายดิน" มันตอบอย่างภูมิใจ *"เด็กหญิงคนหนึ่งเรียกฉันแบบนี้ เธอเองก็พลัดหลงกับครอบครัวเหมือนสัตว์อื่นใช่ไหม"*

ตุ๊กตาหมายถึงโขลงช้างที่โดนไล่หนีหายไป รวมทั้งกระรอก และคงมีสัตว์ป่าอื่น ๆ อีกมากที่ต้องรับผลจากสงครามของมนุษย์ แต่ลูกช้างใหญ่กลับส่ายหน้าค่อย ๆ วางตุ๊กตาลงบนยอดจอมปลวกร้างที่ไม่มีใครอาศัยแล้ว

"ข้าท่องป่าลำพัง ครอบครัวข้าเดินทางสู่โลกขอบฟ้านานแล้ว" มันตอบอย่างสงบ

"อา...เธอคงโกรธเกลียดพวกมนุษย์" พลายดินเวทนาชะตาลูกช้างตัวใหญ่ที่คงเจอเหตุการณ์เดียวกับโขลงช้างที่ถูกไล่ล่า

"ไม่เลย มนุษย์ช่วยข้าจากเหตุพายุและน้ำป่าที่ทำครอบครัวของข้าพลัดตกผา ข้าคือเด็กน้อยผู้รอดชีวิต พวกเขาเลี้ยงดูข้า ก่อนส่งกลับเข้าป่ามาเมื่อไม่นานนี้"

"เธอคือพลายดิน พลายดินจริงๆ เธอคือเด็กน้อยผู้รอดชีวิต!"

พลายดินตื่นเต้นเมื่อได้เห็นลูกช้างที่ใครๆ ต่างพูดถึง ลูกช้างผู้โชคร้ายและโด่งดัง ลูกช้างที่เด็กหญิงนำชื่อมาใช้เรียกตุ๊กตาดินเผาตัวจ้อยและไม่สำคัญอะไรนักอย่างมัน!

ลูกช้างใหญ่ส่งเสียงแปร๋น หัวเราะให้กับความตื่นเต้นของตุ๊กตา พลายดินสงสัยเหลือเกินว่าเด็กน้อยจะเหงาบ้างไหม เมื่อต้องอยู่ลำพังในป่ากว้างไร้ครอบครัวเพื่อนพ้อง เหมือนช่วงเวลาแห่งความโดดเดี่ยวที่มันต้องยืนเดียวดายใต้ทะเล นอนลำพังในแอ่งทรายที่หาด หรือตะแคงจมกองใบไม้ที่นี่ แน่นอนว่าลูกช้างใหญ่สัมผัสได้ถึงความอยากรู้ของตุ๊กตา

"ข้าเองก็ว้าเหว่เป็นบางครั้ง แต่พอได้กลับมาอยู่ป่าอีกครั้ง ข้าก็มีความสุข" ลูกช้างตัวใหญ่ตอบอย่างพอใจ "เมื่อต้องไปอยู่ปางช้างใหม่ๆ ข้าร้องไห้คิดถึงแม่ทุกเวลา แต่รู้ไหม กลุ่มมนุษย์ที่ช่วยข้าไม่ได้โชคดีนัก นกยักษ์ที่พาพวกเขามาโดนพายุพัดตก มีแม่คนหนึ่งต้องจากไปเพราะช่วยข้า จึงมีลูกๆ ที่ต้องกำพร้าเช่นกัน" มันถอนหายใจแล้วมองขึ้นไปบนท้องฟ้า

"...เมื่อนึกถึงเด็กๆ เหล่านั้น ข้าก็ไม่รู้สึกโดดเดี่ยวอีก"

"มนุษย์ที่รักเธอคงดีใจ ถ้าได้เห็นเธอเติบใหญ่อย่างเข้มแข็ง" พลายดินคิดถึงเด็กหญิงผู้รักช้าง เธอเองก็ได้กำลังใจจากเด็กน้อยผู้รอดชีวิตตัวนี้

"ข้าไม่คิดหรอกว่าทุกคนจะรักข้า!" ผู้รอดชีวิตรีบตอบกลับ "ช้างผู้เฒ่าในปางเตือนข้าทุกวัน เมื่อข้าเติบใหญ่กว่านี้ งาที่งามสง่าจะนำภัยมาหา พวกมนุษย์ฆ่าเราเพียงเพื่อนำไปครอบครอง"

แล้วเจ้าช้างก็รำลึกคำเตือนเหล่านั้น ขานเป็นบทเพลงให้ตุ๊กตาฟัง

"ช้างหนุ่มจงฟังข้า *เมื่อถึงคราท่องป่าไพร*
พบคนอย่าไว้ใจ *จงหนีไวให้ไกลห่าง*
คนโฉดโหดละโมบ *ฆ่าเพราะโลภเอางาช้าง*
ยิงเจ้าร้องครวญคราง *ช่วงชิงทั้งยังหายใจ*

"งาช้างใช่เพียงเขี้ยว *เจ้าใช้เคี่ยวขู่พาลภัย*
คนชั่วหวังกำไร *หวังได้งาใหม่เคียวคม*
จึงปลิดชีพช้าช้า *กรีดถอนงาก่อนสิ้นลม*
ทิ้งเจ้านอนตรอมตรม *รอชีพดับกลับสู่ดิน"*

พลายดินมองผู้รอดชีวิตเดินจากไปอย่างสงบ การพบปะเจ้าลูกช้างตัวใหญ่ทำให้ยิ่งนึกถึงเด็กหญิงผู้รักช้างและคำสัญญาที่นับวันจะยิ่งศักดิ์สิทธิ์ มันต้องเป็นกำลังใจให้เธอเติบใหญ่อย่างเข้มแข็ง และกลับมาปกป้องช้างป่าที่ต้องเผชิญภัยทุกวัน

"วันหนึ่งน่า วันหนึ่ง ไม่ว่าจะนานแค่ไหน ฉันจะต้องได้กลับไปพบเธอ" มันเฝ้าย้ำกับตัวเอง

ตุ๊กตาที่ขณะนี้ยืนเด่นบนยอดจอมปลวก มองท้องฟ้าโปร่งโล่งที่เฝ้าโหยหานึกถึงปีกแห่งฝันที่จะพามันโบยบินกลับไปหาเด็กหญิง แล้วกระรอกขี้สงสัยตัวเดิมก็ไต่ขึ้นมาหา มันไม่ได้พาพวกมาด้วย เพราะรู้แล้วว่าไม่จำเป็น

"เมื่อครู่พวกข้าแอบมองอยู่นาน เจ้าทั้งสองเป็นคู่แฝดที่น่าขัน" มันหัวเราะคิกคัก

แต่พลายดินยังไม่ทันตอบอะไร กระรอกก็รีบกระโจนหลบอย่างว่องไว หายไปเร็วกว่าตอนที่โผล่มาเสียอีก พลายดินไม่ทันตระหนักถึงเภทภัย จนเมื่อใบหน้าดุร้ายของนกตัวใหญ่ ดวงตาโตคมกริบ จะงอยปากแหลมคมพุ่งเข้ามาฉับพลัน กรงเล็บหนาใหญ่กางออกหมายโฉบจับกระรอก!

ทุกอย่างเกิดขึ้นรวดเร็วปานฟ้าแลบ ใบหน้าดุร้ายพุ่งมา กรงเล็บใหญ่แข็งแรงของพญาเหยี่ยวบีบลำตัวพลายดินแน่น อากาศเคลื่อนผ่านไปเร็วจนภาพรอบๆ

พร่าเลือน พลายดินรู้สึกเหมือนเมฆบนท้องฟ้าพุ่งเข้ามาหา จนถึงจุดหนึ่งที่อากาศรอบตัวค่อยๆ สงบลง แล้วตัวมันก็ลอยเคลื่อนวนเป็นวงกลมใหญ่ในอากาศ

เมื่อภาพต่างๆ เริ่มชัด พลายดินมองท้องฟ้า ปุยเมฆ และพระอาทิตย์ยามเย็นในมุมที่แปลกประหลาด

วูบนั้นเอง ตุ๊กตาตระหนักว่า...

มันกำลังโผบิน!

ช้างบิน

.....

ฉันกำลังบิน ฉันกำลังบิน!

พลายดินนึกไม่ออกว่าควรรู้สึกอย่างไร ตื่นเต้น ปีติ หรือว่าตื่นตระหนก ดวงอาทิตย์ดูเหมือนหมุนไปรอบๆ ขณะที่มันลอยคว้างเป็นวงกลมบนฟ้าสูง ความรู้สึกที่ได้อยู่สูงราวสัมผัสปุยเมฆได้นั้นวิเศษพอๆ กับกางปีกบินได้ด้วยตัวเอง!

เหยี่ยวชราร่างใหญ่บินวนบนฟ้า หลงยินดีที่ได้เหยื่ออันโอชาอยู่พักหนึ่งก็มุ่งหน้าขึ้นเหนือ ดวงอาทิตย์กลมใหญ่สีส้มยังสวยโดดเด่นในสายตา พลายดินที่โดนกักในกรงเล็บจึงไม่ทุกข์ร้อน เพราะก้อนเมฆสีขาวลอยละลิ่วปลิวกระจายในสายลมเป็นรูปทรงต่างๆ ให้มองอย่างเพลิดเพลิน ดวงตาที่สลักสวยงามยังมองเห็นป่าเขียวขจีเบื้องล่างด้วย สีเขียวของป่ากว้างไล่ระดับอ่อนแก่ แซมด้วยสีน้ำตาลของกิ่งก้าน สีเหลือง ส้ม แดงของดอกไม้และพืชผล

มันมองสายน้ำสีเงินยวงที่พาดผ่านเบื้องล่างอย่างหลงใหล สายน้ำคดเคี้ยวยาวสุดลูกหูลูกตา บางทีก็กว้าง บางทีก็แคบ บางทีก็แยกเป็นหลายสาย

ก่อนเคยชื่นชมผืนฟ้าครามว่างามสดใส แต่ยามนี้เมื่อตุ๊กตามองลงไปเบื้องล่าง ช้างดินตัวนี้ยิ่งหลงรักโลกของมันเอง

"โลกของฉันช่างสวยงามจริงๆ"

ตุ๊กตานึกอย่างภูมิใจ ลืมว่าอยู่ในกรงเล็บไปชั่วขณะ กลับรู้สึกว่าตัวเองมีปีกเล็กๆ งอกออกมาจริงดังฝัน ปีกที่พามันโผบิน

"ฉันพอใจแล้ว ฉันได้เห็นครอบครัวที่สมบูรณ์ของช้างใหญ่ ได้ท่องโลกกว้าง ได้พูดคุยกับเด็กน้อยผู้รอดชีวิต และตอนนี้ฉันกำลังบินอยู่กลางฟ้า มองโลกสวยงามจากเบื้องบน หลังจากนี้เหลือเพียงแค่กลับไปทำตามสัญญาเท่านั้น"

พลายดินนึกแล้วร้องเพลงอย่างมีความสุข

"มองผืนดิน ไกลสุดฟาก จากบนฟ้า
พสุธา กว้างใหญ่ ไกลจะฝัน
ท้องนภา ว่าสวย สวยกว่านั้น
โลกของฉัน นั้นหนา น่าภิรมย์"

แม้ฝูงนกกระจอกที่บินอยู่เบื้องล่างจะไม่ชอบพญาเหยี่ยวเฒ่านัก แต่เสียงเพลงจากตุ๊กตาทำให้หมู่นกกระจอกต่างแหงนหน้ามองและร้องอย่างประหลาดใจ

"ดูนั่นเพื่อน เหมือนช้าง กลางเวหาส
ช่างประหลาด ช้างบิน ได้ยินไหม
ถูกกักเก็บ ในเล็บเหยี่ยว ท่องเที่ยวไกล
แม้นว่าไร้ ปีกกล้า ยังท้าทาย

"จงอย่าสิ้น ความหวัง ในชีวิต
จงอย่าคิด แพ้พ่าย เบื่อหน่ายหนี
จงดูอย่าง ช้างดิน ถิ่นสกุณี
จงรีบหนี ก่อนเหยี่ยวเฒ่า กลืนเจ้าลง!"

ฝูงนกกระจอกทั้งร้องเตือนทั้งชื่นชม แต่เจ้าช้างดินไม่ได้ทุกข์ร้อน ยังคงเพลิดเพลินกับความงามและปีกแห่งจินตนาการที่เผลอคิดไปว่ามีอยู่จริง

ไม่นานนัก ภาพป่าเริ่มกลายเป็นภาพที่อยู่อาศัยและทางสัญจรของมนุษย์ รถยนต์แล่นอย่างรวดเร็วบนถนนสีเทาที่ทอดยาวสุดสายตา ยวดยานทั้งเล็กใหญ่แล่นต่อเนื่องเหมือนมีจำนวนไม่จำกัด ราวกับแล่นอยู่บนเส้นทางตลอดเวลาไม่เคยหยุดพัก

"ฉันหวังให้ไม่มีสัตว์ป่าตัวไหนต้องเข้าไปเสี่ยงชีวิตอยู่บนเส้นทางเหล่านั้น!" พลายดินนึกอย่างเป็นห่วง มองเบื้องล่างที่เริ่มเปลี่ยนไป ผืนดินขณะนี้ไม่เหลือไม้ใหญ่ยืนหยัดเลย เตียนโล่งแห้งแล้งเกือบทั้งเนินเขา ท้องฟ้าว่างเปล่าราวกับกระทั่งหมู่เมฆยังไม่อยากพัดผ่านบริเวณนี้

พลายดินไม่อยากเชื่อว่าความงามก่อนหน้านี้อยู่บนโลกเดียวกับหุบเขาแห้งแล้งที่กำลังมองอยู่ แสงอาทิตย์กำลังจะลับฟ้าเมื่อมันมาถึงสีเขียวของเรือกสวนไร่นา ที่นี่มีบ้านเรือนกระจายอยู่ห่างๆ สลับต้นไม้สีเขียว ต่อมาบ้านเริ่มเบียดชิดกัน มันตกใจกับอาคารที่ปล่อยควันสีดำพวยพุ่ง คลุมท้องฟ้าจนหม่นหมอง

แม้แต่แม่น้ำที่ไหลท่ามกลางหมู่อาคารที่สร้างอย่างแออัดก็ดำมืด ไม่ใสเป็นประกายเงินยวงเหมือนต้นน้ำที่เห็นก่อนหน้านี้

ความจริงที่โหดร้าย

.....

พลายดินเริ่มเข้าใจความจริงที่สัตว์ใต้ทะเลเคยบอกไว้ ยามนี้เห็นด้วยตาตัวเองว่ามนุษย์ที่เพิ่มอย่างท่วมท้นต้องการที่อยู่ ต้องการผืนดินผลิตอาหาร ต้องการถนนสำหรับเดินทางและพาหนะที่ว่องไว ป่าจึงค่อย ๆ ลดหาย สัตว์ทั้งหลายค่อย ๆ ลดจำนวนลง

อีกครั้งที่ตุ๊กตากลับมาเหน็ดเหนื่อย มันเห็นโลกเบื้องล่างพอแล้ว โลกไม่ได้สวยทั่วทุกแห่งอย่างที่เคยเข้าใจ เป็นอีกครั้งที่มันพบพานสิ่งต่าง ๆ มากเกินไป และที่ยิ่งเลวร้ายคือ

"ฉันได้แต่มองทุกอย่างโดยช่วยอะไรไม่ได้! ฉันช่วยโลกหรือช่วยใครไม่ได้เลย ฉันอยากกลับบ้าน ว่าแต่...บ้านของฉันคือที่ไหน"

เมื่อแสงตะวันใกล้ดับ พลายดินสังเกตว่าบนฟ้ามีสิ่งแปลกปลอมสีสดใส สิ่งเหล่านั้นลอยผงาดโต้ลมสูง ขึงตึงด้วยเชือกเส้นเล็กยาวจากเบื้องล่าง ความสูงทำให้มองลงไปไม่เห็นว่ามาจากที่ใด สิ่งประหลาดเหล่านั้นลอยวนอยู่กับที่ ครีบหางปลิวกระจายอย่างบ้าคลั่ง

"ว่าวนั่นเอง! ฉันเคยเห็นจากข้างล่าง ฉันเคยเห็นที่ไหนนะ"

แล้วพลายดินก็นึกถึงอิน เด็กชายลูกภูเขา ยามที่วิ่งเล่นแข่งว่าวกับเพื่อน ๆ

อย่างร่าเริงกลางทุ่งหลังโรงเรียน พลายดินปรารถนาเหลือเกินให้ว่าวสูงเด่นนี้ส่งมาจากเด็กชายลูกภูเขา นั่นเป็นเวลาเดียวกับที่เหยี่ยวเฒ่ารู้สึกผิดปกติ สงสัยว่าทำไมเหยื่อโอชะจึงแน่นิ่งแข็งกระด้าง เหยี่ยวชราก้มดู แล้วก็ต้องอ้าปากร้องอย่างเกรี้ยวกราด คลายกรงเล็บหยาบหนาทันที!

พลายดินร่วงลงจากฟ้า ลมบนพัดร่างมันปลิวไปปะทะว่าว งวงเล็กๆ เจาะทะลุกระดาษสีของว่าวและคาอยู่อย่างนั้น

"นี่อาจทำให้ฉันได้พบเด็กชายลูกภูเขาอีกครั้ง"

มันได้แต่หวังโดยไม่รู้ว่าเหยี่ยวชราพาบินขึ้นมาทางทิศเหนือ ซึ่งยิ่งห่างไกลจากบ้านของเด็กชาย และที่สำคัญมันยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าชะตากรรมของเขากับพ่อลงเอยเช่นไร

และแล้ว...คงด้วยน้ำหนักตุ๊กตา สายป่านขาดผึงจนว่าวได้รับอิสระ ลอยล่องไปตามลมบน พลายดินจึงติดไปด้วยอย่างช่วยไม่ได้

มืดแล้ว พลายดินมองดวงดาวที่อยู่เบื้องบนแล้วนึกฉงนเมื่อเห็นสิ่งที่คล้าย*ดวงดาว*ลอยขึ้นมาจากเบื้องล่าง ดาวเบื้องบนไม่เคลื่อนไหว ส่องแสงสว่างเย็นตา แต่*ดาว*เบื้องล่างซึ่งกำลังลอยขึ้นมานั้นส่องแสงเบาบาง ริบหรี่จนหายวับไป

นอกจากดวงดาวที่สะท้อนบนเพดานห้องนอนของเด็กชายมือฉลาด เจ้าพลายดินไม่เคยรู้มาก่อนว่ายังมีกลุ่มดาวเล็กๆ อื่นอีกที่กำเนิดจากผืนดิน มันจ้องมองอย่างสนใจ

"สวยจริงๆ ดาวที่ส่องแสงริบหรี่บอบบาง อยากรู้จริงว่าพวกมันเกิดบนผืนดินได้อย่างไร" มันสงสัย จนเมื่อว่าวฉีกขาดกลางอากาศ พลายดินจึงร่วงลงไปยังกลุ่มดาวที่กำลังลอยขึ้น ตุ๊กตารู้ซึ้งถึงชะตากรรมที่จะมาถึง ดังที่เพื่อนๆ นกกระจอกมักร้องเตือน

ปีกแห่งฝันมลายหายไปสิ้น มันกำลังจะตกพื้นแล้วแตกเป็นเสี่ยง!

"และนั่นคือการกลับคืนสภาพเป็นเศษดิน ซึ่งอาจเหมาะกับฉันแล้ว" ตุ๊กตานึกอย่างเย้ยหยัน

"เป็นช้างสร้างจากดิน ถึงคราวสิ้นสูญสลาย
ร่วงแหลกแตกกระจาย จากฟ้าคืนผืนธรณี

กลับสู่ธรรมชาติ เหลือเพียงธาตุรอเธอนี้
จับปั้นเปลี่ยนอีกที สร้างสรรค์เสกเจตจำนง

"ฉันอาจเคยเป็นช้างบินได้ แต่หากทำอะไรไม่ได้มากไปกว่าการยืนประดับ ก็ไม่อาจปกป้องโลกแสนสวยและสัตว์ป่าที่สง่างามได้ เมื่อปีกสลาย ก็สมควรแล้วที่ต้องกลับไปเป็นเศษดิน"

ตุ๊กตานึกละอาย นึกถึงเด็กชายมือฉลาดที่จะสร้างโลกใหม่สำหรับสัตว์ป่าด้วยหวังว่าเรื่องสนุก ๆ ของเขาจะทำให้ผู้คนเห็นคุณค่าและหยุดล่าพวกมันเสียที อีกทั้งเด็กหญิงลูกทะเล เด็กที่อ่อนแอไปไหนไม่ได้ แต่กลับมุ่งมั่นที่จะกลับมาเป็นเทพผู้พิทักษ์ผืนทะเล

และที่มันลืมไม่ได้คือเด็กชายลูกภูเขาผู้มุ่งมั่นจะปกป้องผืนป่า และพยายามปกป้องช้างแม่ลูกอย่างกล้าหาญ

"แล้วฉันล่ะ ฉันจะช่วยโลกนี้ได้อย่างไร"

มันนึกอย่างหมดหวัง ก่อนยอมจำนนต่อโชคชะตาที่กำลังจะแหลกละเอียด แต่แล้วเสียงใส ๆ เต็มไปด้วยความมุ่งมั่นของเด็กหญิงกลับเรียกความหวังของมันกลับมาอีกครั้ง

"ฉันจะเอาเธอกลับไปวางข้างรูปแม่ริมหน้าต่าง ตื่นเช้ามาจะได้เห็นเธอกับแม่ส่งยิ้มให้กำลังใจไปตลอดจนฉันโตเป็นผู้ใหญ่เลย พลายดิน"

ตุ๊กตาพลันนึกถึงสัญญาขึ้นมาได้

"ใช่! ฉันต้องกลับไปทำตามสัญญา ตุ๊กตาอาจทำได้แค่นี้ แต่ก็ดีกว่าไม่ได้ทำอะไรเลย" พลายดินบอกตัวเอง

"เด็ก ๆ จะเติบโตขึ้นในวันหน้า มีพลังทำสิ่งที่ใฝ่ฝัน ฉันคงต้องฝากความหวังกับเด็ก ๆ ในโลกนี้ และตอนนี้ก็มีเด็กคนหนึ่งต้องการให้ฉันเป็นกำลังใจอยู่เคียงข้าง"

ชั่วขณะนั้นรอยยิ้มมันดูจะยิ่งสดใส *"ฉันคือพลายดิน! พลายดิน เด็กน้อยผู้รอดชีวิต!"* ตุ๊กตาบอกตัวเอง *"ขอให้ฉันได้กลับไปทำตามสัญญา เป็นกำลังใจอยู่เคียงข้างเธอด้วยเถิด"*

มันอธิษฐานด้วยความหวัง!

สิ้นคำร้องขอ ดาวดวงหนึ่งในกลุ่ม*ดาว*ประหลาดจากเบื้องล่างลอยมาปะทะ

ตัวมัน พื้นผิวของดาวนุ่มนิ่มจนผิวสาก ๆ ของตุ๊กตาทิ่มทะลุ หล่นลงสู่ใจกลางซึ่งมีเปลวไฟส่องสว่าง แต่เปลวไฟเล็ก ๆ ย่อมไม่อาจทำร้ายตุ๊กตาดินเหนียวที่เผาด้วยความร้อนสูงได้ แต่กลายเป็นเปลวไฟข้างในค่อย ๆ มอดดับจนไร้แสง เหลือไว้เพียงตุ๊กตาที่คาอยู่ข้างในเช่นนั้น

เมื่อขาดเปลวไฟ ดาวประหลาดที่ตุ๊กตาเกี่ยวติดอยู่ก็ค่อย ๆ ตกลงสู่ผืนดิน

เด็กหญิงผู้รักช้าง

แรงอธิษฐาน

.....

"การลอยโคมคืออะไรครับพ่อ"

เด็กชายคนหนึ่งเอ่ยถามขณะยืนนิ่งอยู่ระหว่างพ่อกับพี่สาววัยรุ่นของเขา สายตาทั้งสามจับจ้องท้องฟ้ามืด พ่อยิ้มแล้วหันมาอธิบายลูกๆ ที่กำลังตั้งใจฟัง

"ประเพณีลอยโคมเป็นประเพณีพื้นบ้านของชาวล้านนาทางภาคเหนือของเรานี่แหละ เขาจัดกันในคืนพระจันทร์เต็มดวงของเดือนยี่ หมายถึงเดือนที่สองตามปฏิทินของชาวล้านนา ซึ่งก็คือวันนี้แหละ พวกเขาจะลอยโคมที่ทำด้วยกระดาษสาขึ้นไปในอากาศแบบที่เราเห็นนี่ โดยจะจุดตะเกียงไฟตรงกลางข้างในโคม เพื่อให้ไอร้อนพาโคมลอยขึ้นไปได้สูงๆ"

"สวยดีจ้ะพ่อ หนูไม่เคยเห็นโคมลอยมากมายอย่างนี้เลย" เด็กหญิงเอ่ย

"เขาทำทำไมครับ" เด็กชายถามต่อ

"เพราะเขาเชื่อว่าการจุดโคมลอยเป็นการปลดปล่อยความทุกข์โศกและเรื่องร้ายๆ ออกไป เมื่อไฟข้างในดับหมดแล้ว โคมก็ตกลงมาเอง"

เด็กชายพยักหน้าอย่างเข้าใจ มีความสุขที่พ่อพาเขากับพี่สาวมาเที่ยว ได้ดูชาวบ้านจุดโคมที่เชียงใหม่ ทั้งโคมลอยที่สีสันสดใสตอนกลางวัน และโคมลอยที่จุดตอนกลางคืน เวลานี้ค่ำแล้ว ทั้งสามออกมายืนคอยห่างๆ กลางท้องทุ่ง ให้ได้เห็น

โคมลอยขึ้นฟ้า ผู้คนที่มาจุดต่างหลับตาอธิษฐานก่อนปล่อยโคมออกไป

เด็กหญิงวัยรุ่นที่ยืนเคียงข้างน้องชายรู้ดีว่าพวกเขากำลังปัดเป่าความทุกข์เศร้าให้ลอยจากไป แต่เธอก็อดไม่ได้ แอบอธิษฐานด้วยสักนิด *บางที*...เธอนึกอย่างมีความหวัง

"บางที...สิ่งที่ฉันภาวนามาตลอดหลายปีนี้จะเกิดสัมฤทธิผล ด้วยแรงอธิษฐานที่ส่งมาจากฝูงชน"

โคมลอยสว่างไสวทยอยปล่อยขึ้นสู่ฟ้าที่มืดมิด เปลวไฟภายในโคมเต้นเร่า เด็กทั้งสองเงยหน้ามองโคมนับร้อยนับพันแข่งกันลอยขึ้นเต็มฟ้า

"โอ้โฮ สวยจัง! อย่างกับกลุ่มดาวเลย"

เด็กชายตะโกนเมื่อพวกมันลอยตามลมใกล้เข้ามา และกำลังผ่านท้องทุ่งที่ทั้งสามยืนอยู่ ส่วนเด็กหญิงรีบหลับตา แอบอธิษฐานบางอย่างที่ปรารถนามาหลายปีแล้ว เมื่อเงยหน้าลืมตา เธอเดินช้าๆ มองตามกลุ่มโคมลอยและมาหยุดใกล้ต้นไม้สูงใหญ่ที่ยืนตระหง่านกลางทุ่ง เธอเอาแต่จ้องโคมดวงหนึ่งที่ดับแสงกะทันหัน เปลวไฟมอดไหม้หมดแล้ว ซากโคมจึงค่อยๆ ตกลงมาแขวนคาอยู่บนกิ่งสูง

ขณะที่เธอก้าวเข้าไปใกล้ ก็เห็นบางสิ่งร่วงลงมาจากบนนั้น

เด็กหญิงพลันนึกถึงเหตุการณ์ที่บ้านพักคนชราเมื่อนานมาแล้ว ฉับพลันเธอรีบยื่นแขนออกไปรับเจ้าสิ่งนั้นไว้ในอุ้งมือ!

ตามสัญญา

.....

"ช้างเหินหก ตกคะมำ ค่ำเดือนยี่

ช่างโชคดี ได้คืนสู่ ผู้เฝ้าฝัน

ส่งรอยยิ้ม พิมพ์แรงใจ ให้ทุกวัน

ดั่งคำมั่น สัญญาแปลก เมื่อแรกเจอ"

ตุ๊กตาดินเผารูปช้างตัวเล็กๆ ยืนร้องเพลงในใจอยู่บนขอบหน้าต่าง เคียงข้างภาพถ่ายของหญิงสาวหน้าตาใจดีคนหนึ่งซึ่งนั่งบนหลังช้างตัวใหญ่

ทุกวันมันทำตามสัญญา ส่งกำลังใจผ่านใบหน้ายิ้มแย้มให้เด็กหญิงเจ้าของห้อง มันได้พบเพื่อนนกกระจอกฝูงใหม่ที่เวียนมาเกาะขอบหน้าต่างเพื่อฟังเรื่องราวการผจญภัยของมัน หมู่นกต่างหลงใหลเรื่องของตุ๊กตาดินที่เคยโผบินราวกับมีปีก

วันคืนผ่านไปอย่างสงบสุข แต่ตุ๊กตาไม่ลืมเด็กๆ ทุกคนที่จากมา พวกเขาจะเป็นอย่างไร ได้ทำตามฝันดังตั้งใจหรือไม่ เหมือนที่มันสมหวังและได้กลับมาทำตามสัญญาหรือเปล่า

จนกระทั่งวันหนึ่งในฤดูร้อนกลางเดือนเมษายน มีงานฉลองวันเกิดของเด็กชายที่บ้านหลังนี้ เพื่อนๆ ของเขาเดินชมห้องต่างๆ ที่ตกแต่งอย่างน่ารัก เมื่อมาถึงห้องของพี่สาวเขาซึ่งตุ๊กตาช้างยืนแย้มยิ้มนั่นเอง เพื่อนคนหนึ่งของเด็กชายก็เอ่ยขึ้น

"ดูตุ๊กตาช้างนั่นสิ หนูเคยเห็นมาก่อนนะ"

"นั่น*พลายดิน* ตุ๊กตาที่ไม่เหมือนใคร เธอเคยเห็นเมื่อไรจ๊ะ" เด็กหญิงวัยรุ่นผู้เป็นเจ้าของห้องเอ่ยถาม

"นานมากแล้วค่ะ พี่ชายหนูเคยเก็บตุ๊กตาช้างแบบนี้ได้ หนูจำได้แม่น เพราะเขาวาดมันไว้หลายภาพ มันคือช้างนำโชคที่ทำให้เขากล้าเข้าชมรมศิลปะจนได้นำทีมบินไปประกวดวาดภาพที่ต่างประเทศแล้วก็ได้รางวัลด้วย!" เด็กหญิงเล่าอย่างภูมิใจ

"เขาคงเก็บมันไว้อย่างดี" เจ้าของห้องสนใจ แต่เด็กคนนั้นยังเล่าไม่ทันจบ

"พี่เขาทำตกหายไปแล้วค่ะ เพื่อนคนหนึ่งเก็บได้ แต่ไม่รู้ว่าเป็นตุ๊กตาของใคร เพื่อนคนนั้นเลยเอาไปเยี่ยมลุงที่เกาะแล้วก็ทำมันจมหายในทะเล แต่ว่า..."

เด็กหญิงเล่าต่อด้วยเสียงตื่นเต้น "วันหนึ่งมันกลับขึ้นมาอยู่ที่หน้าบ้านของลุงกับป้าบนเกาะได้เอง เป็นตุ๊กตาที่มหัศจรรย์จริงๆ"

"โอ ใช่ๆ ผมก็เคยได้ยินเรื่องแบบนี้!" เด็กชายผิวคล้ำคนหนึ่งรีบบอก รับช่วงเล่าต่ออย่างกระตือรือร้น

"ปีก่อนโน้นมีเด็กผู้ชายคนหนึ่งย้ายจากชนบทมาอยู่บ้านป้าของผมที่เกาะกลางทะเล เขาเคยพูดถึงตุ๊กตารูปช้างตัวจิ๋วที่แปลกประหลาดด้วย" เด็กชายทำสุ้มเสียงลึกลับ คนอื่นๆ ต่างรีบขยับเข้ามาฟังใกล้ๆ

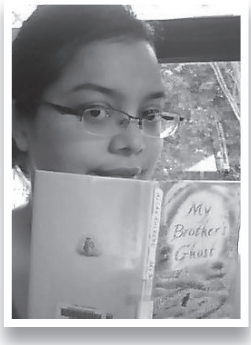
"เด็กคนนั้นเป็นหลานลุงเขยของผม และลุงเขาเคยให้ตุ๊กตารูปช้างตัวหนึ่งที่ขึ้นฝั่งมากับเต่าทะเลยักษ์ เขาเลยสมมติให้มันเป็นเครื่องรางนำโชค แต่วันหนึ่งเขาทำร่วงหายในป่า เท่าที่ฟังมามันต้องไม่ใช่ตุ๊กตาธรรมดาแน่ ผมอยากให้เขาเห็นเจ้าตัวนี้จัง"

"พลายดินก็ไม่ใช่ตุ๊กตาธรรมดาจ้ะ มันคือของขวัญจากสวรรค์!" เด็กหญิงเจ้าของห้องรีบประกาศ

เด็กๆ แปลกใจ ต่างถามว่ามันมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร

"อ๋อ มันเริ่มจากวันที่พลายดินตกจากท้องฟ้าลงมาอยู่ในอุ้งมือเด็กหญิงคนหนึ่ง!"

-จบ-

เกี่ยวกับผู้เขียน

ชื่อจริง

อรเกษม รอดสุทธิ เป็นบุตรคนสุดท้องของพลโท กถา และนางละออง รอดสุทธิ

การศึกษา

เรียนชั้นอนุบาลที่โรงเรียนนิลประพันธ์ จบชั้นประถมศึกษาจากโรงเรียนวัดหงส์รัตนาราม มัธยมต้นที่โรงเรียนสตรีวิทยา ระดับ ปวช. จากวิทยาลัยช่างศิลป (กรมศิลปากร) ระดับปริญญาตรีจากสาขาวิชาเครื่องเคลือบดินเผา คณะมัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร และปริญญาโทสาขาการค้าระหว่างประเทศ จากมหาวิทยาลัย Deakin ประเทศออสเตรเลีย

ผลงานที่ผ่านมา

2557 *หัวใจของช้าง* (วรรณกรรมเยาวชน รางวัลชนะเลิศ รางวัลสุภาว์ เทวกุลฯ ครั้งที่ 18)

2556 *เด็กชายพิทักษ์โลก*

2555 *เจ้าบุญหลง* (รางวัลชมเชย หนังสือดีเด่นจาก สพฐ. กระทรวงศึกษา–ธิการ)

2553 *ปลายฝน* (นวนิยายสำหรับเยาวชน รางวัลชมเชย โครงการประกวดวรรณกรรมรางวัลแว่นแก้ว ครั้งที่ 7)

2552 *บ้านต่างสายเลือด* (นวนิยายสำหรับเยาวชน รางวัลรองชนะเลิศ โครงการประกวดวรรณกรรมรางวัลแว่นแก้ว ครั้งที่ 6)

“ใครหนอสร้าง ช้างตัวนิด ช่างคิดฝัน
ไยลืมปั้น ปีกสวย ให้ด้วยหนา
นึกบินเดี่ยว เที่ยวล่อง ท้องนภา
ชั่วพริบตา ร่วงกระแทก แตกกระจาย!”

เจ้าช้างฟังแล้วได้แต่ยิ้มแย้มตอบ

จะให้ตุ๊กตาดินเผาเปลี่ยนสีหน้าเป็นแบบไหนได้อีกล่ะ

“ถึงอย่างไร ฉันก็ยังอยากบินสักครั้ง”

มันยืนยันอย่างไม่เกรงอันตราย

ผลงานรางวัล
แว่นแก้ว
ครั้งที่ ๑๒

ประเภทนวนิยายสำหรับเยาวชน

NANMEEBOOKS www.nanmeebooks.com
หมวดนวนิยายสำหรับเยาวชน
ราคา 165 บาท
ISBN 978-616-04-3389-6
9 786160 433896